อภินิหาร

หลวงพ่อวัดปากน้ำ

โดย.. นายการุณย์ บุญมานุช

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

ผู้ค้นพบความรู้มรรคผลนิพพาน
จะมีอะไรพิเศษกว่าคนทั้งหลาย
หลวงพ่อค้นพบวิชาธรรมกาย
จึงเป็นความ อัศจรรย์

คำนำ

หนังสือ “อภินิหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ” เล่มที่ท่านถืออยู่ในมือนี้ พิมพ์ครั้งแรกจำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อช่วยกิจการเผยแพร่ธรรมปฏิบัติให้แก่พระสมศักดิ์ มหพฺพโล เพื่อพระสมศักดิ์มอบเป็นบรรณาการแก่ผู้มาช่วยกิจการพระศาสนา ปรากฏว่า หนังสือเล่มนี้เป็นที่ชื่นชอบแก่ท่านทั้งหลาย ได้อ่านกันไม่ทั่วถึง ไม่ว่าที่ใดต่างติดต่อไปที่ข้าพเจ้า แต่แล้วไม่ได้รับบริการจากข้าพเจ้า เพราะหนังสือหมดลงอย่างรวดเร็ว

บัดนี้ **สำนักพิมพ์เลี่ยงเชียง โดยคุณถนอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง** มีความประสงค์จัดพิมพ์ เพื่อสนองความต้องการของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าอนุญาตทันที และได้ปรับปรุงเนื้อหาสาระบางตอน เพื่อให้เกิดความบันเทิงในการอ่านนั่นเอง

ไม่ว่าท่านทั้งปวงให้ความนิยมแก่หนังสือเล่มนี้ถึงปานนั้น เพราะเจ้าของประวัติคือหลวงพ่อวัดปากน้ำ เป็นผู้มีบารมีธรรมสูง สามารถบำเพ็ญกิจทางใจจนบรรลุวิชาธรรมกาย อันเป็นความรู้สูงสุดในพระศาสนา เราท่านทราบตรงกันว่า พระบรมศาสดาทรงบรรลุวิชาธรรมกายในวันวิสาขบูชา เมื่อพระพุทธองค์เข้าถึงวิชาธรรมกายแล้ว ทรงเห็นวิชาของพระศาสนาน้อยใหญ่ในที่สุดพระองค์ทรงรจนาพระไตรปิฎก ๘๔,๐๐๐ ธรรมขันธ์ ดังที่เราท่านทราบแล้ว

แต่โดยเหตุที่หลวงพ่อบรรลุวิชาธรรมกาย ส่งผลให้หลวงพ่อมีบุญญาธิการสร้างความสำเร็จนานาประการให้แก่พระศาสนา ดังมีเนื้อหาสาระปรากฏในหนังสือเล่มนี้ แต่เพื่อให้การอ่านเกิดความบันเทิงสุดยอด ข้าพเจ้าเสนอแนะให้ท่านอ่านอีกเล่มหนึ่งคือ หนังสือ **“คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อวัดปากน้ำ”** หากอ่านหนังสือทั้ง ๒ เล่มคู่กันไป ท่านจะเกิดความบันเทิงในธรรม ส่งผลให้ท่านขวนขวายใฝ่รู้วิชาธรรมกาย อันเป็นความรู้ชั้นสูงในพระศาสนา ชีวิตของท่านจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น เจริญรอยตามบาทพระพุทธองค์ และมีบุญญาภิหารอย่างหลวงพ่อก็ได้ ไม่ควรประมาทตนเอง หากท่านเอาจริงอย่างหลวงพ่อ ท่านมีสิทธิ์ประสบความสำเร็จในชีวิต ขณะนี้ปรากฏว่า มีศิษย์ของหลวงพ่อหลายท่านโด่งดังไม่แพ้หลวงพ่อทีเดียว ขึ้นชื่อว่าวิชาธรรมกายแล้ว ขอให้ฝึกให้เห็นให้เป็นให้ได้ ให้ประโยชน์แก่ผู้ศึกษาค้นคว้า

ไม่เลือกกาลเวลา บัดนี้ ตำราว่าด้วยวิชาธรรมกายทั้งหลักสูตรเบื้องต้น หลักสูตรชั้นกลาง และหลักสูตรชั้นสูง เตรียมไว้บริการท่านที่ปรารถนาความเจริญแล้วที่ **สำนักพิมพ์เลี่ยงเชียง โดยคุณถนอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง**

ขอให้ทุกท่านประสบความสำเร็จในชีวิตทั่วกันเถิด

(นายการุณย์ บุญมานุช)

(อดีต) ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๙

๑/๓๑ ถนนพระยาตรัง

อ.เมือง จ.จันทบุรี

โทร. (๐๓๙) ๓๑๓๗๕๐

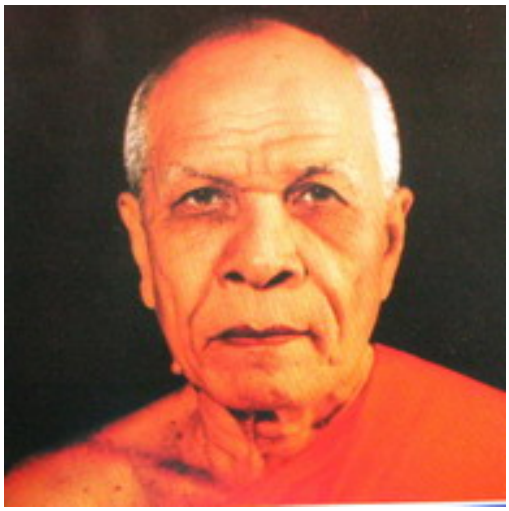

พระมงคลเทพมุนี
(หลวงพ่อวัดปากน้ำ)

- เรานิยมเรียกท่านว่า **"หลวงพ่อวัดปากน้ำ"** กันทั้งนั้น ชื่อพระมงคลเทพมุนี เป็นชื่อยศทางพระของหลวงพ่อ แต่ไม่มีใครนิยมเรียก
- ชื่อ **"หลวงพ่อวัดปากน้ำ"** เป็นอภิมหาอมตนิรันดร์กาลนามเลื่องลือไปทั่วโลก
- เป็นผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

- ผู้เขียน ปราบมาร ภาค ๑-๒-๓
- ผู้เขียน แนวเดินวิชาหลักสูตร คู่มือสมภารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ
- ผู้เขียน แนวเดินวิชาหลักสูตร วิชชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ
- ผู้เขียน วิชาธรรมกายหลักสูตรต่าง ๆ

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณฺณสิริ)
(สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ ๑๗ วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม)

- คนทั่วไปมักเรียกพระองค์ว่า "สมเด็จป๋า" หรือเรียก "ป๋า" ไม่ว่าจะเรียกอย่างไร พระองค์ขานรับทั้งนั้น ต้องว่าพระองค์ทรงมีเสน่ห์ เพราะเป็นที่นิยมชื่นชอบแก่คนทั้งหลาย (เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อคือทรงเป็นหลาน)

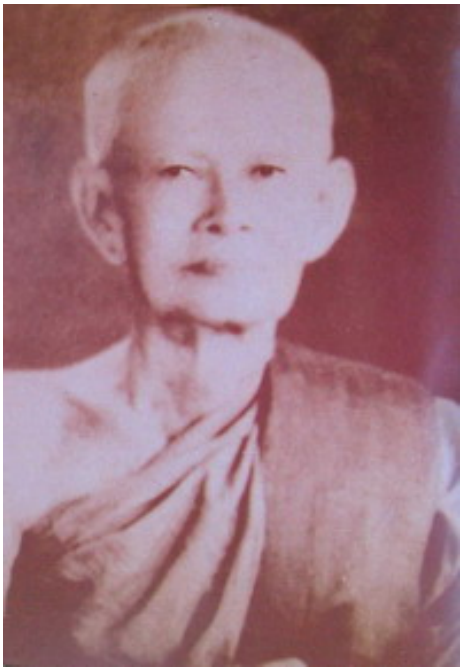

หลวงปู่ชั้ว โอภาโส (เป็นญาติของหลวงพ่อ)

- มีความเพียรแรงกล้าในการเรียนวิชาธรรมกาย เคร่งพระวินัยเป็นเลิศ

บ้านเกิดของหลวงพ่อ เรียก “บ้านสองพี่น้อง” อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

อยู่ตรงข้ามกับวัดสองพี่น้อง มีแม่น้ำคั้นระหว่างบ้านกับวัดสองพี่น้อง (ภาพนี้หายาก ต้องอนุรักษ์)

- หมู่บ้านนี้เป็นที่เกิดของนักปราชญ์ ๓ ท่าน ในคราวเดียวกันคือ หลวงปู่ชั้ว หลวงพ่อ และสมเด็จป๋า หัวบันไดบ้านเกือบติดกัน

แม่สุดใจ มีแก้วน้อย (โยมมารดาของหลวงพ่อ)

- เรื่องแปลกมีอยู่ว่า โยมมารดาของหลวงพ่อตายไปนานแล้ว
- หลวงพ่อไม่ฌาปนกิจ เก็บศพไว้จะแก้ไขให้ฟื้น ต่อเมื่อเหตุการณ์มาถึงตอนที่หลวงพ่ออาพาธหนัก หลวงพ่อจึงตัดสินใจฌาปนกิจศพโยมมารดาที่วัดปากน้ำ

- ภาพเหตุการณ์หลวงพ่อกำลังวางดอกไม้จันทน์ เพื่อฌาปนกิจศพโยมมารดา (ภาพนี้หายาก)

อุบาสิกาถนอม อาสไวย์ (ผู้เชี่ยวชาญวิชาธรรมกาย)

- ชีวิตของผู้เขียนย้ายไปเป็นศึกษาธิการอำเภอที่จังหวัดอ่างทอง ได้พบท่าน บ้านของท่านตั้งเป็นสำนักสอนวิชาธรรมกาย ท่านเล่าเรื่องปราบมารให้ผู้เขียนฟัง สุดท้ายผู้เขียนก็ต้องทำวิชาปราบมาร ตั้งแต่ปี ๒๕๒๗ ตราบจนปัจจุบัน เขียนตำราปราบมารไปแล้ว ๓ ภาค และภาคอื่นต่อไป
- ท่านผู้นี้เห็นวิชาจริง และแก้โรคได้ด้วย มีเรื่องเกี่ยวข้องกับผู้เขียน โปรดอ่านในเล่ม

หลวงพ่อวัดปากน้ำ

สมัยมีสมณศักดิ์เป็น พระครูสมณธรรมสมาทาน (ยุคต้น)

หลวงพ่อวัดปากน้ำ

สมัยมีสมณศักดิ์เป็น พระครูสมณธรรมสมาทาน (ยุคกลาง)

หลวงพ่อวัดปากน้ำ

สมัยมีสมณศักดิ์เป็น พระครูสมณธรรมสมาทาน (ยุคปลาย พ.ศ. ๒๔๖๔)

หลวงพ่อวัดปากน้ำ

สมัยมีสมณศักดิ์เป็นเจ้าคุณ พระภาวนาโกศลเถร (พระราชาคณะชั้นสามัญ)

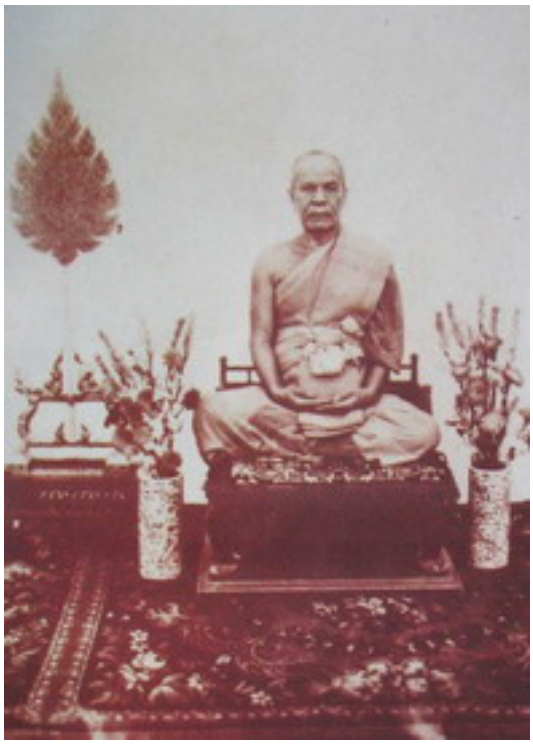

หลวงพ่อวัดปากน้ำ

สมัยมีสมณศักดิ์เป็นเจ้าคุณ พระมงคลราชมุนี (พระราชาคณะชั้นราช)

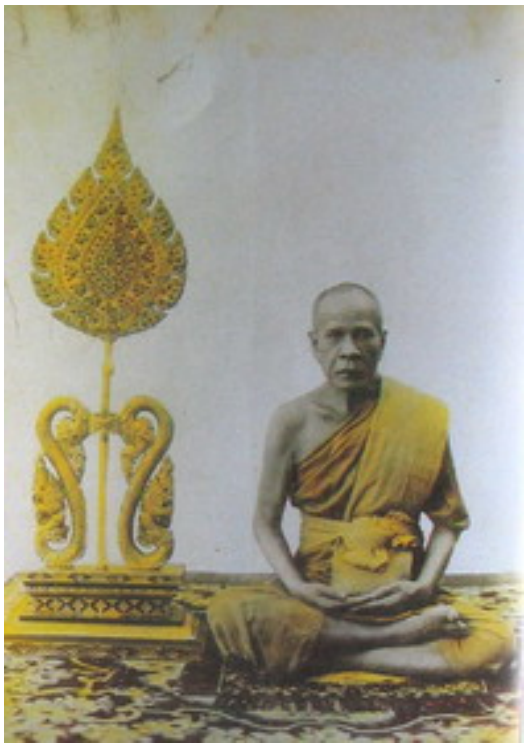

หลวงพ่อวัดปากน้ำ

สมัยมีสมณศักดิ์เป็นเจ้าคุณ พระมงคลเทพมุนี (พระราชาคณะชั้นเทพ)

หลวงพ่อวัดปากน้ำ สมัยสร้างโรงเรียนปริยัติธรรมภาวนานุสนธิ์ (๒๔๙๓-๒๔๙๗) ให้สังเกตว่าภาพนี้ หลวงพ่ออิ่มเอมเกษมศานติ์ เพราะโรงเรียนของหลวงพ่อใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ราคาแพงที่สุด ทันสมัยที่สุด

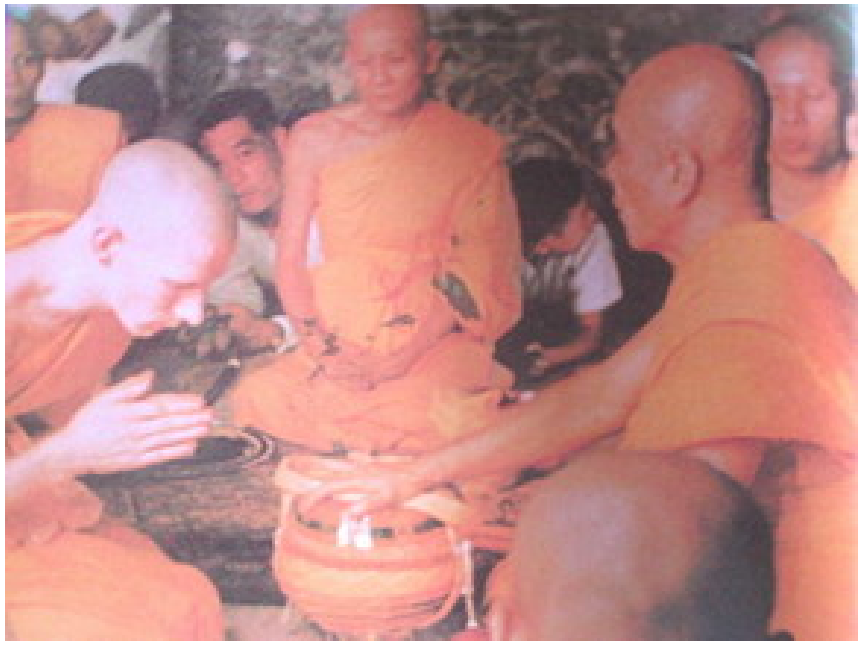

หลวงพ่อบวชพระฝรั่ง ฝรั่งมาบวชเพื่อเรียนวิชาธรรมกายจากหลวงพ่อ และเมื่อพระฝรั่งกลับประเทศของท่าน ได้นำวิชาธรรมกายไปเผยแพร่ฮือฮากันทั่วโลก

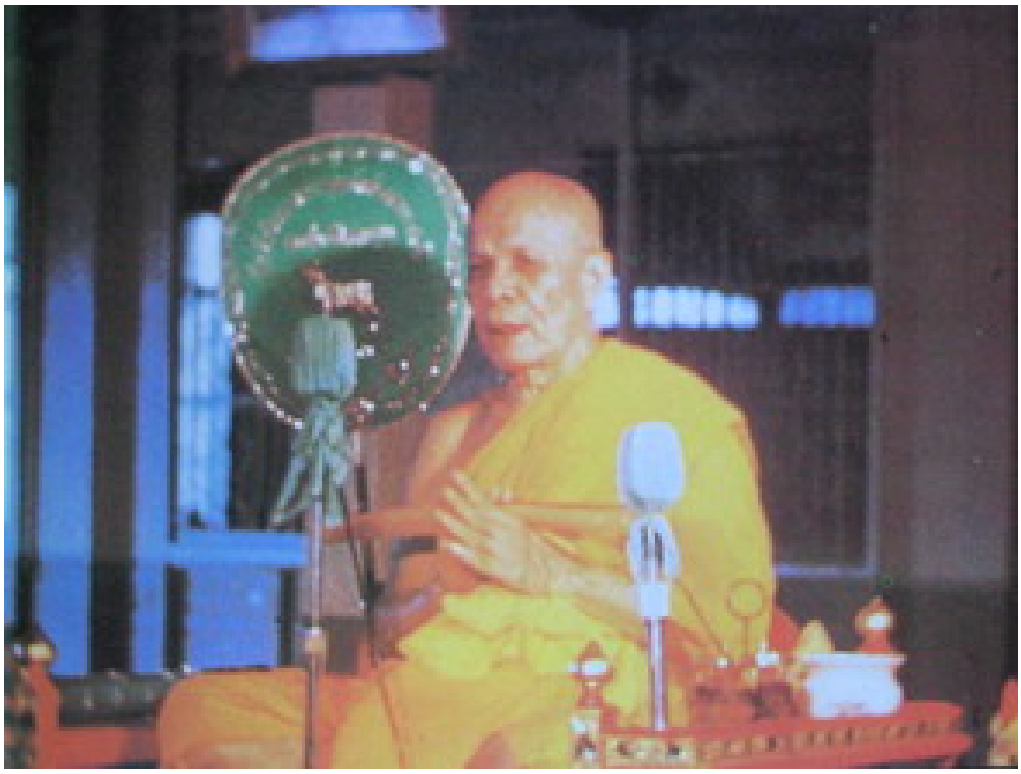

หลวงพ่อเทศน์ แสดงธรรมได้ทั้งปริยัติและปฏิบัติควบกันไป เป็นที่ประทับใจ น้ำเสียงมีกังวาน และมีอำนาจ หากผู้ฟังง่วงนอน จะเปลี่ยนคาถาใหม่ทันที

หลวงพ่อสอนภาวนา เป็นกิจวัตรที่หลวงพ่อเข้มงวดกวดขัน แม้สู่ความชรา หลวงพ่อก็สอนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ถือเป็นงานสำคัญ

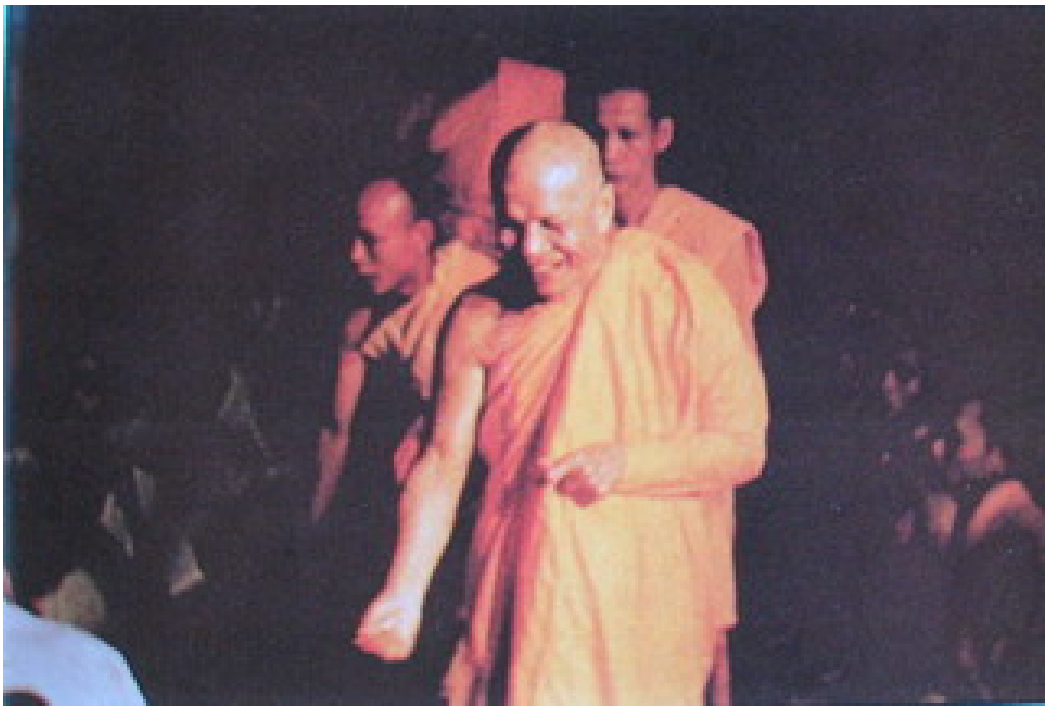

อิริยาบถของหลวงพ่อ ปกติจะยิ้มแย้มแจ่มใสเสมอ แม้อาพาธก็ต้องยิ้ม ไม่ทำอย่างนี้ ผู้มากราบไหว้เขาไม่กลับ เขาบอกว่า หลวงพ่อยังไม่ยิ้มให้แก่เขา

หลวงพ่อมอบพระของขวัญด้วยตัวของหลวงพ่อเอง

ผู้มารับพระได้โชค ๒ ชั้น คือ ได้กราบหลวงพ่ออย่างใกล้ชิดสมความปรารถนา และได้รับพระจากหลวงพ่อเอง ข่าวที่ว่ามาไกลแต่ไม่พบหลวงพ่อ ปัญหานี้หมดไป

หลวงพ่อสู่ความชรา

ภาพนี้สมัยหลวงพ่อมีสมณศักดิ์เป็นพระมงคลเทพมุนี ร่างกายทนต่อความตรากตรำไม่ไหว เพราะวันหนึ่งคืนหนึ่ง หลวงพ่อมีเวลาจำวัดเพียง ๒ ชั่วโมง ควบคุมวิชาธรรมกายชั้นสูง (ปราบมาร) ตลอดคืน กลางวันเทศน์รับแขก มอบพระของขวัญ บำเพ็ญกิจสงฆ์ ก็หมดวันแล้ว (อุบาสิกาถนอม อาสไวย์ เล่า)

(ภาพนี้หายาก)

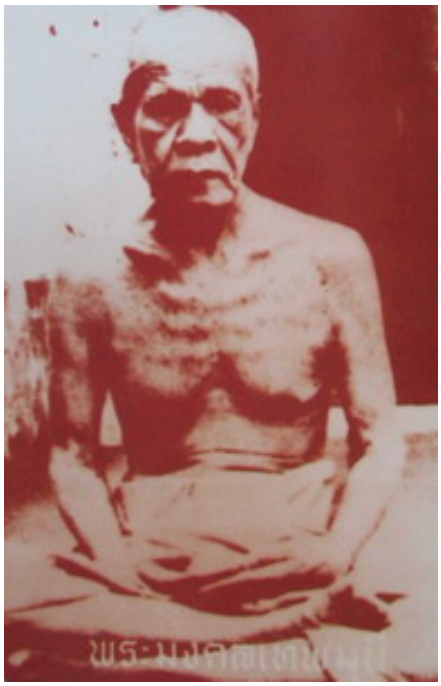

หลวงพ่อรับการผ่าตัดที่โรงพยาบาล ลงจากเตียงคนไข้ไม่ทันครองจีวร พอรู้ตัวก็เจริญภาวนาทันที (ภาพนี้หายาก)

สักวันหนึ่ง เราจะต้องเสียใจใหญ่หลวง หลวงพ่ออาพาธ แม้อาพาธ ทางวัดต้องยอมให้ประชาชนเข้าไปกราบ หากไม่ยอมดูว่าจะเกิดเรื่อง หลวงพ่อมรณภาพเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ ณ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ วันนี้คือ วันที่ศิษย์ของหลวงพ่อทั่วโลกต้องร้องไห้ โปรดดูภาพนี้ของหลวงพ่อให้เต็มตา ข้าพเจ้าเขียนบรรยายยังตื้นตัน แม้หลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ๓๗ ปี

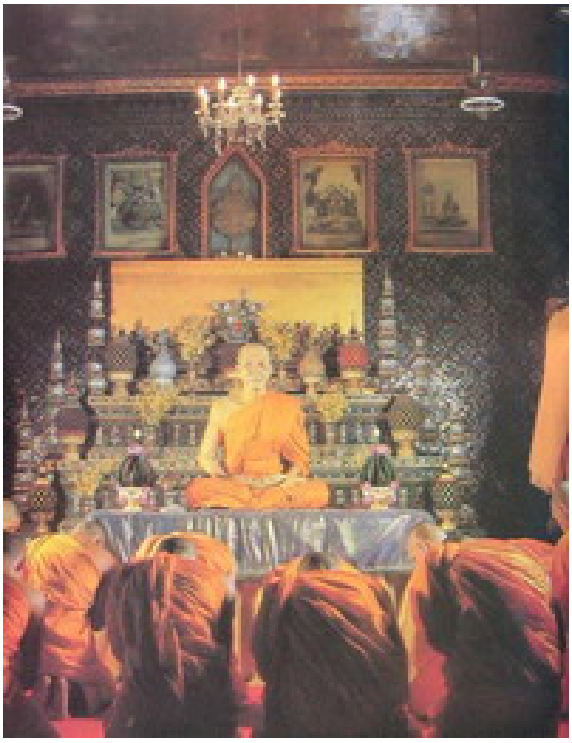

ศพของหลวงพ่อบรรจุหีบทอง ประดิษฐานไว้ที่ “หอสังเวชนียมงคลเทพนิรมิต” วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ประชาชนไปกราบไหว้ทุกวัน ตั้งแต่เช้าเป็นต้นไป ท่านที่อยู่ต่างจังหวัดควรไปแต่เช้า หากสายวันหยุดราชการผู้คนมาก ถามผู้ที่เขาไปไหว้ เขาบอกว่าหลวงพ่อยังไม่มรณภาพ เพียงแต่ไม่พูดเท่านั้น อธิษฐานให้ช่วยอะไร ได้รับความสำเร็จ

สารบัญ

อภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ ๑
ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง คือถิ่นกำเนิดของหลวงพ่อ ๒
หลวงพ่อวัดปากน้ำเมื่อครั้งเด็กน้อย ๓
การศึกษาเบื้องต้นของหลวงพ่อ ๔
การประกอบอาชีพเบื้องต้น ๕
เกิดอารมณ์กัมมัฏฐานตั้งแต่อายุ ๑๙ ๗
เหตุใดหลวงพ่อจึงทำการค้าซื้อง่ายขายคล่องกำไรงาม ๗
หลวงพ่ออุปสมบทเมื่ออายุย่างเข้า ๒๒ ๘
การศึกษาในเพศของสมณะของหลวงพ่อ ๘
หลวงพ่อศึกษาทั้งปริยัติและปฏิบัติคู่กันไป ๙
การศึกษาด้านปริยัติของหลวงพ่อ ๙
การศึกษาด้านปฏิบัติหรือวิปัสสนาธุระ ๑๑
วิจารณ์และตั้งข้อสังเกต การศึกษาวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อ ๑๔
ข้อสังเกตความรู้วิปัสสนาธุระที่หลวงพ่อค้นพบ ๑๕
ข้อสังเกตในการเอาจริง ต่อการเรียนวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อ ๑๖
ข้อสังเกตการบำเพ็ญ ขอบรรลุวิปัสสนาธุระต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ๑๖
ข้อสังเกตคำอธิษฐานขอเห็นธรรม รับเป็นทนายศาสนาตลอดชีวิต ๑๗
สรุปผลการศึกษาปริยัติธรรมและวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อ ๑๘
หลวงพ่อไปอยู่วัดใดบ้างและได้ทำอะไรที่วัดเหล่านั้น ๑๘
๑. วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ๑๘
พระกัมมัฏฐานสำคัญ ของอำเภอสองพี่น้องสมัยหลวงพ่อบวช ๒๐
สุพรรณบุรีดินแดนพระเครื่อง โบสถ์งาม
ปลาเนื้อหอมหวาน คือ แดนเกิดของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ๒๑
๒. วัดโพธิ์ (วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม) กรุงเทพมหานคร ๒๓
การอุทิศชีวิตยอมตายครั้งที่ ๑ ๒๔
การอุทิศชีวิตยอมตายครั้งที่ ๒ ๒๖
๓. วัดชัยพฤกษ์มาลา จังหวัดธนบุรี ๒๗

สารบัญ (ต่อ)

๔. วัดโบสถ์ จังหวัดนนทบุรี ๒๗
๕. วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรี ๒๘
งานของหลวงพ่อเมื่อเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ๒๙
เมื่อถึงวัดปากน้ำ ได้อธิษฐานใจต่อพระประธานในอุโบสถทันที ๒๙
แรงอธิษฐานของหลวงพ่อปรากฏผลทันตาเห็น ๓๐
ตั้งสำนักเรียนปริยัติธรรม และสอนวิปัสสนาธุระทันทีที่วัดปากน้ำ ๓๐
ตั้งโรงครัวของวัด ๓๑
ตั้งโรงเรียนประชาบาลของวัด ๓๑
บัณฑิตผู้คงแก่เรียนเข้าวัด ๓๓
โรงเรียนปริยัติธรรมของหลวงพ่อเกิดขึ้นแล้วที่วัดปากน้ำ ๓๘
ดร.วิลเลียม เปอร์เฟอร์ท แห่งมหาวิทยาลัยอ๊อกฟอร์ด
มาบวชเพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย ๓๙
งานสร้างเสนาสนะสมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ ๔๐
สมณศักดิ์ของหลวงพ่อ ๔๑
คำว่า “ธรรมกาย” สู่วงการสงฆ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๒ ๔๒
การเผยแพร่ธรรมกายครั้งแรก ๔๓
การเผยแพร่ธรรมกายในต่างประเทศครั้งแรก ๔๓
หลวงพ่อเริ่มอาพาธและมรณภาพในที่สุด ๔๔
ความเจริญของวัดปากน้ำปลายสมัยของหลวงพ่อ ๔๔
สมเด็จป๋าทรงร้องไห้ขณะดำเนินนำศพหลวงพ่อ ๔๕
พระของขวัญคือ การสอนกัมมัฏฐานอย่างพิสดารของหลวงพ่อ ๔๗
การปลูกฝังการศึกษาปริยัติธรรมและ
วิปัสสนาธุระของหลวงพ่อวัดปากน้ำเอาเป็นแบบอย่างได้ ๔๙
เหตุใดหลวงพ่อจึงทุ่มเทชีวิต ให้แก่งานค้นคว้าวิปัสสนาอย่างอุกฤษฏ์ ๕๑
ภาพถ่ายของหลวงพ่อมีความจำเป็นแก่บ้านเรือน ๕๒
คุณสมบัติส่วนตัวของหลวงพ่อ ๕๓

สารบัญ (ต่อ)

คติของหลวงพ่อวัดปากน้ำไม่เหมือนใคร ๕๕
ผลงานหลังจากหลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ๕๕
เรามาพิจารณาการอธิษฐานใจ
การปฏิบัติกัมมัฏฐานขั้นอุกฤษฏ์ของหลวงพ่อ ๕๖
การอธิษฐานสำคัญอีกตอนหนึ่ง คือ รับเป็นทนายศาสนาตลอดชีวิต ๕๗
ผลงานของหลวงพ่อสมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ ๕๗
หลวงพ่อวัดปากน้ำในต่างแดน ๕๘
ส่งเสริมปริยัติธรรมและวิปัสสนาธุระทั่วประเทศ ๕๘
วิปัสสนาธุระในต่างแดนของหลวงพ่อ ๕๙
อภินิหารของหลวงพ่อเป็นอัศจรรย์นั้นเกิดจากอะไร ๖๐
อภินิหารของหลวงพ่อยังไม่จบ ยังมีต่อ ๖๑
พระของขวัญของหลวงพ่อวัดปากน้ำมีอภินิหารเป็นอัศจรรย์ ๖๒
ความอัศจรรย์ของหลวงพ่อ คือ แก้โรคโดยคนไข้ไม่ต้องกินยา ๖๕
ทำอย่างไรเราจึงจะมีอภินิหารอย่างหลวงพ่อวัดปากน้ำบ้าง ๖๘
ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียนอภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ ๗๐
หนังสือปราบมารเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง ๗๐
ประสบการณ์ทางวิชาธรรมกาย ๗๑
ประสบการณ์ในการทำวิชาปราบมาร ๗๒
ประสบการณ์เผยแพร่วิชาธรรมกาย ๗๕
ท่านอยากสร้างบารมีธรรมบ้าง จะทำอย่างไร ๗๖
สถานศึกษาพบปัญหา ไม่รู้จะให้การศึกษาอย่างไร นักเรียน นักศึกษาจึงจะมีคุณธรรม ๗๗
ท่านอ่านหนังสืออภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำจบแล้ว ท่านได้อะไรบ้าง ๗๘
เราอ่านอภินิหาร ฯ จบแล้ว เกิดความคิดอะไร ๗๙
จะสร้างบารมีอย่างไร จึงจะมีอภินิหารอย่างหลวงพ่อวัดปากน้ำ ๘๐
นักเรียนที่แก้โรคไม่ได้ แก้ทุกข์ร้อนไม่ได้ เราจะไม่ให้วุฒิบัตร ๘๑
คุณค่าของวิชาธรรมกายไพศาลไม่มีอะไรเทียบ ๘๒

สารบัญ (ต่อ)

***** ติดต่อ คณะวิทยากรของ อาจารย์ การุณย์ บุญมานุช ๘๓
ผลงานเขียนวิชาธรรมกาย ๘๔
วิชาธรรมการหลักสูตรที่ได้รับความนิยมสูง ๘๖
ประวัติย่อ อาจารย์ การุณย์ บุญมานุช ๘๗

เพิ่มเติม: ๑. อ่านหนังสือของผู้แต่งคนเดียวกันนี้ได้ฟรีที่ http://www.kayadham.org

๒. Website ศูนย์ประสานงานการเผยแพร่วิชาธรรมกายที่ http://www.wisdominside.org

๓. พูดคุยสนทนา ตอบข้อสงสัยวิชาธรรมกายที่ http://forum.wisdominside.org

๔. ห้องเรียนวิชาธรรมกาย Online ในระบบ E-Learning ที่

http://elearning.wisdominside.org

อภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ชื่อ **"หลวงพ่อวัดปากน้ำ"** เรียกขานกันทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ชื่อนี้กล่าวขึ้นในที่ใด เราต่างถวายความเคารพ เห็นว่า เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์

เมื่อมีทุกข์ร้อนขึ้นแก่ตน จะต้องท่องคาถา **สัม มา อะ ระ หัง** ทราบว่าคาถานี้ เป็นคาถาของหลวงพ่อวัดปากน้ำ หากท่องคาถานี้แล้วทุกข์ร้อนจะผ่อนคลาย ที่เจ็บก็จะคลาย ที่ไข้ก็จะหาย หากอยากได้รับความสำเร็จมักจะไปไหว้ศพหลวงพ่อ ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร เชื่อว่าหลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นเทพเจ้าแห่งความสำเร็จ

เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๓๔ มีข่าวออกทางโทรทัศน์ว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำรับเป็นเจ้าภาพสร้างหอสมุดให้แก่พุทธมณฑล เป็นวงเงิน ๑๕๐ ล้านบาท กล่าวคือ ศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำรวมตัวกันในนามของหลวงพ่อวัดปากน้ำ งานวางศิลาฤกษ์อาคารหอสมุดได้เริ่มแล้ว โดยกราบบังคมทูลสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ฯ พร้อมด้วยสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ฯ เสด็จวางศิลาฤกษ์ ณ บริเวณพุทธมณฑล อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม

ข่าวสร้างหอสมุดพุทธมณฑลกระจายไปทั่ว การโจษขานถึงอภินิหารศพหลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง นี่เป็นอภินิหารของศพหลวงพ่อ หากหลวงพ่อยังไม่ตายจะขนาดไหน และยังกล่าวในประการต่าง ๆ สรุปแล้ว ยอมรับในอภินิหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ชื่อ "หลวงพ่อวัดปากน้ำ" จึงเป็น **อภิมหาอมตนิรันดร์กาล**

หลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้มรณภาพไปแล้วตั้งแต่ปี ๒๕๐๒ ปีนี้เป็นปี ๒๕๓๙ ก็แปลว่าหลวงพ่อวัดปากน้ำมรณภาพไปแล้ว ๓๗ ปี แต่ชื่อของ"หลวงพ่อวัดปากน้ำ" นับวันมีแต่จะก้องยิ่งขึ้น เป็นที่สนใจแก่ท่านทั้งหลายยิ่งขึ้น แจ้งแก่ผู้เขียนให้เขียนประวัติหลวงพ่อวัดปากน้ำ โดยให้เหตุผลว่า ผู้เขียนเป็นศิษย์หลวงพ่อ เรียนวิชาธรรมกายมาจากหลวงพ่อ พอจะกล่าวอะไรได้บ้าง แม้ปฏิเสธก็ไม่ฟัง อ้างว่าผู้เขียนเคยเขียนตำราวิชาธรรมกาย ยากขนาดไหนยังเขียนได้ ประวัติของหลวงพ่อไม่ยากขนาดนั้น

บางท่านโด่งไปถึงว่า ให้เขียนประวัติหลวงพ่อภาคสวรรค์ หลวงพ่อวัดปากน้ำภาคพื้นดิน หาที่วัดปากน้ำอ่านได้ แต่ภาคสวรรค์ไม่รู้จะไปหาอ่านได้ที่ไหน บางท่านบอกว่าให้เขียนหลวงพ่อวัดปากน้ำในต่างประเทศ เพราะชื่อเสียงหลวงพ่อไปดังในต่างประเทศอีกแล้ว ข้าพเจ้าตกที่นั่งลำบาก จำต้องจัดให้ตามแต่จะทำได้

สำหรับคราวนี้ เอาเป็นว่าหลวงพ่อวัดปากน้ำภาคพื้นดินฉบับย่อก่อน ฉบับอื่นตามที่ร้องขอเก็บไว้พิจารณาในโอกาสต่อไป

ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี คือถิ่นกำเนิดของหลวงพ่อ

หลวงพ่อเกิดเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๒๗ ตรงกับวันศุกร์ แรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีวอก ณ บ้านสองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นบุตรของนายเงิน นางสุดใจ มีแก้วน้อย และนายเงิน นางสุดใจ มีแก้วน้อย มีบุตรธิดา ๕ คน คือ

๑. นางดา เจริญเรือง

๒. หลวงพ่อวัดปากน้ำ (พระมงคลเทพมุนี) เดิมหลวงพ่อชื่อนายสด มีแก้วน้อย

๓. นายใส มีแก้วน้อย

๔. นายผูก มีแก้วน้อย

๕. นายสำรวย มีแก้วน้อย

บิดาหลวงพ่อเป็นชาว “บางปลา” อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม และมารดาของหลวงพ่อเป็นชาว “สองพี่น้อง” อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ได้ตั้งถิ่นฐานทำมาหากินที่บ้านเดิมของมารดาคือ ที่บ้านสองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี บ้านสองพี่น้องที่หลวงพ่อเกิด อยู่คนละฝั่งกับวัดสองพี่น้อง เมื่อครอบครัวของหลวงพ่อจะไปทำบุญที่วัดสองพี่น้องจะต้องข้ามสะพานโค้ง สะพานโค้งนี้เชื่อมระหว่างฝั่งหนึ่งไปยังวัดสองพี่น้อง เป็นสะพานไม้

บ้านสองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้องนี้ มีนักปราชญ์เกิดที่นี่ทีเดียว ๓ ท่าน มีบ้านอยู่ใกล้กัน หัวบันไดบ้านเกือบติดกัน คือ **หลวงปู่ชั้ว โอภาโส** (อายุมากกว่าหลวงพ่อ เป็นญาติของหลวงพ่อ เชี่ยวชาญวิชาธรรมกาย มาเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อที่วัดปากน้ำ) ต่อมาคือ **หลวงพ่อวัดปากน้ำ** และต่อมาคือ **สมเด็จพระสังฆราชป๋า** กล่าวถึงสมเด็จป๋า สมเด็จป๋าทรงมีฐานะเป็นหลานของหลวงพ่อ เหตุนี้เอง จึงว่า **บ้านสองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง เป็นมาตุภูมิของนักปราชญ์** ทุกคราวที่ผู้เขียนผ่านหมู่บ้านนี้ จะต้องยกมือไหว้ คารวะว่านี่คือดินแดนที่หลวงพ่อเกิด

หน้าบ้านของหลวงพ่อมีแม่น้ำไหลผ่าน และผ่านไปหน้าวัดสองพี่น้องและยาวเรื่อยไป ไม่ทราบว่าไปสิ้นสุดตรงไหน หน้าบ้านหลวงพ่อมีผักปลานานาชนิด ปลาชุมมาก และเมื่อถึงหน้าวัดสองพี่น้องด้วยแล้ว ปลายิ่งมากขึ้น เหมือนกับว่ามาประชุมกันหน้าวัด สมัยที่ผู้เขียนเป็นเด็กวัดสองพี่น้อง ปรากฏว่าปลายังชุมอยู่ เวลาพายเรือไปบิณฑบาตกับพระในฤดูแล้ง หากอยากแกล้งใคร เพียงโยนก้อนอิฐก้อนเดียวลงไปที่หน้าวัด ปลาชะโดหมื่นแสนก็จะพร้อมกันกระโจนครู่ใหญ่ มันอ้าปากด้วย แล้วปลานั้นก็จะโดนเขาผู้นั้น ถูกศีรษะบ้าง ถูกลำตัวบ้าง ปลาไปดิ้นอยู่ในเรือของเขาบ้าง วิธีนี้ดีกว่าวิธีชกต่อยกัน การอาบน้ำหน้าวัด ต้องระวังให้มาก หากโชคไม่ดี เราจะโดนปลากรายกัดเอา

ตามที่กล่าวนี้ **แสดงว่าหลวงพ่อเกิดในดินแดนแห่งความสมบูรณ์** ไม่ทราบว่ารุ่นหลวงพ่อจะสมบูรณ์ปานไหน ในเมื่อรุ่นผมเป็นเด็กวัดยังขนาดนี้แล้ว

หลวงพ่อวัดปากน้ำเมื่อครั้งเด็กน้อย

เด็กชายสด มีแก้วน้อย เมื่อครั้งเดินเตาะแตะ กำลังพูด กำลังซน กำลังน่ารัก หลวงปู่ชั้ว โอภาโส เล่าให้ฟังว่า พี่เลี้ยงหลวงพ่อชื่อยายบู่ คืนไหนดวงจันทร์สว่าง หลวงพ่อเห็นดวงจันทร์บนท้องฟ้าแล้ว เป็นต้องร้องจะเอาดวงจันทร์ทุกครั้ง เอาอะไรให้แทนก็ไม่ยอม ยังร้องไห้อยู่อย่างนั้น จะเอาดวงจันทร์อย่างเดียว สร้างความหนักใจแก่พี่เลี้ยงมาก พี่เลี้ยงก็ฉลาด บอกแก่หลวงพ่อว่า อย่าร้องนะ เดี๋ยวยายจะไปเอาไม้กระทู้ยาว มาพาดชายคาบ้าน แล้วยายจะปีนกระทู้ขึ้นไปหยิบเอาดวงจันทร์มาให้ เพียงเท่านั้น หลวงพ่อก็หยุดร้องไห้ จับตาดูยายบู่พี่เลี้ยงไต่กระทู้ขึ้นไปจนถึงชายคาบ้าน ยกมือสองข้างยื่นออกไปทำเป็นว่าจะหยิบดวงจันทร์ แต่เกินที่ยายจะเอื้อมถึง ยายหยิบดวงจันทร์มาให้หลานไม่ได้ พอพี่เลี้ยงพูดอย่างนี้ หลวงพ่อไม่ร้อง หยุดร้องไปเฉย ๆ

แปลกใจว่า ยายบู่พี่เลี้ยงหยิบดวงจันทร์มาให้ไม่ได้ ทำไมหลวงพ่อไม่ร้องต่อ หลวงปู่อธิบายว่า **หลวงพ่อเป็นคนมีเหตุผลมาแต่เด็กเล็กแดงแล้ว**

ดวงจันทร์คืออะไร ดวงจันทร์คือดวงธรรมนั่นเอง แสดงแววที่จะเห็นธรรมมาแต่เด็กน้อยแล้ว

อีกเรื่องหนึ่ง อุบาสิกาทองสุข สำแดงปั้น (ศิษย์ธรรมกายของหลวงพ่อ) เล่าให้ฟังว่า ตอนหลวงพ่อเป็นเด็กเล็ก ชอบร้องเพลง แต่เพลงที่หลวงพ่อร้อง มีเนื้อร้องไม่เหมือนที่ชาวบ้านเขาร้อง เพลงของหลวงพ่อมีแต่เรื่องนรกสวรรค์ ไม่ทราบว่าจำมาจากใคร หรือหลวงพ่อร้องได้เองตามสัญชาตญาณ (INSTINCT) ของท่านเอง

เด็กร้องเอาดวงจันทร์ เราไม่เคยได้ยิน เคยได้ยินแต่เรื่องแพ้ท้อง การแพ้ท้องของมารดาบ่งบอกถึงอนาคตของเด็กได้เหมือนกัน อย่างพระพรหมมุนี (ผิน ธรรมประทีป) อดีตเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร เล่าว่าเดิมอาตมาเป็นคริสต์ โยมหญิงเล่าให้ฟังว่า ตอนโยมแพ้ท้อง โยมอยากกินแต่น้ำชา พออาตมามาเกิด ได้เข้านับถือพุทธ บวชเป็นพระเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นหิรัญบัตร จวนจะได้เป็นสมเด็จอยู่แล้ว หากไม่มรณภาพเสียก่อน ได้เลื่อนเป็นสมเด็จแน่ ๆ

การศึกษาเบื้องต้นของหลวงพ่อ

เมื่อหลวงพ่อจำเริญวัยขึ้น ควรได้รับการศึกษาเบื้องต้น คือ การศึกษาระดับประถมศึกษา แต่ไม่มีโอกาส เพราะสมัยนั้นยังไม่มีโรงเรียนประชาบาล หากเป็นหญิงแล้วไม่มีโอกาสเลย แต่เป็นชายโอกาสยังมี นั่นคือ การศึกษาจากวัด ใครมีญาติบวชพระก็จะมีโอกาสได้เรียนขั้นอ่านออกเขียนได้ แต่ถ้าไม่มีญาติเป็นพระ โอกาสทางการศึกษาหมดลงทันที แต่หลวงพ่อโชคดีที่มีญาติบวชพระ จึงได้รับการศึกษาเบื้องต้น ดังนี้

สำนักเรียนแรก คือ วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี เรียนหนังสือเบื้องต้นกับพระน้าชายของหลวงพ่อ

สำนักเรียนที่สอง คือ วัดบางปลา อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม ได้เรียนอักษรขอมด้วยญาติของฝ่ายบิดาบวชอยู่วัดนี้ หลวงพ่อจึงมีโอกาสเรียน (พระอาจารย์ทรัพย์ เป็นเจ้าอาวาส)

ผลการเรียน ทราบว่า อ่านพระมาลัยได้ เขียนอักษรขอมได้ เป็นการศึกษาอย่างไม่เป็นทางการ

การประกอบอาชีพเบื้องต้น

เมื่อเรียนหนังสือจากสำนักวัดแล้ว หลวงพ่อมีวัยโตขึ้น จึงช่วยบิดาประกอบอาชีพ อาชีพของหลวงพ่อคือ ค้าขาย ล่องเรือเอี้ยมจุ๊นไปขายข้าวกับบิดา ในจังหวัดนครปฐมและตามโรงสีในกรุงเทพ ฯ

ต่อมาหลวงพ่อต้องกำพร้าบิดา เนื่องจากบิดาได้ตายไป หลวงพ่อจึงทำการค้าแทนบิดาเรื่อยมา งานการค้าของหลวงพ่อดำเนินมาเป็นปกติ อยู่มาวันหนึ่งหลวงพ่อเกิดเบื่อหน่ายต่ออาชีพที่ทำอยู่ ด้วยเหตุเส้นทางเดินเรือมีโจรจะปล้นจี้

ความเบื่อหน่ายของหลวงพ่อ เกิดจากประสบการณ์จริง เป็นเหตุการณ์ซึ่งหน้า หลวงพ่อพิจารณาจนเกิดอารมณ์กัมมัฏฐานสู่ใจ **กัมมัฏฐานที่ว่านั้นคือ "อสุภกัมมัฏฐาน" ได้แก่ การระลึกรู้สู่จิต ว่าความตายจะมาถึง เราหนีความตายไปไม่ได้ จนเกิดความสลดใจแล้วคิดจะบวชเป็นพระ**

ตอนนั้นหลวงพ่อเป็นฆราวาสอายุระหว่าง ๑๘-๑๙ ปี อยู่ในวัยหนุ่ม ยังไม่มีความรู้เรื่องพระเรื่องเจ้า แม้จะเคยอยู่วัดเพื่อเรียนหนังสือ ก็ยังไม่ถึงขั้นที่จะนำความรู้ที่ได้ยินได้ฟังมาขบคิด เพราะตอนนั้นเป็นเด็กเล็ก เขาให้เรียนหนังสือ ก็มุ่งแต่จะให้อ่านออกเขียนได้สถานเดียว

การที่คนหนุ่มเกิดการระลึกรู้**เทวทูต ๔ คือ การแก่ การเจ็บ การตาย การเป็นสมณะ นับว่าถูกหลักของโพธิสัตว์ทีเดียว แม้ไม่มีใครสอนก็นึกได้** โปรดศึกษาเรียนรู้บันทึกของหลวงพ่อ ซึ่งหลวงพ่อบันทึกไว้เอง ดังนี้

*ค้าขายมาตั้งแต่อายุ ๑๔ ปีเศษ ๆ นับแต่บิดาล่วงไปก็เป็นพ่อค้าแทนบิดา เลี้ยงมารดามาจนถึงอายุ ๑๙ ปี ตรงนี้ได้ปฏิญาณตัวบวชจนตาย ด้วยมามีอุปสรรคเกิดขึ้นในระหว่างขายข้าวแล้วนำเรือเปล่ากลับบ้าน เข้าลัดที่คลองบางอีแท่น (ปากลัดเข้าคลองบางอีแท่น) เหนือตลาดใหม่แม่น้ำนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในลัดนี้ไม่สู้ไกลนัก แต่พวกโจรซุกซุม ครั้นเข้าลัดเข้าไปเล็กน้อยก็มาคิดในใจของตัวว่า คลองก็แสนเล็ก โจรก็ร้าย ท้ายเรือก็ไล่เลี่ยกับฝั่ง ไม่สูงไม่ต่ำกว่ากันเท่าไรนักน่าหวาดเสียวอันตราย เมื่อโจรมาก็ต้องยิงหรือทำร้ายคนท้ายก่อน ถ้าเขาทำเราได้ก่อน เราก็ไม่มีทางที่จะสู้เขา ถ้าเราเอาอาวุธปืนแปดนัดไว้ทางหัวเรือ แล้วเราไปถ่อเรือทางลูกจ้าง หากโจรมาทำร้ายเราก็จะมีทางสู้ได้บ้าง คิดดังนี้แล้วก็เรียกลูกจ้างที่ถ่อเรือแถบหัวเรือมาถือท้าย แล้วเราออกไปถ่อแทนถ่อเรือไปก็คิดไป เรือก็เกิดเข้าที่เปลี่ยว ยิ่งขึ้นทุกที ความคิดก็ถี่ขึ้นว่า ลูกจ้างที่เราจ้างมานี้ คนหนึ่งก็ไม่กี่บาท เพียง ๑๑ บาท หรือ ๑๒ บาทเท่านั้นส่วนตัวเราเป็นเจ้าของทั้งทรัพย์ทั้งเรือหมด ส่วนการตาย จะให้ลูกจ้างตายก่อนเป็นการไม่ถูกต้อง เอาเปรียบลูกจ้างมากเกินไปไม่สมควร ถ่อไปก็คิดไปดังนี้ และคิดถี่หนักเข้า แล้วจึงตัดสินใจเด็ดขาดลงไป **"เราผู้เป็นเจ้าของให้เราตายก่อนดีกว่าจึงจะสมควร"***

คิดตกลงแล้วก็เรียกลูกจ้างให้มาถ่อ ตัวเองก็หยิบปืนแปดนัดที่เอาไปไว้ข้างหัวเรือ มาไว้ให้ใกล้ตัวเมื่อใกล้จะออกปากลัด น้ำขึ้นเรือข้าวที่หนักก็ตามน้ำขึ้นเข้ามาประดังกันแน่น จีนก็ส่งเสียงแต่ว่า ตู้อ้าๆ ครั้นออกก็ไม่ได้ ครั้นจะเข้าก็ไม่ได้ แต่พอน้ำน้อยลง เรือของเราต่างฝ่ายต่างปักหลักกรานหน้าจอดนิ่งกันอยู่

เราเป็นคนท้าย เมื่อผ่านพ้นอันตรายมาแล้ว ก็มาคิดว่า การหาเงินหาทองนี้ลำบากจริงๆ เจียวหนา บิดาของเราก็หามาดังนี้ เราก็หาซ้ำรอยบิดาตามบิดาบ้าง เงินแลทองที่หากันทั้งหมดด้วยกันนี้ต่างคนก็ต่างหา ไม่มีเวลาหยุดด้วยกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่รีบเร่งหาให้มั่งมี ก็เป็นคนต่ำและเลว ไม่มีใครนับถือและคบหา เข้าหมู่เขาก็อายเขา เพราะเป็นคนจนกว่าเขา ไม่เทียมหน้าเทียมไหล่กับเขา

ปุรพชนต้นสกุลของเราก็ทำกันมาดังนี้ เหมือนๆ กัน จนถึงบิดาของเราและตัวของเราก็บัดนี้ ปุรพชนแลบิดาของเราไปทางไหนหมด ก็ปรากฏแก่ใจว่า ตายหมดแล้ว แล้วตัวเราเล่าก็ต้องตายเหมือนกัน ใจก็ชักเสียวๆ เมื่อนึกถึงความตายที่จะมาถึงตัวโดยไม่มีข้อสงสัยเลย เราต้องตายแน่ๆ บิดาของเรามาล่องข้าว ขึ้นจากเรือข้าวก็เจ็บมาตามทางแล้ว ขึ้นจากเรือข้าวไม่กี่วันก็ถึงแก่กรรม

วันที่บิดาถึงแก่กรรม เราช่วยพยาบาลอยู่ ไม่ได้เห็นเลยที่จะเอาอะไรติดไป ผ้าที่นุ่งแลร่างกายเราก็ดูแลอยู่ ไม่เห็นมีอะไรหายไป ทั้งตัวเราแลพี่น้องของเรา ที่เนื่องด้วยแกตลอดถึงมารดาของเรา ก็อยู่ไม่เห็นมีอะไรเลยที่ไปด้วยแก แกไปผู้เดียวแท้ๆ ก็ตัวเราเล่าก็ต้องเป็นดังนี้ เคลื่อนความเป็นอย่างนี้ไปไม่ได้แน่

เมื่อคิดตกลงใจได้ดังนี้แล้ว ก็ลองทำเป็นตายดู นอนแผ่ลงไปที่ท้ายเรือนั้นแล้วก็ทำตาย ครั้งตายแล้วก็ทำเป็นไปหาคนที่เป็นญาติบ้าง พี่น้องบ้าง เพื่อนที่ชอบกันบ้าง เขาก็ไม่เห็นเรา เพราะเราเป็นผี เราก็เอาก้อนดินบ้าง ไม้บ้างโยนหรือปาเข้าไปให้ถูก เพราะเขาไม่เห็นตัวเรา เขาก็ต้องบอกผีโยนมาหรือปาเข้ามา ไปหาคนโน้นก็ไม่เห็น มาหาคนนี้ก็ไม่เห็น คิดดังนี้แหละจนเผลอตัว

แต่พอรู้สึกตัวขึ้นมา ก็รีบลุกขึ้นจุดธูป อธิษฐานในใจของตัวเองว่า ***"ขออย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวชเสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้วไม่สึกจนตลอดชีวิต"*** *ตรงนี้ บวชจริงมาเสียแต่อายุ ๑๙ ปีเศษแล้ว*

ตั้งแต่นั้น ก็ประกอบอาชีพตามปกติของพ่อค้า จนอายุครบ ๒๒ โดยปีแล้วก็ปรารภถึงการบวชในปีนั้น พอถึงเดือน ๘ ข้างขึ้น ก็ขนข้าวลงเรือเต็มลำ บอกแก่ลูกจ้างให้นำไปขายโรงสีในกรุงเทพฯ ส่วนตัวก็เข้าอยู่วัดเป็นเจ้านาค ฝึกหัดเบื้องต้น แห่งการอุปสมบท ในสำนักพระปลัดยังผู้เป็นหลวงตาของตัว ฯ

(นี่คือ บันทึกของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ตอนหนึ่ง)

เกิดอารมณ์กัมมัฏฐานตั้งแต่อายุ ๑๙

ตอนบันทึกของหลวงพ่อเราจะพบว่า หลวงพ่อเกิดความเบื่อหน่ายต่ออาชีพที่ทำอยู่ ในเมื่อกลัวโจรจะปล้นจี้ ปล่อยใจจินตนาการไปตามหลักของกัมมัฏฐาน คือ ระลึกถึงบิดา บิดาก็ตายแล้ว บิดาไปคนเดียว ไม่เอาอะไรไปได้เลย และตัวเราก็หนีความตายไปไม่ได้ ต้องตายอย่างบิดาเหมือนกัน ลองทำเป็นตายจริง ๆ ถึงกับนอนท้ายเรือ แล้วลองไปหาญาติ พี่น้อง เพื่อน ปรากฏว่าไม่มีใครเห็นเราทั้งนั้น

ครั้งรู้ตัวว่าคิดนึกไป จึงลุกขึ้น แล้วจุดธูปอธิษฐานใจ ขออย่าให้ตายไปก่อน แล้วจะบวชไม่สึก

อารมณ์เช่นนี้ จัดเป็นอารมณ์ทางกัมมัฏฐาน อนุเคราะห์เข้าอสุภกัมมัฏฐาน เด็กหนุ่มอายุ ๑๙ ปี เกิดอารมณ์ทางกัมมัฏฐาน เราไม่เคยได้ยิน และหลวงพ่อคงไม่ทราบเหมือนกันว่าเหตุใดหลวงพ่อต้องมาคิดนึกเช่นนั้น

เหตุใดหลวงพ่อจึงทำการค้าซื้อง่ายขายคล่องกำไรงาม

เมื่อหลวงพ่อรู้ตัวว่าจะบวช จึงรีบค้ารีบขายเพื่อรวมเงินไว้ให้มารดาใช้จ่ายตลอดชีวิต ปรากฏว่า ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะได้เงินมาให้มารดาเป็นกอบเป็นกำพอใช้จ่าย

เหตุใดหลวงพ่อจึงประสบความสำเร็จเช่นนั้น พิจารณาดูแล้ว หลวงพ่อประกอบอาชีพถูกตำราของพระศาสนา เพราะการสงเคราะห์บิดามารดาเป็นมงคลสูงเข้าหลัก **มาตาปิตุอุปฏฺฐานํ เอตมฺมงฺคลมุตฺตมํ** แปลว่า การสงเคราะห์บิดามารดาเป็นมงคล

หลวงพ่ออุปสมบทเมื่ออายุย่างเข้า ๒๒ ณ วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง สุพรรณบุรี

หลวงพ่ออุปสมบทเมื่ออายุย่างเข้า ๒๒ ปี อุปสมบทเมื่อเดือน กรกฎาคม ๒๔๔๙ (ต้นเดือน ๘) ณ วัดสองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี มีฉายาว่า **จนฺทสโร**

พระกรรมวาจาจารย์ คือ พระครูวินยานุโยค (เหนี่ยง อินฺทโชโต) วัดสองพี่น้อง

พระอนุสาวนาจารย์ คือ พระอาจารย์โหน่ง อินฺทสุวณฺโณ วัดสองพี่น้อง

พระอุปัชฌายะ คือ พระอาจารย์ดี วัดประตูสาร อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี

บวชแล้วพระภิกษุสด จนฺทสโร จำพรรษาอยู่ที่วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

การศึกษาในเพศของสมณะของหลวงพ่อ

มีคนบ่นกันมาก ว่าหลวงพ่อมีความรู้ทางบาลีอย่างมาก มีวาทศิลป์ในการเทศน์ ใครเทศน์ก็ไม่น่าฟังเหมือนหลวงพ่อเทศน์

คำบาลี ไม่รู้ว่าจำมาจากไหน เวลาเทศน์ถือแต่ใบลาน ไม่เคยดูใบลาน เหตุใดจำบาลีได้มากปานนั้น

ในเรื่องความเก่งของหลวงพ่อนั้น บิดาของข้าพเจ้า นายเหลียง บุญมานุช (ขณะนี้อายุ ๙๔ ปี) บ้านบางพลับ อำเภอสองพี่น้อง เคยบวชอยู่กับหลวงพ่อ ๒ พรรษาที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เล่าให้ฟังว่า หลวงพ่อเก่งทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ สอนได้ทั้งปริยัติและสอนบาลีด้วย การให้โอวาทแก่พระสงฆ์หลังจากทำวัตรเช้าแล้ว ไม่ซ้ำสูตรกันเลย ไม่รู้ว่าไปเอาความรู้ที่ไหนมา แสดงได้ไม่ติดขัด

บิดาของผู้เขียนเล่าต่อว่า อยากได้เงินค่าแสดงปาฏิโมกข์ในอุโบสถวัดปากน้ำ เพื่อจะนำเงินนั้นเป็นค่าใช้จ่ายไปเยี่ยมย่าที่สุพรรณบุรี หลวงพ่อคุมการสวดปาฏิโมกข์ คุมทั้งอักขระและคุมเสียงด้วย ติดขัดนิดหนึ่งหลวงพ่อก็ไม่ยอม ต้องเล่าให้ได้ทั้งอักขระและเสียงด้วย เล่นเอาเหงื่อแตกทั้งตัว กว่าจะได้ค่าแสดงปาฏิโมกข์ ๒๐ บาท จึงค้นคว้าว่า หลวงพ่อศึกษาเล่าเรียนมาอย่างไร พบว่า หลวงพ่อเรียนทั้งปริยัติและปฏิบัติคู่กันไป ซึ่งไม่เหมือนใคร ปกติเขาเรียนกันแต่ปริยัติเท่านั้น

ว่าถึงการเรียนภาวนาหรือที่เราเรียกว่าปฏิบัตินั้น หลวงพ่อเทศน์ให้ฟังเองว่า บวชวันแรกยังไม่ได้เรียนภาวนา เพราะจะต้องทำกิจของพระเกี่ยวกับเรื่องพินทุผ้า พอรุ่งขึ้นเป็นวันที่ ๒ แห่งการบวช หลวงพ่อก็เรียนภาวนาทันที ใครว่าดีที่ไหนไปเรียนทั้งนั้น

หลวงพ่อศึกษาทั้งปริยัติและปฏิบัติคู่กันไป

สำหรับด้านปริยัติ ได้แก่การเรียนทางวิชาการของสงฆ์ ซึ่งแบ่งออกเป็นฝ่ายนักธรรมและฝ่ายบาลี ถ้าใครได้ น.ธ.เอก ถือว่าจบหลักสูตรนักธรรม และถ้าใครสอบได้เปรียญ ๙ ถือว่าจบหลักสูตรเปรียญเอก

แต่ยุคของหลวงพ่อ แทบจะเรียนอะไรไม่ได้เลย เพราะงานการศึกษาของสงฆ์ยังไม่เจริญ วัดต่างๆ ยังไม่อาจเปิดสำนักเรียน มีเปิดสำนักเรียนก็ได้แก่วัดใหญ่ๆ เช่นวัดพระเชตุพนฯ (วัดโพธิ์) วัดมหาธาตุ วัดอรุณราชวราราม วัดสุทัศน์ เป็นต้น

พระสงฆ์วัดต่างๆ จำต้องเดินไปเรียนจากวัดสำนักเหล่านั้น เช้าไปเรียนที่วัดหนึ่ง เวลาบ่ายต้องไปเรียนที่อีกวัดหนึ่ง ตอนเย็นต้องไปเรียนอีกวัดหนึ่ง

พูดถึงตำรา ไม่ใช่หนังสืออย่างที่เราเห็นในทุกวันนี้ เป็นสมุดข่อยเล่มหนา เขียนเป็นภาษาขอมก็มี เป็นภาษามคธก็มี ภิกษุสามเณรจำต้องแบกสมุดข่อยไปเรียน นับว่าเป็นภาระมาก หากนึกถึงการไปเรียนของพระสงฆ์สมัยนั้น คงเหมือนกับที่เราเห็นพระท่านแบกกลดในปัจจุบันนี้

การศึกษาด้านปริยัติของหลวงพ่อ

สมเด็จพระสังฆราชป๋า (ปุ่น ปุณณสิริมหาเถร วัดพระเชตุพนฯ) สมัยมีสมณศักดิ์เป็น “สมเด็จพระวันรัต” ทรงกล่าวถึงการศึกษาด้านปริยัติของหลวงพ่อไว้ว่า การศึกษายุคของหลวงพ่อเป็นสมัยจังหวัดธนบุรี มีการคมนาคมเพียงมีเรือจ้างและเรือยนต์ ยังไม่มีถนน ยังไม่ได้สร้างสะพานพระพุทธยอดฟ้าฯ

การเรียนบาลีสมัยนั้น ต้องท่องสูตรก่อน แล้วจึงมาเรียนมูลและสนธิ ต่อมาจึงมาเรียนนาม สมาส ตัทธิต อาขยาต กิตก์ จากนั้น จึงมาเรียนคัมภีร์ธรรมบท จากนั้นมาเรียนมงคลทีปนีและสารสังคหะ หลวงพ่อเรียนตามวิธีนี้

กล่าวถึงความอุตสาหะของหลวงพ่อ แบกตำราไปมาก เช้าไปเรียนที่สำนักของวัดหนึ่ง กลางวันไปอีกสำนักวัดหนึ่ง และตอนเย็นไปอีกสำนักวัดหนึ่ง หลวงพ่ออยู่วัดโพธิ์ (วัดพระเชตุพน ฯ) วันหนึ่งจะต้องออกจากวัดโพธิ์ไปวัดอื่นถึง ๓ วัด เพียงแต่เดินทาง ก็มือเท้าอ่อนแล้ว ยังจะต้องเรียนกับครูเขาอีก เรามานะพยายามไหวหรือ

ความเพียรพยายามของหลวงพ่อเป็นที่ประทับใจของญาติโยมถึงกับจัดอาหารมาถวาย เพื่อสงเคราะห์การศึกษาปริยัติของหลวงพ่อให้เกิดความสบายขึ้นบ้าง แม่ค้าคนหนึ่งชื่อ “นวม” ท่านนี้จัดอาหารถวายหลวงพ่อเป็นประจำ

ชีวิตของหลวงพ่อ เมื่อเรียนปริยัติธรรมจบลงแล้ว ก็จาริกไปอยู่ที่อื่นตามความต้องการของทางสงฆ์ คือ หลวงพ่อได้ไปอยู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ หลวงพ่อเกิดเรื่องนามขึ้นมา แต่แม่ค้า “นวม” สู่ความชราทุพพลภาพ ขาดผู้อุปการะ หลวงพ่อทราบเรื่องเข้า จึงรับตัวแม่ค้านวมไปอยู่วัดปากน้ำ ให้การอุปการะทุกอย่าง และเมื่อสิ้นชีวิตลง หลวงพ่อจัดฌาปนกิจศพให้ด้วย หลวงพ่อเล่าว่า ชีวิตเราเมื่อเริ่มศึกษา แม่ค้านวมได้ให้การอุปการะ ครั้นแม่ค้านวมยากจน เรากลับเป็นผู้ให้การอุปถัมภ์ **“คือที่สุดต่อที่สุดมาเจอกัน”** เป็นมหากุศลยากที่จะหาเหตุการณ์อย่างนี้ หลวงพ่อท่านมักเล่าด้วยความชอบใจ

การศึกษาด้านปริยัติธรรมหรือคันถธุระของหลวงพ่อ ขอจบแค่นี้

หลวงพ่อได้รับพระราชทานพัดยศเทียบเปรียญ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔

ไม่ทราบว่าเพราะอะไร หลวงพ่อไม่สอบสนามหลวง คลาดกันไปก็คลาดกันมา

แต่ความรู้ทางบาลีของหลวงพ่อไม่มีติดขัด จำได้หมด แปลได้คล่อง ตีความหมายของศัพท์ได้แม่นยำจริง ๆ คนฟังเขาเข้าใจ ถ้อยคำบาลีที่หลวงพ่ออธิบาย เมื่อคนฟังรู้เรื่อง เขาก็ชอบหลวงพ่อ ถ้าเทศน์ไม่รู้เรื่องเขาจะชอบได้อย่างไร เคยฟังหลวงพ่อเทศน์ มีอยู่คราวหนึ่ง อธิบายศัพท์บาลี หลวงพ่อบอกว่า คำๆ หนึ่งมีความหมายเป็นร้อย จะทราบว่ากรณีเช่นนั้น ศัพท์คำนี้มีความหมายอย่างไร ก็ต้องปฏิบัติธรรมกายให้ได้ จึงจะทราบว่าพระพุทธองค์ทรงหมายเอาอะไร

เคยนำหนังสือเทศน์ของหลวงพ่อ ถวายแก่พระเปรียญ ต่างชอบใจในการอธิบายศัพท์ของหลวงพ่อ ยกศัพท์ขึ้นก่อน แล้วอธิบาย ต่อไปก็ให้ความหมาย ให้ความหมายเสร็จแล้วโยงเข้าเรื่องที่เทศน์ เทศน์ของหลวงพ่อจึงแจ่มแจ้ง เกิดความเข้าใจ ฟังแล้วรู้เรื่อง เรื่องเทศน์ของหลวงพ่อยุติไว้แค่นี้ก่อน

เรื่องการศึกษาด้านปริยัติธรรมของหลวงพ่อได้จบลงแล้ว

แต่ช่วงเวลาที่หลวงพ่อกำลังศึกษาอยู่ที่วัดโพธิ์ มีประวัติน่าสนใจเรื่องหนึ่ง ผู้เขียนถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ

เพราะความคิดของโพธิสัตว์ย่อมไม่เหมือนใคร แม้ทำอะไรก็ไม่เหมือนใครเหมือนกัน

เรื่องมีอยู่ว่า ระหว่างที่หลวงพ่อกำลังศึกษาปริยัติธรรมอยู่ที่วัดโพธิ์นั้น **ได้ใช้กุฏิของท่านตั้งเป็นสำนักเรียนบาลี** โดยมอบหมายให้พระมหาปิ วสุตตมะ (ป.ธ. ๕) เป็นผู้สอน สมัยนั้นการตั้งสำนักเรียนในวัดโพธิ์มีหลายสำนัก ใครมีกำลังก็ตั้งได้ กุฏิของหลวงพ่อเลยกลายเป็นสำนักเรียนไป ต่อมาทางการสงฆ์เปลี่ยนหลักสูตรบาลี สำนักเรียนที่หลวงพ่อตั้งขึ้นก็เลิกไป

เรามาพิจารณากันว่า ระหว่างนั้นพระสด จนฺทสโร ยังอยู่ในวัยหนุ่ม เป็นพระลูกวัดเล็กๆ เหตุใดจึงกล้าที่จะตั้งสำนักเรียน ครั้งกระนั้น เราทราบแล้วว่า วัดที่จะเปิดสำนักเรียนนั้น ได้แก่ วัดใหญ่ๆ เท่านั้น และระหว่างนั้น หลวงพ่อก็ยังเป็นพระนักเรียนอยู่ หลวงพ่อยังเดินเรียนอยู่ ออกจากวัดนี้ไปวัดนั้น ออกจากวัดนั้นไปวัดนี้

นี่คือ **ความเป็นนักพัฒนาการศึกษาฉายแสง**

ในสมองมีแต่จะพัฒนาการศึกษา ความคิดนี้อยู่ในสมองแต่หนุ่มแล้ว เพียงแต่รอโอกาสเท่านั้น

โพธิสัตว์ย่อมมีความคิดไม่เหมือนใคร

คติโบราณกล่าวว่า **อย่าติพระสงฆ์ว่ายังหนุ่ม อย่าดูถูกงูพิษว่าตัวเล็ก**

การศึกษาด้านปฏิบัติหรือวิปัสสนาธุระ

ในทางพระพุทธศาสนา กล่าวถึงธุระของสงฆ์ ว่ามี ๒ อย่าง คือ คันถธุระและวิปัสสนาธุระ

ธุระคือ ภารกิจทางคันถะก็คือ การศึกษาคำสอนของพระศาสดา ว่าคำสอนของพระศาสดามีอย่างไร การศึกษาคำสอนของพระศาสดานั้น ทางการสงฆ์ท่านเรียกว่า ปริยัติธรรม แบ่งการเรียนออกเป็น ๒ หลักสูตร คือ หลักสูตรนักธรรมและหลักสูตรบาลี หลักสูตรนักธรรม มี ๓ ชั้น คือ นักธรรมตรี โท เอก ส่วนหลักสูตรบาลีนั้นเรียนคำสอนของพระศาสดาที่เป็นบาลี หากใครเรียนจบเปรียญ ๙ ถือว่าจบชั้นสูงสุด

ธุระคือ ภารกิจทางวิปัสสนาก็คือ การศึกษาพัฒนาใจ ได้แก่ การนำคำสอนของพระศาสดาทั้งหลักสูตรนักธรรมและบาลีมาฝึกฝนอบรมจิตใจเพื่อให้แจ้งนิพพาน หลักสูตรนี้ท่านวางไว้ ๒ คือ สมถะและวิปัสสนา ตามที่ปรากฏไว้ในหนังสือวิสุทธิมรรคนั้น

กล่าวถึงธุระทั้ง ๒ คือ คันถะ และวิปัสสนา ในวงการของสงฆ์ไทยสมัยนั้นปรากฏว่าด้อยทั้ง ๒ ธุระ

ธุระทางปริยัติธรรม ก็หาที่เรียนไม่ได้ กลับมาดูธุระทางวิปัสสนา ยิ่งไปกันใหญ่ จะเอาแบบเอาแนวไม่ได้กันเลย มีเล่าเรียนกันบ้างก็ยังหาข้อยุติไม่ได้ ปุรพชนเรียนกันมาอย่างไร เรามักเรียนกันอย่างนั้น

สรุปแล้ว ธุระทั้ง ๒ คือ คันถธุระและวิปัสสนาธุระ รอผู้รู้มาบุกเบิก รอผู้มีบุญผู้นั้น

ตามที่กล่าวนี้เป็นเหตุการณ์ก่อนสร้างสะพานพระพุทธยอดฟ้า ฯ

กลับมาศึกษาประวัติการเรียนวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อต่อไปว่ามีความพิสดารอย่างไร

เคยกล่าวแล้วว่า หลวงพ่อเรียนไม่เหมือนใคร ส่วนใหญ่เขาจะเรียนแต่คันถธุระอย่างเดียว ส่วนการเรียนวิปัสสนาธุระ เอาไว้เรียนเมื่อจบการเรียนคันถธุระแล้วหากมีโอกาส หากโอกาสไม่อำนวย ก็ไม่ต้องเรียน

แต่หลวงพ่อเรียนทั้งคันถธุระและวิปัสสนาธุระคู่กันไป

ไม่ทราบว่า หลวงพ่อท่านเอาเวลาที่ไหนมา เพราะคันถธุระต้องเอาเวลาไปท่องบ่น การเจียดเวลาไปเรียนได้ นับว่าหลวงพ่อบริหารเวลาได้เก่ง ประเด็นสำคัญที่เราข้องใจก็คือ การเรียนปริยัติกับปฏิบัติไม่เหมือนกัน ปริยัติเป็นเรื่องการท่องบ่นจดจำ แต่ปฏิบัติเป็นเรื่องการทำใจ ขณะทำใจ ใจย่อมประหวัดไปในเรื่องที่เราผ่านมา หลวงพ่อเอาจริงต่อการเรียนปริยัติ ความรู้ร้อยแปดจากปริยัติย่อมจะมานึกคิดในการทำภาวนา ปรากฏว่าการเรียนวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อดำเนินไปด้วยดี ไม่มีปัญหาอะไร ใจหลวงพ่อไม่ประหวัด เมื่อจะทำอะไรก็มีใจในสิ่งนั้นสิ่งเดียว **นี่คือ ความอัจฉริยะของหลวงพ่อในทางวิปัสสนา**

การค้นคว้าประวัติการเรียนวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อ ค้นได้ง่ายเพราะหลวงพ่อบันทึกไว้ บันทึกการเรียนวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อเท่าที่สรุปย่นย่อได้ความดังนี้

เมื่อวันบวชได้เรียนวิปัสสนาธุระกับพระอนุสาวนาจารย์ของท่านคือ พระอาจารย์เหน่ง อินฺทสุวณฺโณ วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี (ชาวบ้านเรียกหลวงพ่อโหน่ง ต่อมาไปเป็นเจ้าอาวาสวัดดอนมะดัน หรือเรียกอีกชื่อว่า วัดคลองมะดัน ต่อมาเปลี่ยนชื่อวัดเป็น วัดอัมพวัน อยู่ในท้องที่อำเภอสองพี่น้อง ไม่ไกลจากวัดสองพี่น้องเท่าไรนัก หลวงพ่อโหน่งเป็นอาจารย์ที่เคารพของชาวสุพรรณบุรี ตราบจนทุกวันนี้ รถยนต์และรถประจำทางจะมีภาพถ่ายของหลวงพ่อโหน่ง พระเครื่องของท่านมีชื่อเสียงมากในปัจจุบัน)

บวชได้เพียงวันที่ ๒ เท่านั้น หลวงพ่อก็ไปเรียนวิปัสสนาธุระกับหลวงพ่อเนียม วัดน้อย จังหวัดสุพรรณบุรี อาจารย์ที่สามได้แก่ เจ้าคุณสังวรานุวงษ์ (เอี่ยม) วัดราชสิทธาราม อาจารย์ที่ ๔ พระครูญาณวิรัติ (โป๊) วัดพระเชตุพน ฯ อาจารย์ที่ ๕ พระอาจารย์สิงห์ วัดละครทำ หลังวัดระฆังโฆสิตาราม วิปัสสนาแบบของพระอาจารย์สิงห์ วัดละครทำ และแบบของพระครูญาณวิรัติ หลวงพ่อทำได้ แต่ยังไม่เป็นที่พอใจจะสอน จึงเรียนต่อไป ในช่วงนี้ หลวงพ่อจำพรรษาอยู่วัดพระเชตุพน ฯ (วัดโพธิ์) ซึ่งมีสมเด็จพระพุฒาจารย์ (เข้ม) เป็นเจ้าอาวาส

ในพรรษาที่ ๑๒ หลวงพ่อได้กราบลาสมเด็จพระพุฒาจารย์ (เข้ม) เจ้าอาวาสวัดพระเชตุพน ฯ ไปจำพรรษาที่วัดบางคูเวียง คลองบางกอกน้อย จังหวัดนนทบุรี ทั้งนี้ได้มาระลึกถึงคุณของท่านเจ้าอาวาสวัดบางคูเวียง (เจ้าอธิการชุ่ม) ที่ได้ถวายหนังสือมูลกัจจายน์และหนังสือธรรมบทแก่หลวงพ่อ ในตอนที่หลวงพ่อเรียนปริยัติอยู่นั้น เมื่อไปอยู่วัดนั้นจะได้เทศน์แสดงธรรมตอบแทนค่าของหนังสือที่ถวาย หลวงพ่อท่านคิดอย่างนั้น

อุโบสถวัดบางคูเวียง เป็นมหาวิทยาลัยสำคัญ ที่หลวงพ่อใช้เรียนวิปัสสนาธุระส่วนตัว เป็นมหาวิทยาลัยแปลกเอามากทีเดียว เพราะไม่มีครูมีแต่นักเรียน และมีนักเรียนคนเดียว นักเรียนผู้นั้นคือหลวงพ่อวัดปากน้ำ มีวิธีเรียนที่แปลกพิสดาร ใช้เวลาเรียนไม่นาน ทำได้แล้วถือว่าจบหลักสูตรวิปัสสนาธุระ ความรู้ที่ได้จากการเรียนคราวนี้ เป็นกุญแจทองเปิดกรุวิปัสสนาเล่มใหญ่ เรื่องราวมีดังนี้

ระลึกขึ้นได้ว่า ในเมื่อเราตั้งใจจริงในการบวช จำเดิมอายุ ๑๙ เราได้ปฏิญาณตนบวชจนตาย ขออย่าให้ตายระหว่างก่อนบวช บัดนี้ก็ได้บอกลามาถึง ๑๕พรรษาย่างเข้าพรรษานี้แล้ว ก็พอควรแก่ความประสงค์ของเราแล้ว “บัดนี้ ของจริงที่พระพุทธเจ้าท่านรู้ท่านเห็น เราก็ยังไม่ได้บรรลุ เรายังไม่รู้ไม่เห็น สมควรแล้วที่จะต้องกระทำอย่างจริงจัง” เมื่อตกลงใจได้ดังนี้แล้ว วันนั้นเป็นวันกลางเดือน ๑๐ ก็เริ่มเข้าอุโบสถตั้งแต่เวลาเย็น

“ตั้งสัตย์อธิษฐานแน่นอนลงไปว่า ถ้านั่งลงไปครั้งนี้ ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่นี้จนหมดชีวิต”

เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปแล้ว ก็เริ่มปรารภนั่ง ได้แสดงอ้อนวอนต่อพระพุทธเจ้าว่า **“ขอพระองค์ได้ทรงกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุดแลง่ายที่สุดที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้ว แต่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้วเป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์อย่าทรงพระราชทานเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานแด่ข้าพระพุทธเจ้า ข้าพระพุทธเจ้ารับเป็นทนายศาสนาในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”**

พออ้อนวอนเสร็จแล้ว ก็เริ่มปรารภเข้าที่นั่งสมาธิ มานึกถึงมดตามช่องแผ่นหินยาวและบนแผ่นหินบ้าง ไต่ไปมาอยู่บ้าง แต่ไม่มากนัก จึงหยิบเอาขวดน้ำมันก๊าดมา เอานิ้วจุกเข้าที่ปากขวด แล้วตะแคงขวดให้เปียกนิ้ว แล้วเอามาลากเป็นทางให้รอบตัว จะได้กันไม่ให้มาทำอันตรายในเวลานั่งลงไปแล้ว พอเอานิ้ววงไม่ทันถึงครึ่งวงตัวที่นั่ง ความคิดอันหนึ่งเกิดขึ้นว่า

“ชีวิตสละได้ แต่ทำไมยังกลัวมดอยู่เล่า” นึกอายตัวเองขึ้นมาเลยวางขวดน้ำมันแล้วเข้าที่ทำภาวนาในเดี๋ยวนั้น ประมาณครึ่งหรือค่อนคืน ไม่มีนาฬิกา **“ได้เห็นผังของจริงของพระพุทธเจ้า”** ซึ่งมีเนื้อหาวิชาอยู่ในหนังสือ ๑๘ กาย ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ในขณะนั้น ก็เกิดวิตกว่า คัมภีร์โรจายังธรรม เป็นของลึกซึ้งเพียงนี้ ใครจะไปคิดคาดคะเนเอาได้ พ้นวิสัยของความตรึกนึกคิด ถ้ายังตรึกนึกคิดอยู่ ก็เข้าไม่ถึง **"ที่จะเข้าถึง ต้องทำให้รู้ตรึก รู้นึก รู้คิดนั้น หยุดเป็นจุดเดียวกัน แต่พอหยุดก็ดับ แต่พอดับแล้วก็เกิด ถ้าไม่ดับแล้วไม่เกิด ตรองดูเถิดท่านทั้งหลาย นี้เป็นของจริง หัวต่อมีอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนดังนี้ก็ไม่มีไม่เป็นเด็ดขาด"**

วิตกอยู่อย่างนี้สักครู่ใหญ่ๆ ก็กลัวว่าความมีความเป็นนั้นจะเลือนไปเสีย จึงเข้าที่ต่อไปใหม่ ราวสักสามสิบนาที ก็เห็นวัดบางปลาปรากฏ เหมือนตัวเองไปอยู่ที่วัดนั้น แต่พอชัดดีก็รู้สึกตัวขึ้นมา จึงมีความรู้สึกขึ้นว่า จะมีผู้รู้เห็นได้ยากนั้นในวัดบางปลานี้ จะต้องมีผู้รู้เห็นได้แน่นอน จึงมาปรากฏขึ้นบัดนี้ ต่อแต่นั้นมา ก็คำนึงจะไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อย ๆ มาจนถึงออกพรรษารับกฐินแล้ว ก็ลาสมภารวัดบางคูเวียง ไปสอนที่วัดบางปลาราวสี่เดือน มีพระทำเป็น ๓ รูป คฤหัสถ์ ๔ คน นี้เป็นเริ่มต้น **"แผ่ธรรมกายของจริง"** ที่แสวงหาได้มาจริงปรากฏอยู่จนบัดนี้

จบประวัติการศึกษาวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อ

วิจารณ์และตั้งข้อสังเกต
การศึกษาวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อ

เหตุที่เราต้องวิจารณ์และตั้งข้อสังเกตการศึกษาวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อ เพราะเหตุว่า วิปัสสนาธุระเป็นภาคปฏิบัติพัฒนาใจ เพื่อให้แจ้งนิพพาน ตามที่กล่าวแล้ว แต่การที่จะพัฒนาใจ จำต้องมีความรู้ และความรู้นั้นจะได้จากไหน ความรู้คือ คำสอนของพระศาสดานั้น เป็นภาษาบาลี หลักสูตรการศึกษาของสงฆ์ท่านกำหนดไว้ เรียกว่า การศึกษาปริยัติธรรม และการศึกษาปริยัติธรรมนั้น แบ่งออกเป็น ๒ แผนก คือ แผนกนักธรรมและแผนกบาลี เมื่อเรียนจบปริยัติธรรมแล้ว จึงเรียกว่าจบคันถธุระ

ครั้นเรียนจบปริยัติธรรมแล้ว จึงขึ้นวิปัสสนาธุระ ถือว่าเป็นการเรียนระดับสำคัญ เพราะเป็นเรื่องทำนิพพานให้แจ้ง เรื่องทำนิพพานให้แจ้งนี้เป็นยอดปรารถนาของพระพุทธศาสนา และการทำนิพพานให้แจ้งนั้น มีแต่พระสงฆ์เท่านั้นที่ทำได้ เพราะมีหลักสูตรให้เรียน ซึ่งเรียกว่า วิปัสสนาธุระ แต่หลักสูตรวิปัสสนาธุระของสงฆ์ยังไม่มี การศึกษาด้านวิปัสสนาธุระจึงไม่มี พระสงฆ์เรียนจบปริยัติแล้ว (คันถธุระ) ไม่รู้จะไปเรียนวิปัสสนาธุระที่สำนักเรียนไหน รวมความว่า การศึกษาด้านวิปัสสนาธุระของสงฆ์ไม่ได้รับการรื้อฟื้น หยุดชะงักมานาน

แม้มีเรียนกันบ้างในบางวัด แต่ไม่เป็นโล้เป็นพาย ยังหาข้อยุติในเนื้อวิชาไม่ได้ ไม่ชัดเจนในเรื่อง**หลักสูตร** ไม่ชัดเจนในเรื่อง**วิธีการ** ไม่ชัดเจนในเรื่อง**ปฏิบัติการ** ไม่ชัดเจนในเรื่อง**วัดผล** ในที่สุดก็เสื่อม

ครั้นมายุคหลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านตั้งความปรารถนาเรียนทั้ง ๒ ธุระ ว่าถึงวิปัสสนาธุระ ท่านก็พยายามไปเรียน ใครว่าอาจารย์ดีที่ไหน หลวงพ่อไปเรียนทั้งนั้น ตามที่เราค้นคว้าได้ ปรากฏว่าหลวงพ่อเรียนมาตั้ง ๕ อาจารย์ แต่ละอาจารย์ก็ว่ากันไปคนละอย่าง

ข้อสังเกตความรู้วิปัสสนาธุระที่หลวงพ่อค้นพบ

ความรู้ที่หลวงพ่อค้นพบ ไม่เหมือนความรู้ที่เคยเรียนมาจากอาจารย์ทั้งหลาย ความรู้ที่ได้พบเห็นเป็นคนละเรื่องกันทีเดียว กล่าวคือ ความรู้ของเกจิอาจารย์ครั้งนั้น เป็นความรู้ทางอานาปานัสสติ (กำหนดลมหายใจ) เป็นความรู้กำหนดสติ (หนอ) เป็นความรู้ทางกสิณ เช่น กสิณ ดิน น้ำ ไฟ ลม ความรู้เหล่านี้ไม่ได้กำหนดใจไว้ที่ศูนย์กลางกายเลย มีแต่กำหนดใจนอกศูนย์กลางกายทั้งนั้น แม้หลวงพ่อก็ได้รับการสอนมาอย่างนั้น

แต่ความรู้ที่หลวงพ่อได้พบเห็น ปรากฏว่าเห็นที่ศูนย์กลางกาย สิ่งที่เห็นคือ ดวงธรรม และในที่สุดคือ เห็น “ธรรมกาย” ตามรายละเอียดหนังสือมรรคผล ๑๘ กาย ของหลวงพ่อนั้น

ธรรมกาย คือ พระรัตนตรัย สรุปแล้วหลวงพ่อค้นพบพระรัตนตรัย

นั่นคือ รู้วิธีปฏิบัติทำใจ ว่าทำอย่างไร จึงเข้าถึงพระรัตนตรัย

วิธีทำใจเช่นนั้น คือ วิธีการทำใจให้ใส ตามคำสอนของพระศาสดาข้อ ๓ ที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** ซึ่งแปลว่า การทำใจให้ใส นั้น มีวิธีการอย่างไร มีวิธีปฏิบัติการอย่างไร มีวิธีวัดผลอย่างไร ตั้งแต่ต้นจนปลาย

การค้นพบ “วิธีการทำใจให้ใส” นับว่าแก้อวิชชาขนานสำคัญ เพราะคำสอนของพระศาสดา ที่ว่าทำใจให้ใสนั้น คำสอนนี้ เราทราบกันทั้งนั้น แต่เราไม่ทราบวิธีทำว่ามีวิธีอย่างไร และเราไม่ทราบว่าการปฏิบัติทางใจนั้นทำอย่างไร ทำให้การศึกษาด้านวิปัสสนาธุระสูญหายมานานแสนนาน ความประสงค์ที่เราต้องการให้แจ้งนิพพาน นั้นเป็นอันแจ้งไม่ได้ มานานแสนนานเช่นกัน

ข้อสังเกตในการเอาจริง
ต่อการเรียนวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อ

จากบันทึกของหลวงพ่อ ซึ่งบันทึกว่า “บัดนี้ ของจริงที่พระพุทธเจ้าท่านรู้เห็นเราก็ยังไม่ได้บรรลุ เรายังไม่รู้ไม่เห็น สมควรแล้วที่เราต้องกระทำอย่างจริงจัง”

เหตุใดหลวงพ่อมีความเห็นเช่นนั้น เพราะเรียนกัมมัฏฐานมาจากอาจารย์ต่างๆ ๕ อาจารย์แล้ว ความรู้ที่ได้เหล่านั้น เป็นอย่างไร เหตุใดหลวงพ่อจึงว่า “ของจริงที่พระพุทธเจ้าท่านรู้ท่านเห็นเราก็ยังไม่ได้บรรลุ เรายังไม่รู้ไม่เห็น”

นี่คือ ข้อสังเกตที่เราท่านต้องพิจารณา เพื่อให้เกิดความรู้ถูกต้องแก่เรา

เพราะก่อนที่เราจะมาพบหลวงพ่อ เราต่างก็เรียนกัมมัฏฐานกันมาคนละหลายแบบหลายอย่าง แต่ความรู้ของเราไม่ก้าวหน้า เมื่อไรก็ทำได้อยู่แค่นั้น ความรู้ของเรากี่ปีก็แค่นั้นเป็นอยู่อย่างนั้น แถมยังยึดมั่นถือมั่นเอามากๆ ด้วย

ข้อสังเกตการบำเพ็ญ
ขอบรรลุวิปัสสนาธุระต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

จากบันทึกของหลวงพ่อ ซึ่งบันทึกว่า “ตั้งสัตย์อธิษฐานแน่นอนลงไปว่าถ้านั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการเป็นอันไม่ลุกจากที่นี้จนหมดชีวิต”

ยังไม่เคยพบประวัติของเกจิอาจารย์ใดเป็นเช่นนี้เลย เพิ่งมาพบหลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นรูปแรก

การเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ถือว่าเป็นการลงทุนสูง ไม่มีอะไรสูงไปกว่านี้อีกแล้ว

เท่าที่เคยศึกษามา พบแต่พระพุทธองค์เท่านั้น หลวงพ่อกล้าหาญปานนี้ เป็นการเจริญรอยตามบาทพระพุทธองค์ เป็นการรื้อฟื้นวัฒนธรรมมหาวิริยะของพระพุทธองค์ เราท่านเคยอ่านพุทธประวัติทราบตรงกันว่า พระพุทธองค์ทรงอธิษฐาน ที่ใต้โคนต้นโพธิ์ หากไม่บรรลุธรรมวิเศษแล้วแม้เลือดเนื้อจะเหือดแห้งเหลือแต่เส้นเอ็น พระองค์จะไม่ลุกจากบัลลังก์ (อาสนะหญ้าคา) นั้น (จตุรังควิริยะ กระดูก ๑ หนัง ๑ เนื้อ ๑ เลือด ๑ แม้จะแห้งไปก็ไม่ละความเพียร)

หลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นที่เกรงแก่คนทั้งหลาย ต่างถวายความเคารพ คงจะเป็นเพราะหลวงพ่อเป็นคนจริง สมเด็จพระสังฆราชป๋าทรงเคยเล่าว่า หลวงพ่อท่านเป็นคนจริงมาตั้งแต่เด็กแล้ว ครั้นมาศึกษาวิปัสสนาธุระ ก็แสดงความเด็ดเดี่ยวอีก ลองค้นประวัติหลวงพ่ออ่านดู จะทราบว่าหลวงพ่อเป็นคนจริง

เรื่องการแสดงความจริงจังต่อการบำเพ็ญธรรมนั้น อย่างเราทำไม่ได้ ต้องมีวาสนาบารมีแต่ปางหลัง บารมีต้องเข้าขั้นจึงจะทำอย่างนั้นได้ ใครๆ ก็อยากเห็นธรรมวิเศษกันทั้งนั้น และทราบว่าการเอาจริงเป็นของดี แม้หลวงพ่อทำเป็นตัวอย่างให้เราดูมาแล้ว เราก็เอาอย่างท่านไม่ได้ ทั้งที่เราอยากจะทำ แต่เราทำไม่ได้ เพราะบารมีเราไม่โตเท่าบารมีหลวงพ่อนั่นเอง

เรื่องของหลวงพ่อวัดปากน้ำ แรกๆ ยังไม่ยอมรับกันเท่าไร มีเสียงวิจารณ์กันบ้าง

แต่บัดนี้ ไม่ว่าที่ใด เอ่ยชื่อหลวงพ่อวัดปากน้ำ ต่างให้ความยำเกรงและถวายความเคารพ

แม้แต่คนรุ่นใหม่ เกิดมาไม่เคยเห็นหลวงพ่อ ล้วนแต่เคารพหลวงพ่อ ไปไหว้ศพหลวงพ่อเนืองแน่นในวันเสาร์อาทิตย์ ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ตอนเช้าคนไม่มาก แต่พอสายหน่อย คนจะแน่นทันที

ข้อสังเกตคำอธิษฐานขอเห็นธรรม รับเป็นทนายศาสนาตลอดชีวิต

จากบันทึกของหลวงพ่อ “ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้ อย่างน้อยที่สุดแลง่ายที่สุดที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้ว แด่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้วเป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์อย่าทรงพระราชทานเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานแด่ข้าพระพุทธเจ้า ข้าพระพุทธเจ้ารับเป็นทนายศาสนาในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”

หากอ่านบันทึกของหลวงพ่อที่คัดลอกมานี้หลายเที่ยว เราพอสรุปสาระได้ ดังนี้

๑. ธรรมที่พระราชทานนั้น เป็นธรรมที่พระศาสดาทรงตรัสรู้แล้ว ชนิดง่ายที่สุด

๒. ธรรมที่พระราชทานนั้น ต้องเป็นคุณแก่พระศาสนา หากเป็นโทษแล้วอย่าทรงพระราชทาน

๓. หลวงพ่อรับเป็นทนายให้แก่ศาสนาไปตลอดชีวิต

เราทราบแล้วว่า หลวงพ่อเห็นธรรมตามคำสอนข้อ ๓ คือ **สจิตฺตปริโยทปนํ** แปลว่า การทำใจให้ใส นั้นมีวิธีการอย่างไร มีวิธีปฏิบัติทางใจอย่างไร ในที่สุด เห็นธรรมกาย ซึ่งธรรมกายนี้ก็คือ พระรัตนตรัยนั่นเอง ซึ่งมีเนื้อหาสาระในหนังสือ ๑๘ กายของวัดปากน้ำ

ข้อที่เราควรตั้งข้อสังเกต ก็คือ หลวงพ่ออธิษฐานใจว่า เมื่อเห็นธรรมแล้วรับเป็นทนายให้แก่ศาสนา ตลอดชีวิตของหลวงพ่อ

ทนายศาสนา ก็คือ การสงเคราะห์กิจการพระศาสนา ระงับอธิกรณ์ต่าง ๆ ทั้งด้านคันถธุระ และวิปัสสนาธุระ นี่คือ ความหมายย่อ ๆ เรามาศึกษากันว่า หลังจากหลวงพ่อบรรลุธรรมกายแล้ว หลวงพ่อเป็นทนายให้แก่ศาสนาอย่างไรบ้าง

สรุปผลการศึกษาปริยัติธรรมและวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อ

ด้านปริยัติธรรม หลวงพ่อได้รับพระราชทานพัดเทียบเปรียญ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔
ด้านวิปัสสนาธุระ บรรลุวิชาธรรมกาย (ธรรมกายศาสตร์ – ธกศ.)

หลวงพ่อไปอยู่วัดใดบ้างและได้ทำอะไรที่วัดเหล่านั้น

หลวงพ่อได้จาริกไปอยู่หลายวัด แต่ละวัดที่ไปอยู่ได้ทำประโยชน์ เท่าที่ค้นคว้าได้มีดังนี้ วัดสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี วัดโพธิ์ กรุงเทพ ฯ วัดชัยพฤกษ์มาลา กรุงธนบุรี วัดบางคูเวียง (วัดโบสถ์บน ต.บางคูเวียง) จังหวัดนนทบุรี และวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรี เหตุการณ์และผลงานมีดังนี้

๑. วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

วัดสองพี่น้อง ต้องจัดว่าเป็นวัดสำคัญ เพราะเป็นวัดที่เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อหลายอย่าง คือ เป็นวัดที่ครอบครัวของหลวงพ่อทำบุญวัดนี้เป็นวัดที่หลวงพ่อรับการศึกษาเบื้องต้น เป็นวัดที่หลวงพ่ออุปสมบท เป็นวัดแรกที่หลวงพ่อเรียนกัมมัฏฐาน เป็นวัดแรกที่หลวงพ่อจำพรรษา เป็นวัดที่หลวงพ่อตั้งทุนการศึกษา เพื่อตั้งโรงเรียนปริยัติธรรม และเมื่อหลวงพ่อเป็นเด็ก หลวงพ่อก็มาเล่นที่วัดนี้เหมือนกัน เพราะญาติของหลวงพ่อบวชอยู่วัดนี้ หลวงพ่อมารับการศึกษาเบื้องต้นจำเป็นต้องมาเล่นที่วัดนี้ จึงว่าวัดสองพี่น้องเป็นวัดสำคัญ

เป็นการบังเอิญหรืออย่างไรไม่ทราบ ที่ผู้เขียนเคยเป็นเด็กวัดสองพี่น้อง เรียนหนังสือระดับมัธยมศึกษาที่วัดนี้ เป็นเวลา ๕ ปี ตั้งแต่ ม.๑-ม.๕ (พ.ศ. ๒๔๙๐-๒๔๙๕) จากโรงเรียนราษฎร์ของวัด ชื่อโรงเรียนอุภัยภาดาวิทยาลัย เจ้าอาวาสวัดสองพี่น้องสมัยนั้น คือ พระครูอุภัยภาดารักษ์ ชื่อของโรงเรียนใช้ชื่อเจ้าอาวาส อยู่ในความอุปถัมภ์ของวัด โรงเรียนใช้อาคารของวัดเป็นสถานที่เรียน

กล่าวถึง การศึกษาปริยัติธรรมของวัดสองพี่น้อง มีทั้งแผนกนักธรรมและบาลี มีภิกษุและสามเณรหนึ่งร้อยเศษ เด็กวัดไม่ต่ำกว่าร้อย คณะที่มีพระเณรมากที่สุดคือ แผนกเรียนบาลี ส่วนพระนวกะที่บวชตามฤดูกาล จะเรียนนักธรรม การบวชตามฤดูกาลเคร่งครัดมาก ใครมีอายุครบบวช จะต้องบวชทุกคน ไม่มียกเว้น ใครไม่บวชถือว่าผิดประเพณี อาจถึงกับตัดญาติขาดมิตรกันทีเดียว ใครไม่บวชจะไปขอลูกสาวใคร จะได้รับการปฏิเสธ หากใครได้เปรียญ จะได้รับค่านิยมสูง

งานการเรียนบาลีอยู่ในการปกครองของ พระครูสุนทรปริยัติกิจ (เก็บ ภทฺทิย ป.ธ. ๗) ครูสอนบาลีได้แก่ พระมหาธรรมนูญ วงษ์บัณฑิต (ป.ธ. ๗) พระมหาจิต ใจสัจจะ (ป.ธ. ๖) พระมหาสุจิตร สุวรรณศิริ (ป.ธ. ๕) พระมหาฉลองและพระมหาสมุน (จำประโยคของท่านไม่ได้)ฯ

ปีหนึ่งสำนักเรียนวัดสองพี่น้อง มีผู้สอบได้เปรียญจำนวนมาก สำนักเรียนนี้โด่งดัง ใครก็สู้ไม่ได้ในสมัยนั้น จำได้ว่ากลางคืน เราจะได้ยินเสียงท่องหนังสือ ไม่ว่าจะเดินไปคณะไหน มีแต่เสียงท่องหนังสือของพระเณรประชันเสียงกับนักเรียนมัธยม เพราะนักเรียนมัธยมส่วนใหญ่เป็นเด็กวัด เป็นบรรยากาศการเรียนอย่างแท้ แถมยังมีเสียงของนาคท่องมนต์และขานนาคประดังเข้ามาอีก หากใครเป็นคนช่างจำ เราไม่ต้องท่อง เพียงแต่เราเดินผ่านไปสัก ๒ เที่ยว เราแอบจำได้เกือบหมด เด็กวัดรุ่นข้าพเจ้าจำบทสวดมนต์ได้หลายบทโดยไม่ต้องท่อง

การเรียนบาลีของสำนักเรียนวัดสองพี่น้อง เขาแปลเป็นทำนองน่าฟัง เสียงแปลหนังสือของพระเณรดังไปไกล ใครแปลผิดแปลถูก เราทราบ สามเณรผู้หนึ่งแปลหนังสือไม่ได้ คนฺตฺวา แปลว่าไปแล้ว สามเณรน้อยท่านก็ว่า คนฺตฺวา อยู่ ๓ ครั้งแล้วก็หยุด ครูเขาก็ว่า แปลไปซี แต่เป็นเพราะแปลไม่ได้ จึงหยุดอยู่แค่นั้น กล่าวถึงเพื่อนของสามเณรอีกรูปหนึ่ง เกรงว่าเพื่อนสามเณรจะถูกครูเขาทำโทษ จึงเอาผ้าแดงห่อซ้อนโบกไปกับลม สามเณรในชั้นเรียนเห็นผ้าแดงโบก ก็นึกคำแปลได้จึงขึ้นว่า คนฺตฺวา แดงไปแล้ว เท่านั้นเอง ครูก็เอาชอล์กปามา เพราะแปลผิด ครูเขาถามว่าเอาแดงมาจากไหน เพราะคนฺตฺวา แปลว่า ไปแล้ว พอสามเณรออกจากชั้นเรียน ได้ถามว่าเวลาครูเขาปามาทำไมเราไม่หลบ สามเณรตอบว่า “ถ้าเราหลบเดี๋ยวครูปามาอีก” คือถ้าหลบแล้ว ชอล์กจะไม่ถูกเรา เพราะเราหลบ ครูจะไม่หายโกรธ เดี๋ยวจะปามาอีก ตลกแปลบาลี รุ่นผมยังได้ยิน

คณะที่เรียนบาลี มีโรงครัวด้วย ทราบว่าหลวงพ่อไปตั้งทุนการศึกษาให้ จึงตั้งสำนักบาลีได้มหาเปรียญรุ่นนั้น ลาสิกขาไปก็มาก และที่อยู่เป็นกำลังสำคัญของพระศาสนาก็มี เช่น พระมหาฉลอง ได้เป็นเจ้าคณะจังหวัดสุพรรณบุรีมีราชทินนามว่า พระเทพสุพรรณาภรณ์ (วัดป่าเลไลยก์ อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี)

พระกัมมัฏฐานสำคัญ
ของอำเภอสองพี่น้องสมัยหลวงพ่อบวช

พระกัมมัฏฐานสำคัญ คือ หลวงพ่อเหนี่ยง (พระครูวินยานุโยค) เจ้าอาวาสวัดสองพี่น้อง และหลวงพ่อโหน่งเป็นพระลูกวัดในวัดสองพี่น้อง พระเถระสำคัญนี้ อยู่วัดเดียวกัน โด่งดังขึ้นมาพร้อมกันด้วยวิชากัมมัฏฐาน

หลวงพ่อเหนี่ยง เป็นชาว "บ้านต้นตาล" อำเภอสองพี่น้อง และหลวงพ่อโหน่งเป็นชาว "ท้ายบ้าน" อำเภอสองพี่น้อง บ้านต้นตาลและบ้านท้ายบ้านอยู่ไม่ไกลกัน ส่วนหลวงพ่อวัดปากน้ำเกิด "บ้านสองพี่น้อง" ทั้งบ้านต้นตาล บ้านท้ายบ้านและบ้านสองพี่น้อง ไม่ห่างกันเลย ดินแดนเหล่านี้เป็นที่เกิดของโพธิสัตว์

หลวงพ่อเหนี่ยงเป็นพระกรรมวาจาจารย์ของหลวงพ่อ และหลวงพ่อโหน่งเป็นพระอนุสาวนาจารย์ของหลวงพ่อ ดังนั้น หลวงพ่อวัดปากน้ำบวชโดยกัมมัฏฐานนั่นเอง เนื่องจากคู่สวดเป็นพระกัมมัฏฐานทั้งคู่

กล่าวถึงหลวงพ่อโหน่ง ต่อมาย้ายจากวัดสองพี่น้องไปเป็นเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ไม่ไกลจากวัดสองพี่น้องเท่าไรนัก (เดิมวัดอัมพวัน เรียกว่า วัดดอนมะดัน ต่อมาเรียกวัดคลองมะดัน สุดท้ายเรียกวัดอัมพวัน) หลวงพ่อโหน่งนี้ดังเอามาก ๆ แม้ตายไปนานแล้ว ปัจจุบันนี้ก็ยังดังอยู่ พระเครื่องของท่านเป็นที่แสวงหาแก่คนทั้งหลาย รถยนต์โดยสารทุกคันในจังหวัดสุพรรณบุรี ต้องมีรูปถ่ายของหลวงพ่อโหน่ง ติดไว้หน้ารถ เมื่อท่านเข้าเขตอำเภอสองพี่น้อง เทศบาลเขาเขียนป้ายว่า "ขอให้ท่านเดินทางโดยสวัสดิภาพด้วยอานุภาพของหลวงพ่อโหน่ง"

คำบอกเล่าที่ได้ยินสืบต่อกันมาเกี่ยวกับหลวงพ่อโหน่งก็คือ ท่านมักนั่งเจริญภาวนาตามโคนไม้ น้ำมนต์ของท่านรินไม่ออกจากขวด แม้ลมพายุแรงหลวงพ่อโหน่งสามารถทำให้ลมหยุดได้ เห็นท่านที่ไหนจะพบท่านในอิริยาบถหลับตาภาวนา เรื่องนี้คล้ายหลวงปู่ชั้ว โอภาโส (ท่านคงรู้จักหลวงปู่ชั้ว โอภาโส เดิมท่านอยู่วัดสองพี่น้อง ต่อมาท่านมาอยู่วัดปากน้ำ เรียนวิปัสสนากับหลวงพ่อวัดปากน้ำ สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นเด็กวัดสองพี่น้องนั้น เห็นหลวงปู่ชั้วที่ใด มักพบท่านหลับตาในอิริยาบถเจริญภาวนา หลวงปู่ชั้วเป็นผู้เชี่ยวชาญวิชาธรรมกาย สมัยที่ข้าพเจ้าไปเรียนวิชาธรรมกายในวัดปากน้ำ ยังได้พบหลวงปู่ชั้วที่วัดปากน้ำ)

สำหรับหลวงพ่อเหนี่ยง เป็นที่นับถือของชาวบ้าน เชื่อว่าท่านมีสภาพใจสูง สามารถยกจิตข้ามเวทนาได้ เพราะหลวงพ่อเหนี่ยงมีประวัติว่าเป็นฝีเม็ดใหญ่ที่ก้น น่าเจ็บปวด แต่ปรากฏว่าหลวงพ่อเหนี่ยงทำวัตรสวดมนต์และลงอุโบสถเป็นปกติ เหมือนหนึ่งไม่เจ็บไข้อะไร จึงเป็นที่ยกย่องและเป็นที่ศรัทธาของประชาชน

ข้าพเจ้าเกิดไม่ทันหลวงพ่อเหนี่ยงและหลวงพ่อโหน่ง แต่ข้าพเจ้าเคยเป็นเด็กวัดสองพี่น้อง เรียนหนังสือระดับมัธยมศึกษา ได้ยินได้ฟังเรื่องราวของหลวงพ่อเหนี่ยงและหลวงพ่อโหน่งมาบ้าง จึงนำมาเขียน โดยเหตุที่พระเถระทั้ง ๒ มีความเกี่ยวข้องกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ ข้าพเจ้าต้องจดจำไว้บ้าง

สุพรรณบุรีดินแดนพระเครื่อง โบสถ์งาม
ปลาเนื้อหอมหวาน คือแดนเกิดของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

หลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นคนสุพรรณบุรี แต่สุพรรณบุรีเป็นแดนแห่งพระเครื่อง โบสถ์งาม ปลารสหอมหวาน หลวงพ่อคุ้นกับบรรยากาศเช่นนั้น สำนักกัมมัฏฐานประเภททำใจให้ใสตามคำสอนของพระศาสดาที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** นั้น ยังไม่มี มีแต่ค่านิยมทางพระเครื่อง

พระเครื่องเมืองสุพรรณมีชื่อมาก อย่างเช่น ผงสุพรรณ ขุนแผน บ้านกร่าง วังหน้า โคนสมอ ถ้ำเสือ มเหศวร ฯลฯ เป็นต้น พูดถึงเนื้อพระเครื่อง นักเลงพระเครื่องเชื่อว่า ไม่มีที่ใดเกินกรุถ้ำเสือ

เรื่องโบสถ์งาม ต้องยอมรับว่า วัดในจังหวัดสุพรรณบุรีมีจำนวนมาก แต่ละวัดล้วนสวยงาม โบสถ์มักมุงหลังคาด้วยกระเบื้องสีแดง หากลงเรือแล่นไปในท้องที่อำเภอบางปลาม้าในฤดูน้ำท่วม ท่านจะเห็นความงามของวัด เหมือนหนึ่งประกวดกันในเรื่องวัดงาม แสดงถึงว่าพี่น้องประชาชนบำรุงพระศาสนาเป็นอันดี

ปลามีรสหอมหวาน เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดสุพรรณบุรี แม้หนังสือโบราณคดีซึ่งกรมพระยาดำรงราชานุภาพนิพนธ์ไว้ว่า รับประทานข้าวสวยกับปลาเค็มมีรสอร่อยมาก ไม่ว่าจะเป็นปลาช่อน ปลาชะโด ปลาสลิด หากนำมาทำเป็นปลาเค็มแล้ว มีรสหอมหวาน ชวนรับประทานมีเท่าไรก็ไม่พอขาย เคยถามผู้รู้ว่า เหตุใดปลาเมืองสุพรรณฯ จึงมีรสหอมหวาน ท่านตอบว่าเมืองสุพรรณ ฯ มีลำคลอง และหนองน้ำเป็นดินโคลน ไม่มีทรายเจือปน เนื้อปลาจึงหอมและหวาน

คนสุพรรณฯ พิถีพิถันเรื่องอาหารการกินมาก รสอาหารต้องอร่อย ถ้าไม่อร่อยต้องไปตามคนมีฝีมือมาทำ จะทำงานแต่ละครั้ง ไม่ว่างานบวชนาคหรือแต่งงาน เจ้าภาพต้องเดินทางไปตามพ่อครัวผู้มีฝีมือเฉพาะอย่างมาประกอบอาหาร เอตทัคคะเหล่านั้นอยู่กันคนละมุมเมือง กว่าจะลงเอยเรื่องพ่อครัว ใช้เวลาติดต่อแรมเดือน หากแขกติว่าอาหารไม่อร่อย เจ้าภาพจะเสียใจมาก แต่ถ้าชมว่าอาหารอร่อย เจ้าภาพจะชื่นใจ อย่างน้ำพริก แกงจืด แกงเผ็ด ต้มยำ พ่อครัวหรือแม่ครัวต้องรับผิดชอบคนละอย่าง คนเดียวจะทำหลายอย่างไม่ได้

เคยถามคุณยายเจ้าของน้ำพริก ทำไมน้ำพริกคุณยายอร่อยนัก คุณยายตอบว่า เวลาหยิบของต้องกลั้นใจ และอย่าตำมาก เอาเพียงว่าพริกแหลก ฝึกครกแรก เมื่อตักน้ำพริกหมดครกแล้ว ให้เอาน้ำข้าวคลุกก้นครกทันที คุณยายท่านบอกอย่างนั้น

วัตถุดิบที่จะใช้ประกอบอาหาร ต้องเลือกสรรมาจากตำบลมีชื่อ จะซื้อปลาซื้อผักอย่างธรรมดาไม่ได้

อย่างเช่นปลาสลิด ต้องนำมาจากดอนกำยาน (ท้องที่อำเภอเมืองสุพรรณบุรี)

น้ำตาลต้องเอาจากดอนมะเกลือ (ท้องที่อำเภออู่ทอง)

มะเขือต้องมาจากโคกยายเกตุ (ท้องที่อำเภออู่ทอง)

ผักกระเฉดต้องมาจากดอนพุดซา (ท้องที่อำเภอบางปลาม้า)

เขาพูดเป็นคำคล้องจองไว้ว่า “ปลาสลิดดอนกำยาน น้ำตาลหวานดอนมะเกลือ มะเขือโคกยายเกตุ ผักกระเฉดดอนพุดซา”

เรามาคิดดูว่า คำกลอนของดีทางอาหารเมืองสุพรรณ ฯ กว่าจะเป็นคำคล้องจองกันเช่นนั้นได้ ย่อมแสดงว่าใช้เวลาพิสูจน์กันยาวนาน ไม่ทราบว่าจะกี่ร้อยปี กว่าจะพิสูจน์กัน และกว่าจะเป็นคำกลอนขึ้นได้ และกว่าจะพูดกันให้ติดปาก คงใช้เวลานานไม่น้อย

สถานที่ตามอำเภอเหล่านั้น คงจะมีแร่ธาตุอะไร ปลูกอะไรลงไป จึงมีรสชาติดีไปหมด แม้อำเภอสองพี่น้อง อันเป็นอำเภอที่หลวงพ่อวัดปากน้ำเกิด แม้เราจะนิยมว่าปลาเค็มรสหอมหวาน เขายังไม่นำเข้าสูตรอาหารดีเมืองสุพรรณ ฯ เขายังไม่ยอมนำเข้าทำเนียบ คงจะเห็นว่าอร่อยสู้ปลาดอนกำยานไม่ได้นั่นเอง

ข้าพเจ้านำเรื่องของดีทางอาหารมากล่าว ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า เมืองสุพรรณฯ อันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของหลวงพ่อวัดปากน้ำ มีอะไรดีๆ ทั้งนั้น ร่างกายของหลวงพ่อปรุงแต่งด้วยอาหารอันโอชะ หลวงพ่อจึงมีจิตใจมั่นคง บากบั่นจนบรรลุธรรมวิเศษ ขณะที่เขียนอยู่นี้ ชื่อเสียงของหลวงพ่อเลื่องลือไปทั่วโลกแล้ว เขาเห็นว่าหลวงพ่อวัดปากน้ำมีอภินิหาร บัดนี้หลวงพ่อตายไปแล้วกว่า ๓๗ ปี อภินิหารของหลวงพ่อยิ่งเฟื่องฟู ชื่อหลวงพ่อวัดปากน้ำเข้าสูตร “อภิมหาอมตนิรันดร์กาล” ไปแล้ว

กลับมาศึกษาประวัติของหลวงพ่อต่อไป ข้าพเจ้าบรรยายว่า สุพรรณบุรี ดินแดนพระเครื่องโบสถ์งาม ปลาเนื้อหอมหวาน เรามาเรียนกันว่า หลวงพ่อสนใจสิ่งเหล่านี้เพียงใดหรือไม่

จากการศึกษาค้นคว้า จะพบว่า หลวงพ่อไม่นิยมพระเครื่อง ทั้งที่เมืองสุพรรณฯ มีพระเครื่องมากมาย แต่หลวงพ่อกลับไม่สนใจ

ในเรื่องปลารสหอมหวานนั้น หลวงพ่อคุ้นอยู่มาก หากคนสุพรรณฯ ขึ้นไปเยี่ยมและนำปลาเค็มไปถวาย ดูว่าหลวงพ่อฉันได้มาก ยุคนั้นเนื้อปลาอร่อยกว่าสมัยนี้ เพราะไม่มีสารเคมี ไม่มียาปราบศัตรูพืช

กลับมาพิจารณาการฝึกกัมมัฏฐาน หลวงพ่อสนใจมาก ใครว่าอะไรดีที่เมืองสุพรรณ หลวงพ่อติดตามไปเรียนทั้งนั้น ไปเรียนจนทั่ว แต่สุดท้าย แนวการฝึกกัมมัฏฐานที่หลวงพ่อค้นคว้าได้ ไม่เหมือนของเกจิอาจารย์เหล่านั้น ไม่เหมือนกับที่เรียนจากเกจิอาจารย์ เป็นเรื่องที่แปลกเอามากๆ

ท่านผู้ศึกษาอยากทราบในบัดนี้ว่า หลวงพ่อบรรลุกัมมัฏฐานอะไรหรือ โปรดอย่าใจร้อน โปรดอดใจไว้เพื่อไปดูลีลาชีวิตของหลวงพ่อตอนไปอยู่วัดโพธิ์ (วัดพระเชตุพน ฯ) ท่าเตียน แล้วท่านจะเห็นความอัศจรรย์ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ในบทบาทของพระสด จนฺทสโร ภิกษุลูกวัดของวัดโพธิ์ครั้งนั้น

๒. วัดโพธิ์ (วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม) กรุงเทพมหานคร

หลวงพ่อวัดปากน้ำในนามของภิกษุหนุ่มพระสด จนฺทสโร ออกจากวัดสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี มาอยู่วัดโพธิ์ เพื่อศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยตามคติของพระสงฆ์ ถือหลักว่าบวชแล้วต้องเรียน จะอยู่เฉยๆ ไม่ได้ การเรียนนั้นก็ต้องเลือกสำนักเรียน ว่าสำนักใดขึ้นชื่อลือนาม อย่างสมัยพุทธกาล ก็ต้องไปเรียนที่นครตรรกศิลา เป็นต้น

หลวงพ่ออยู่วัดโพธิ์หลายพรรษา ถือว่าเป็นสถานที่พำนักสำคัญของหลวงพ่อ หลวงพ่อเรียนพระปริยัติธรรม จนถึงได้ขั้นประกาศนียบัตรพัดเทียบเปรียญ

แต่เหตุการณ์การเล่าเรียนของหลวงพ่อไม่เหมือนใคร ลำบากยากเข็ญลุ่มๆ ดอนๆ จวนอยู่จวนตาย จะได้อะไรสักอย่าง ถึงขั้นต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันทั้งนั้น ไม่เคยได้อะไรง่ายเหมือนเขาอื่น ยิ่งอ่านไปก็ยิ่งสงสารหลวงพ่อ เกิดมาคราวนี้พบแต่ความยากเย็นแสนเข็ญทั้งนั้น ความยากลำบากทั้งปวงเหมือนเป็นยาหอมชะโลมใจ หลวงพ่อเกิดมีมานะอดทนเดินหน้ากล้าตาย กล้าทำและกล้าพัฒนา เล่ากันว่าหลวงพ่อเป็นนักเรียนบาลี เอากุฏิของท่านตั้งเป็นสำนักเรียนบาลี อาราธนาพระมหาปิ วสุตตมะ (ป.ธ.๕) เป็นครูสอนบาลี หลวงพ่อเป็นฝ่ายจัดหาเงินเดือนค่าสอนถวาย เพื่อให้มีการเรียนบาลีเกิดขึ้น ในเรื่องนี้หลวงพ่อมีบทบาท ๓ บท คือ เป็นนักเรียนบาลีด้วย ต้องเข้าห้องเรียนเมื่อพระมหาปิเข้าสอน มีบทเป็นผู้จัดการโรงเรียนและมีบทบาทหาเงินมาจ้างครู สำนักเรียนบาลีของหลวงพ่อในคราวนั้น ตั้งอยู่ไม่นานก็ต้องเลิกไป เนื่องจากทางการคณะสงฆ์เปลี่ยนหลักสูตรเรียนใหม่ เพราะหนังสือเรียนเดิมใช้ไม่ได้ จำต้องใช้ตำราเล่มใหม่

ประวัติหลวงพ่อตอนใช้กุฏิหลวงพ่อเป็นสำนักเรียนที่วัดโพธิ์นั้น หลวงพ่อยังเป็นพระหนุ่มๆ กล้าแสดงออกถึงการแก้ปัญหาการศึกษาเป็นลางบอกว่า หลวงพ่อเป็นนักพัฒนาการศึกษา เห็นว่าการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็น จึงกล้าทุ่มเท เป็นพระลูกวัดยังถึงปานนี้ หากเป็นเจ้าอาวาส ย่อมมีอำนาจการบริหาร จะสักขนาดไหน หลวงพ่อเป็นผู้ใคร่การศึกษามาแต่หนุ่มๆ แล้วขาดเรียนไม่เป็น เล่าท่องไม่เลิก ตำราไม่วางห่างตัว เป็นที่ศรัทธาแก่ผู้พบเห็น ดังนั้น จะทำอะไรต้องอ้างชื่อหลวงพ่อ เพราะเขาศรัทธาหลวงพ่อ มีอะไรเขาก็ให้ อ้างชื่อหลวงพ่อแล้ว เป็นอันสำเร็จทุกเรื่อง

ประวัติหลวงพ่อที่เรียนบาลี มีความขัดสนอาหารการฉัน ไปบิณฑบาตไม่ได้ข้าว แล้วเราจะอยู่ได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีอะไรกิน อย่างเราไม่เป็นไร กระเสือกกระสนไปได้ แต่หลวงพ่อเป็นพระไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะต้องบังคับตนให้อยู่ในวินัยของพระ จะไปหาใครหรือออกปากขออะไรทำเช่นนั้นไม่ได้ เพราะวินัยบังคับอยู่ หลวงพ่ออดอาหารเพราะบิณฑบาตไม่ได้ข้าว หลวงพ่อไม่มีทางเลือกอื่น หลวงพ่อตัดสินใจยอมตาย ดังเรื่องราวต่อไปนี้

การอุทิศชีวิตยอมตายครั้งที่ ๑

เป็นเหตุการณ์ที่หลวงพ่ออยู่วัดโพธิ์ เป็นยุคที่หลวงพ่อกำลังศึกษาคันถธุระ ไปบิณฑบาตแล้วไม่ได้อาหาร จึงไม่มีอะไรจะฉัน หลวงพ่อยอมตาย โดยให้เหตุผลว่า “ผู้มีศีลจะอดตายหรือ”

คุณแฉล้ม อุศุภรัตน์ ได้เขียนไว้ว่า หลวงพ่อออกบิณฑบาตเป็นกิจวัตร

วันแรกไม่ได้อาหารเลย

วันที่ ๒ ได้เพียงส้ม ๑ ผลเท่านั้น

เหตุนี้เอง หลวงพ่อมาคิดว่า “ผู้มีศีลจะอดตายเช่นนั้นหรือ” ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง หลวงพ่อยอมตาย

เมื่อบิณฑบาตไม่ได้ข้าว หลวงพ่อก็ไม่ฉันของอื่น ยอมอด ด้วยคิดว่า ถ้าเราตายลงไปภิกษุหมดทั้งนครต้องมีอาหารบิณฑบาตพอฉันทุกรูป เพราะข่าวการตายของเราจะแพร่ออกไปว่าภิกษุอดอาหารตาย คนเขารู้เข้าก็จะพากันสงสาร ก็จะมาถวายแก่ภิกษุสามเณร พระภิกษุสามเณรจะไม่อดอยาก คิดดังนั้นแล้ว หลวงพ่อก็ไม่ดิ้นรนหาอาหาร คงศึกษาเล่าเรียนคันถธุระไปตามปกติ

วันที่ ๓ หลวงพ่อไปบิณฑบาตอีก เดินอยู่จนสาย ได้ข้าว ๑ ทัพพีกับกล้วยน้ำว้า ๑ ผล เดินกลับมาถึงกุฏิด้วยความเหนื่อยอ่อน เพราะไม่ได้ฉันอาหารมา ๒ วันแล้ว ร่างกายอ่อนเพลียมาก ปวกเปียกหากเป็นลมก็คงตาย

หลวงพ่อจะเริ่มฉันอาหารจึงนั่งลงจับอาหารในบาตร พิจารณาปัจเวกขณ์เสร็จแล้ว เปิบอาหารฉันไปคำหนึ่ง

ไม่ทันได้ฉันคำที่ ๒ พอดีเหลือบไปเห็นสุนัขท้องติดสันหลัง ผอมโซ เดินโซเซเข้ามาใกล้หลวงพ่อ เพราะอดอาหารมาหลายวันจึงผอมโซ เกิดความสงสารสุนัขขึ้นมา เรานี้หรือก็อดแล้ว แต่สุนัขตัวนี้อดยิ่งกว่าเรา หลวงพ่อจึงปั้นข้าวที่เหลืออีก ๑ คำ กับกล้วยครึ่งผล อธิษฐานใจว่า **“ขึ้นชื่อว่าความอดอยากเช่นนี้ ขออย่าให้มีอีกเลย”**

แล้วนำข้าวปั้นกับกล้วยให้สุนัขนั้น สุนัขกินแต่ข้าว แต่ไม่กินกล้วย ไม่ทราบว่าเจ้าไม่กินกล้วย หลวงพ่อคิดอยากจะเอากล้วยคืนมา แต่คิดขึ้นได้ว่า ของสิ่งนั้นได้สละเป็นทานไปแล้ว เหตุใดจึงจะเอากลับคืนมาอีก ได้สละขาดไปแล้ว จะนำมาฉันอีก ก็ต้องประเคนใหม่ ในที่นั้นไม่มีใครจึงหาคนประเคนไม่ได้ หลวงพ่ออดต่ออีก ๑ วัน

รุ่งขึ้นออกไปบิณฑบาตใหม่ด้วยร่างกายที่อ่อนเปียก เพราะไม่ได้ฉันอาหาร ปรากฏว่าหลวงพ่อได้อาหารมากมาย ได้นำอาหารเหล่านั้นมาแบ่งแก่เพื่อนภิกษุ จึงตั้งใจไว้ว่า **“ตัวเราเมื่อมีกำลังพอเมื่อไร จะจัดตั้งโรงครัวประกอบอาหารเลี้ยงพระเณรโดยไม่ต้องให้ลำบาก เป็นการเสียเวลาในการศึกษาเล่าเรียน”**

เมื่อหลวงพ่อได้ไปอยู่วัดปากน้ำ ก็ได้ตั้งโรงครัวทันที วิธีทำของหลวงพ่อน่าสนใจมาก คือ ท่านเอาข้าวสารมาจากบ้านของท่านก่อน ต่อมามีคนศรัทธาในวิธีของหลวงพ่อ จึงมาช่วยรับเป็นเจ้าภาพ

การอุทิศชีวิตยอมตายครั้งที่ ๒

เป็นเหตุการณ์ที่หลวงพ่ออยู่วัดโพธิ์ แต่ได้ไปจำพรรษาอยู่วัดบางคูเวียง (วัดโบสถ์บน จังหวัดนนทบุรี) ชั่วคราว ณ ที่วัดโบสถ์บน หรือวัดบางคูเวียงนี้ หลวงพ่อได้อุทิศชีวิตยอมตายเพื่อขอเห็นธรรมตามที่กล่าวมาแล้ว

ฉะนั้น หลวงพ่อมีประวัติว่า ขอยอมตาย ๒ ครั้ง

เป็นเรื่องแปลกหูแปลกตาและแปลกใจแก่เราผู้ศึกษา เพราะเราไม่เคยเห็นเกจิอาจารย์ดังๆ ที่ไหนมีประวัติเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำ

หากวิเคราะห์เจาะลึกหลวงพ่อวัดปากน้ำไปทีละเรื่องแล้ว จะพบว่าหลวงพ่อไม่มีอะไรเป็นของตนเองเลย ไม่มีเงิน ไม่มีรถยนต์ และไม่มีอะไรทั้งนั้น แม้กุฏิสำหรับจำวัด ก็คือ ที่สำหรับนั่งภาวนาเพราะวันหนึ่งทำภาวนาตลอด เหลือเวลาไว้จำวัด เพียง ๒ ชั่วโมง

การศึกษาประวัติของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ก็คือการศึกษาผลแห่งการยอมตาย **วิชาธรรมกายก็คือผลแห่งการยอมตายของหลวงพ่อ** เรานิยมหลวงพ่อว่ามีลาภมาก เลี้ยงพระเณรได้เป็นร้อยเป็นพัน ก็คือ ผลของการยอมตายอดตายของหลวงพ่อ ในประเทศไทยนี้ เห็นก็มีแต่หลวงพ่อวัดปากน้ำเท่านั้น ที่สามารถเลี้ยงพระเณรได้เป็นพัน เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๙ คุณแฉล้ม อุศุภรัตน์ แจ้งว่า วัดปากน้ำมีจำนวนพระเณร ดังนี้ พระ ๓๖๐ รูป สามเณร ๓๖๐ รูป อุบาสิกา จำนวนร้อยเศษ รวมทั้งสิ้น ๙๐๐ เศษ ไม่รวมเด็กวัด หากรวมเด็กวัดด้วย คงจะถึง ๑,๕๐๐

หลวงพ่อมาอยู่วัดโพธิ์ ตั้งแต่บวชใหม่ๆ คือ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๐ และไปดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดปากน้ำเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๙ แสดงว่าหลวงพ่ออยู่วัดโพธิ์ถึง ๙ ปี

สำนักวัดโพธิ์นี้ ทำให้หลวงพ่อมีวุฒิการศึกษาปริยัติธรรมคือ พัดเทียบเปรียญ วุฒิทางวิปัสสนาธุระคือ ธรรมกายศาสตร์

ระหว่างที่อยู่วัดโพธิ์นั้น หลวงพ่อมักถือโอกาสไปจำพรรษาต่างจังหวัด เช่น ออกธุดงค์ในท้องที่อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี เลยถือโอกาสจำพรรษาที่วัดพระศรีมหาธาตุ อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ออกจากวัดพระศรีมหาธาตุ อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี มาอยู่วัดสองพี่น้อง (วัดที่หลวงพ่อบวช) อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ออกจากวัดสองพี่น้อง กลับมาอยู่วัดโพธิ์ และออกจากวัดโพธิ์ไปจำพรรษาที่วัดบางคูเวียง คลองบางกอกน้อย จังหวัดนนทบุรี

ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหน หลวงพ่อก็จะกลับพำนักเดิม คือ วัดโพธิ์ จากนั้นจะไปไหนอีกค่อยว่ากันใหม่

๓. วัดชัยพฤกษ์มาลา จังหวัดธนบุรี

วัดนี้มีประวัติว่า หลวงพ่อเคยอยู่มา แต่ยังค้นคว้าข้อมูลอะไรไม่ได้ จึงไม่มีรายละเอียดมากล่าว

๔. วัดโบสถ์ จังหวัดนนทบุรี

วัดนี้เป็นวัดที่หลวงพ่อเคยมาจำพรรษา และได้บรรลุ “ธรรมกาย” ที่วัดนี้หลวงพ่อมาอยู่แบบชั่วคราวเท่านั้น วัดโบสถ์เดิมเรียก วัดบางคูเวียง ต่อมาเรียก วัดโบสถ์ และปัจจุบันเรียก วัดโบสถ์บน ต้องถือว่าเป็นวัดสำคัญมาก **เพราะหลวงพ่อมาบรรลุวิชาธรรมกายบัณฑิตที่นี่** และเพราะวิชาธรรมกายนี้เองทำให้หลวงพ่อมีอภินิหารอย่างทันทีทันใด ในชั้นต้นโจษขานกันทั่วประเทศ ต่อมาอีกไม่นานชื่อเสียงของหลวงพ่อไปถึงต่างประเทศ ครั้นหลวงพ่อตายไป กลับมีชื่อเสียงลือไปทั่วโลก มหาบุรุษมักโด่งดังตอนตาย เราเคยอ่านตำรามหาบุรุษที่หลวงวิจิตรวาทการเขียน **มักพบว่า มหาบุรุษมามีชื่อเสียงตอนตาย หลวงพ่อของเราก็อยู่ในสูตรนี้เหมือนกัน**

เมื่อปี ๒๕๓๐ ข้าพเจ้ามีประวัติว่าหลวงพ่อวัดปากน้ำมาใช้ให้ไปปราบมารที่อินเดีย แต่แรกไม่เชื่อญาณทัสสนะตัวเอง อยู่มาอีกไม่กี่เดือนข้าพเจ้าต้องไปอินเดียโดยเหตุบังเอิญ ต้องไปทำวิชาปราบมารที่อินเดียตามที่หลวงพ่อสั่ง ดังได้กล่าวไว้ในหนังสือ “ปราบมาร” แล้ว การไปปราบมารคราวนั้น เกิดความคิดว่า พระพุทธเจ้าทรงลำบากมาก ประสูติที่หนึ่ง ไปตรัสรู้ธรรมอีกที่หนึ่ง ไปแสดงธรรมอีกที่หนึ่ง และปรินิพพานอีกที่หนึ่ง มานึกถึงหลวงพ่อก็มีลักษณะอย่างนั้นเหมือนกัน เกิดที่อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี มาบรรลุธรรมที่จังหวัดนนทบุรี ไปแสดงธรรมที่อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม และมรณภาพที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ อีกเรื่องหนึ่งของมหาบุรุษก็คือ ไม่มีเวลาหลับนอน ไม่มีเวลาพักผ่อน อุบาสิกาถนอม อาสไวย์ ศิษย์เอกวิชาธรรมกายของหลวงพ่อเล่าให้ฟังว่า หลวงพ่อไม่มีเวลานอนเลย ตลอดวันตลอดคืนหลับตาเจริญภาวนาค้นคว้าวิชาธรรมกายตลอด หากถึงเวรค้นคว้าวิชาที่ไว้วางใจ มักจะสั่งวิชาและขอนอน ๒ ชั่วโมง พอหลวงพ่อสั่งขาดคำ หลวงพ่อกรนทันที แปลว่า หลวงพ่อหลับทันที แม่ชีถนอมท่านเล่าอย่างนั้น ส่วนพวกเราเวลาอยากหลับกลับไม่หลับ ง่ายอย่างหลวงพ่อ แม่ชีเล่าต่อว่าระวังไว้ก็แล้วกัน พอหมดเสียงกรนหลวงพ่อจะตื่นทันที และจะซักถามความรู้วิชาธรรมกายแก่เวรนั้นๆ ทันทีเหมือนกัน เตรียมตัวตอบให้ดีก็แล้วกัน ใครตอบความรู้ไม่ถูก หลวงพ่อท่านจะตำหนิ กลัวถูกหลวงพ่อต่อว่ากันทั้งนั้น จึงต้องตั้งใจเข้าธรรมกายไปค้นความรู้มารายงานหลวงพ่อให้ได้ เวรหนึ่งมีสมาชิก ๒๐-๓๐ คน ไม่มีใครถือโอกาสที่หลวงพ่อจำวัด แล้วลืมตาออกมาคุยกัน มีแต่ต่างคนต่างเข้าสมาธิค้นคว้าวิชาเพื่อเตรียมไว้รายงานหลวงพ่อกันทุกท่าน

๕. วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรี

หลวงพ่อมาอยู่วัดปากน้ำ อำเภอภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๙ โดยดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ (พระอารามหลวง) และมรณภาพที่วัดปากน้ำ เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๒ รวมเวลาที่หลวงพ่ออยู่วัดปากน้ำถึง ๔๓ พรรษา วัดปากน้ำเป็นสมรภูมิสำคัญ ที่หลวงพ่อฟื้นฟูการศึกษาปริยัติธรรมและฟื้นฟูวิปัสสนาธุระ มีเนื้อหาสาระควรแก่การศึกษา ดังต่อไปนี้

สมเด็จพระสังฆราชป๋า ทรงกล่าวถึง การมาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดปากน้ำของหลวงพ่อมีเกียรติมาก คือ กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดเรือยนต์หลวงมาส่งหลวงพ่อ ในฐานะที่วัดปากน้ำเป็นพระอารามหลวง มีพระอนุจรติดตาม ๔ รูป กรมจัดสมณบริขารถวายเจ้าอาวาส จัดนิตยภัตต์ถวาย ๔ เดือนๆ ละ ๓๐ บาท ถวายนิตยภัตต์แก่พระอนุจร ๔ รูปๆ ละ ๒๐ บาท เจ้าคณะอำเภอคือ เจ้าคุณพระศากยบุตติยวงศ์ พร้อมด้วยพระเถระผู้ใหญ่ในอำเภอ และคฤหัสถ์ชายหญิง ได้มาส่งหลวงพ่อถึงวัดปากน้ำ ขณะนั้นหลวงพ่อเป็นฐานานุกรมของพระศากยบุตติยวงศ์ในตำแหน่งสมุห์

กล่าวถึงสภาพวัดปากน้ำในสมัยนั้น มีสภาพกึ่งวัดร้าง เป็นความหนักใจของหลวงพ่อที่จะต้องเร่งรัดให้วัดมีสภาพสมฐานะพระอารามหลวง และยังกล่าวกันว่า สมัยนั้นเป็นสมัยอุทกังเซ (คือชาวบ้านกินน้ำแล้วเมาเข้าวัด อุทกัง แปลว่าน้ำ เซคือ เดินโซเซ)

ประเด็นสำคัญที่เราต้องการทราบ ก็คือ หลวงพ่อมีผลงานอะไรบ้างเมื่อมาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ

งานของหลวงพ่อเมื่อเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ

ข้อมูลที่ควรทราบ

คือ ข้อมูลการศึกษาของหลวงพ่อ ตั้งแต่บวชเมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๙ ที่วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี แล้วมาอยู่วัดพระเชตุพนฯ และจากวัดพระเชตุพนฯ ก็มาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๙

ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๔๙-๒๔๕๙ หลวงพ่อได้ศึกษาปริยัติธรรม และศึกษาวิปัสสนาธุระคู่กันมา

ผลการศึกษาด้านปริยัติธรรมหรือคันถธุระนั้น หลวงพ่อศึกษาได้พอแก่ความต้องการของหลวงพ่อแล้ว

ผลการศึกษาด้านวิปัสสนาธุระนั้น หลวงพ่อได้บรรลุวิชา **สจิตฺตปริโยทปนํ** (การทำใจให้ใสตามคำสอนของพระศาสดาข้อที่ ๓) จนได้บรรลุวิชาธรรมกาย

เป็นอันว่า หลวงพ่อเสร็จภารกิจธุระทั้ง ๒ ของพระศาสนา เมื่อเสร็จการศึกษาแล้ว ก็เป็นการทำงานต่อ หลวงพ่อได้รับบทหนักคือ บทของเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ พระอารามหลวง หลวงพ่อจะแสดงบทบาทอย่างไร ดังจะกล่าวต่อไปนี้

เมื่อถึงวัดปากน้ำ
ได้อธิษฐานใจต่อพระประธานในอุโบสถทันที

สมเด็จพระสังฆราชป๋า ทรงนิพนธ์ไว้ว่า เมื่อหลวงพ่อถึงวัดปากน้ำ ก็ได้อธิษฐานใจต่อพระประธานในพระอุโบสถ **“ภิกษุใดยังไม่มา ขอให้มา เมื่อมาแล้ว ขอให้เป็นสุข”** เป็นเรื่องที่เราควรศึกษา เพราะเราไม่เคยได้ยินได้ฟังที่ไหน เมื่อเราได้ทราบ ความคิดหนึ่งเกิดแก่เราว่า ถ้าเราเป็นเจ้าอาวาสบ้าง เราจะทำอย่างนั้นหรือไม่ เราทราบว่าดี แต่เราไม่มีความรู้ ก็ทำอย่างนั้นไม่ได้

หลวงพ่อได้แบบอย่างมาจากไหนหรือ จึงอธิษฐานเช่นนั้น ถ้าให้ข้าพเจ้าตีความ ข้าพเจ้าก็ต้องพูดว่า **ขึ้นชื่อว่าโพธิสัตว์แล้ว ย่อมมีความคิดไม่เหมือนใคร** แต่ความคิดนั้น สรุปแล้วล้วนแต่จะสงเคราะห์เขาอื่นทั้งนั้น

แรงอธิษฐานของหลวงพ่อปรากฏผลทันตาเห็น

ปรากฏว่า พระเณรหลั่งไหลมาอยู่วัดปากน้ำมากมาย ไม่ใช่พระเณรเท่านั้น อุบาสก อุบาสิกา ก็มาด้วย ไม่ใช่แค่นั้น แถมเด็กวัดตามมาอีก

เป็นภาระแก่หลวงพ่อใหญ่หลวง ที่ผู้คนจำนวนมากมาสู่ หลวงพ่อจะบริหารงานอย่างไร ในฐานะที่เป็นเจ้าอาวาส ทั้งเรื่องของการศึกษา เรื่องของที่อยู่อาศัย เรื่องของการกินอยู่ เรื่องของการเจ็บไข้ได้ป่วย เท่าที่ทราบจำนวนผู้มาสู่ จากร้อยเป็นหลายร้อย นับเบ็ดเสร็จคงเป็นพัน

ทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นที่อยู่อาศัย ไม่ว่าจะเรื่องอาหารการกิน และยารักษาโรค หลวงพ่อจะต้องจัดหาให้ และต้องบริหารด้วย เห็นจะมีก็แต่วัดปากน้ำเท่านั้น ที่มีสมณะมาสู่มากมายขนาดนี้ ข่าวนี้ทราบไปถึงที่ไหน เขาต่างหนักใจแทนหลวงพ่อวัดปากน้ำกันทั่ว

เราทราบแล้วว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำคิดอะไรไม่เหมือนเรา คติของพระศาสนามี ๒ อย่าง คือ คันถธุระ และวิปัสสนาธุระ **หากธุระทั้ง ๒ มีขึ้นที่ไหน ที่นั่นชื่อว่าสืบต่อพระศาสนาที่แท้**

ตั้งสำนักเรียนปริยัติธรรม และสอนวิปัสสนาธุระทันทีที่วัดปากน้ำ

สำนักเรียนที่เปิดแบ่งเป็น ๒ สาย คือ สายนักธรรมและสายบาลี มอบให้พระที่เป็นศิษย์เป็นอาจารย์ใหญ่ของแต่ละสาย แต่ละสายมีครูประจำ ส่วนหลวงพ่อสอนฝ่ายวิปัสสนาธุระเอง

พระที่มาสู่สำนักวัดปากน้ำ หลวงพ่อจะชูนิ้ว ๓ นิ้ว เหมือนลูกเสือ แจ้งว่าวัดนี้มีการศึกษา ๓ อย่าง คือ นักธรรม บาลี และวิปัสสนา จะเลือกอย่างไหน เวลาจะรับพระเข้าวัด มีข้อบังคับว่า ต้องเลือกเอาอย่างหนึ่ง จะไม่เลือกเลยไม่ได้ คือ จะมาอยู่เฉยๆ ไม่ได้ อันนี้เป็นกติกาของวัด และต้องปฏิบัติตามระเบียบของวัด หากเลือกนักธรรม หลวงพ่อจะสั่งให้ไปหาอาจารย์ใหญ่ฝ่ายนักธรรม ประสงค์จะเรียนบาลีก็ให้ไปอยู่ในฝ่ายบาลี ถ้าจะเรียนภาวนาอยู่กับผม (หลวงพ่อ) วันหนึ่งฝึก ๖ ชั่วโมง ขาดเรียนไม่ได้ ถ้าขาดเรียนแล้ว ที่นั่งถาวนาตรงนั้นจะว่างลง ทราบทันทีว่าใครขาดเรียน หลวงพ่อท่านอธิบายอย่างนั้น

งานบริหารของหลวงพ่อ สายนักธรรมและสายบาลี จะมารายงานต่อหลวงพ่อถึงงานต่างๆ ที่ดำเนินไป ฝ่ายที่อยู่อาศัย ฝ่ายยารักษาโรค และฝ่ายอาหารการเลี้ยง จะมารายงานผลงานให้หลวงพ่อทราบตลอดเวลา

ตั้งโรงครัวของวัด

โดยเหตุที่วัดปากน้ำ อยู่ใกล้วัดต่างๆ หลายวัด การออกไปรับบิณฑบาตของพระ มักได้อาหารไม่เพียงพอ หลวงพ่อจึงตั้งโรงครัวของวัดขึ้น เพื่อไม่ให้ภิกษุสามเณรต้องกังวลใจเรื่องอาหาร จะได้ไม่เสียเวลาในการศึกษาเล่าเรียน อุบาสิกาชีญาณี ศิริโวหาร เคยเล่าให้ฟังว่า ครั้งกระนั้นเริ่มเลี้ยงมาตั้งแต่มื้อละ ๒ บาท เดี๋ยวนี้มื้อละหลายหมื่นบาท

ตั้งโรงเรียนประชาบาลของวัด

ไม่ใช่หลวงพ่อรับภาระการศึกษาในวัดปากน้ำอย่างเดียว ไปรับจัดการศึกษาให้แก่ปวงชนขึ้นอีก คือ ตอนนั้นไม่มีโรงเรียนสำหรับประชาชน หรือมีก็น้อยแห่ง ทำให้เด็กๆ อันเป็นเยาวชนของชาติไม่เรียบร้อย เพราะขาดการศึกษานั่นเอง มักใช้เวลาว่างไปยิงนกตกปลาในวัด หลวงพ่อก็เลยตั้งโรงเรียนขึ้น ให้ประชาชนนำลูกมาฝากเรียน โดยไม่เก็บค่าเล่าเรียน แต่หลวงพ่อรับผิดชอบในการจัดหาครูและจัดหาค่าจ้างสอน

ในช่วงเวลานี้ ประชาชนเกิดความนิยมในหลวงพ่อ เห็นว่าหลวงพ่อทำประโยชน์ที่จัดการศึกษาให้แก่ลูกหลานของเขา ข้อมูลนี้ข้าพเจ้าชอบใจมาก บ่งบอกว่าหลวงพ่อเป็น “นักพัฒนาการศึกษา” ตัวยงทีเดียว และเมื่อคราวที่จำพรรษาอยู่วัดพระเชตุพนฯ ก็ยังเคยมีประวัติว่า ใช้กุฏิของท่านตั้งเป็นสำนักเรียนบาลี ใครทำไม่ได้ แต่หลวงพ่อทำได้ ถ้าไม่เรียกอภินิหาร ไม่รู้จะเรียกอะไร

กล่าวถึงโรงเรียนของวัดที่หลวงพ่อตั้งขึ้นเพื่อบริการประชาชนนั้น ต่อมาปี พ.ศ. ๒๔๖๔ ทางรัฐบาลได้ประกาศพระราชบัญญัติประถมศึกษาขึ้นเป็นการศึกษาภาคบังคับ คือ กฎหมายฉบับนี้ บังคับให้กุลบุตรกุลธิดาเข้ารับการศึกษาที่เราเรียกครั้งนั้นว่า “การศึกษาประชาบาล” รัฐบาลได้มารับโรงเรียนของหลวงพ่อไปดำเนินการ หมดภาระของหลวงพ่อแต่วันนั้น หลวงพ่อคงมาระดมสรรพกำลังให้แก่สำนักเรียนในวัดปากน้ำเต็มมือขึ้น

เมื่อคราวสงครามโลกครั้งที่ ๒ ประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๘ ลุงเปล่ง (จำนามสกุลไม่ได้) ศิษย์พิเศษคนโปรดของหลวงพ่อ เล่าให้ฟังว่า รัฐบาลห้ามนำข้าวสารออกจากแหล่งค้าขาย ลุงเปล่งบอกว่า มีลุงเปล่งคนเดียวเท่านั้นที่หลวงพ่ออนุญาตพิเศษ มาหาหลวงพ่อแล้วอนุญาตให้เปิดกลอนประตูกุฏิได้ทุกเวลา วันหนึ่งลุงเปล่งมาหาหลวงพ่อ แจ้งต่อหลวงพ่อว่า “หลวงพ่อจะทำอย่างไรต่อไป หลวงเขาห้ามนำข้าวสารออกจากร้าน พระเณรของหลวงพ่ออดแน่แล้วคราวนี้”

“เปล่ง เอ็งไปดูเอี้ยมจุ๊นที่หน้าวัด ดูซิว่าในเรือนั้นมีอะไร” ลุงเปล่งไปที่หน้าหน้าวัดตามที่หลวงพ่อสั่ง ในเรือนั้นมีข้าวสารแล้วใช้มะพร้าวปิดทับ จึงไม่เห็นว่าชั้นล่างเป็นข้าวสาร ลุงเปล่งอุทานขึ้นว่า ผ่านการตรวจของเจ้าหน้าที่มาได้อย่างไร ลุงเปล่งกลับมารายงานหลวงพ่อ ตามที่หลวงพ่อใช้ไป พอลุงเปล่งรายงานจบลง โดนหลวงพ่อเล่นงานเอาว่า “เปล่ง พระเณรของเราจะอดได้อย่างไร สัม มา อะ ระ หัง แล้ว อดไม่เป็นก็แล้วกัน” ลุงเปล่งไม่รู้จะทำอย่างไร ถูกหลวงพ่อเล่นงานเอาแล้ว ได้แต่ก้มกราบ ลุงเปล่งผู้นี้ เล่าเรื่องราวให้ข้าพเจ้าฟังไว้มาก เพราะท่านชอบข้าพเจ้า พบข้าพเจ้าในวัดปากน้ำทีไร มักจะเล่าเรื่องของหลวงพ่อให้ฟัง

สมัยที่ข้าพเจ้าเข้าวัดปากน้ำ เป็นสมัยที่หลวงพ่อมีสมณศักดิ์เป็นพระภาวนาโกศลเถรและเป็นพระมงคลราชมุนี สมัยนั้นสำนักวัดปากน้ำได้เปรียญเอกมาก เช่น พระมหาเสริม พระมหาสมเช้าดวงจันทร์ พระมหาประเสริฐ สำหรับ สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ ตอนนั้นยังไม่ได้สมณศักดิ์ ยังเป็นเปรียญ ๘ ประโยค ในนามของพระมหาช่วง สุดประเสริฐ ต่อมาท่านได้เลื่อนสมณศักดิ์เป็น “พระศรีวิสุทธิโมลี” และปัจจุบันเลื่อนสมณศักดิ์เป็น “สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์”

บัณฑิตผู้คงแก่เรียนเข้าวัด

ขอกล่าวถึงเหตุการณ์ของวัดปากน้ำ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ คือ ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๘๘-๒๔๘๙ ผู้คนบางส่วนหลบหนีสงคราม วัดปากน้ำมีข่าวลือทั้งดีและไม่ดี กล่าวถึงบัณฑิตผู้คงแก่เรียนท่านหนึ่งคือ พระทิพย์ปริญญา (ธูป กลัมพะสุต เปรียญ ๖ ประโยค เนติบัณฑิต) อดีตผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ได้เที่ยวไปตามวัดต่างๆ และได้เข้ามาในวัดปากน้ำ

การเข้าวัดของพระทิพย์ปริญญา ก็คือ การพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่าข่าวลือในระหว่างนั้นอะไรเป็นจริงและอะไรเป็นเท็จ เป็นการมารู้เห็นด้วยตนเอง

พระทิพย์ปริญญาได้เห็นกิจวัตรประจำวันของหลวงพ่อ ได้ฟังหลวงพ่อเทศน์ ได้เห็นสำนักเรียนของวัด และได้พบเห็นอะไรมาก บัณฑิตระดับนั้นต้องเอากฎหมายเข้าจับก่อน กฎหมายพระคือ พระวินัย หลวงพ่อมีพระวินัยสมบูรณ์ดีอยู่หรือ ใครๆ ก็ทราบว่า หลวงพ่อสำรวมพระปาฏิโมกข์ขนาดไหน

ลำดับต่อมาก็ต้องดูกิจการพระศาสนา ศาสนามีหน้าที่สืบต่อคำสอนของพระศาสดา คติของสงฆ์ไทยมี ๒ อย่างคือ คันถธุระ และวิปัสสนาธุระ พูดให้ง่ายก็ว่า วัดต้องการศึกษาปริยัติธรรม ปฏิบัติธรรม ปฏิเวธธรรม วัดปากน้ำดำเนินการเรื่องเหล่านั้นไปแล้วอย่างไร

เมื่อหันมาดูปริยัติธรรม แม้จะตั้งสำนักยากในระหว่างสงคราม วัดปากน้ำก็มีทั้งแผนกนักธรรมและแผนกบาลี

กลับมาดูปฏิบัติและปฏิเวธบ้าง ปรากฏว่าหลวงพ่อเป็นอาจารย์สอนวิปัสสนาธุระเอง จะสอนอย่างไรและเอาอะไรมาสอน อยู่ในความสังเกตของพระทิพย์ปริญญา เพราะท่านเป็นเปรียญ ๖ ประโยครุ่นนั้น ท่านต้องมีความรู้อย่างเฉียบขาด แม้ท่านไม่ปฏิบัติ แต่ท่านก็ต้องรู้หลักสูตร เพราะท่านก็ต้องพบในการแปลหนังสือประโยคต่างๆ มาแล้ว รวมความว่า พระทิพย์ฯ ท่านรู้ เพราะท่านเป็นบัณฑิตผู้คงแก่เรียน

พอได้ยินหลวงพ่อเทศน์ว่า **เทฺว เม ภิกฺขเว วิชฺชาภาคิยา** ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย วิชามี ๒ อย่าง

กตเม เทฺว ๒ อย่างอะไรบ้าง

สมโถ จ วิปสฺสนา จ ๑ สมถะ แปลว่า ความสงบระงับอย่าง ๑ วิปัสสนา ความเห็น แจ้ง อย่าง ๑

สมโถ ภาวิโต กิมตฺถมนุโภติ สมถะเป็นขึ้นแล้ว ต้องการอะไร

จิตฺตํ ภาวิยติ ต้องการทำจิตให้เป็นขึ้น

จิตฺตํ ภาวิตํ กิมตฺถมนุโภติ จิตเป็นขึ้นแล้ว ต้องการอะไร

โย ราโค โส ปหียติ ความกำหนัดยินดีที่อยู่แก่ใจ หมดไป

วิปสฺสนา ภาวิตา กิมตฺถมนุโภติ วิปัสสนาแปลว่า ความเห็นแจ้ง เป็นขึ้นแล้ว ต้องการอะไร

ปญฺญา ภาวิยติ ต้องการทำปัญญาให้เป็นขึ้น

ปญฺญา ภาวิตา กิมตฺถมนุโภติ ปัญญาเป็นขึ้นแล้ว ต้องการอะไร

ยา อวิชฺชา สา ปหียติ ความไม่รู้จริงมีอยู่แก่ใจ ความไม่รู้จริงอันนั้นหมดไป

พระทิพย์ปริญญา ฟังหลวงพ่อแสดงความรู้ โดยยกบาลีขึ้นกล่าวก่อนแล้วอธิบายบาลีนั้นย่อ ๆ แสดงถึงกฎเกณฑ์ของเรื่อง ว่าเรื่องเหล่านี้มีตำราเป็นบาลีอยู่แล้ว เหตุใดหลวงพ่อสามารถลำดับได้อย่างกลมกลืน เทศน์ให้นักปราชญ์ฟัง หลวงพ่อก็ต้องเอาจริง การแสดงความสัมพันธ์ของเรื่องทำกันง่ายอยู่หรือ ถ้าไม่รู้จริง

หลวงพ่อลำดับความอย่างเร็ว มาถึงเรื่องหลักสูตรการเรียนวิปัสสนาอันเป็นธุระสำคัญของพระศาสนา หลวงพ่อท่านก็บอกว่า

สมถะ มีภูมิ ๔๐ คือ กสิณ ๑๐ อสุภะ ๑๐ อนุสติ ๑๐ พรหมวิหาร ๔ อาหาเรปฏิกูลสัญญา ๑ จตุธาตุววัฏฐาน ๑ อรูปฌาน ๔ นี่คือหลักสูตรเรียนของระดับสมถะ หรือเรียกอีกอย่างว่าหลักสูตรโลกีย์

วิปัสสนา มีภูมิ ๖ (นับหัวข้อวิชา) คือ ขันธ์ ๕ อายตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ อริยสัจ ๔ และปฏิจจสมุปบาทธรรม ๑๒ นี่คือ วิปัสสนา ๗๓ เป็นหลักสูตรเรียนวิปัสสนาหรือหลักสูตรโลกุตรธรรม

สมถะ ๔๐ และวิปัสสนา ๗๓ นี้ เป็นหลักสูตรที่ใช้สืบต่อกันมา หลวงพ่อท่านลำดับอย่างเร็ว

แต่การเรียนวันนี้ เราเรียนทั้งสมถะและวิปัสสนาคู่กันไป เบื้องต้นต้องทำใจให้เป็นสมถะก่อน และเมื่อเป็นสมถะแล้ว จึงเข้าหลักสูตรวิปัสสนาต่อไป หากทำใจให้เกิดสมถะไม่ได้ จะเข้าความรู้ระดับวิปัสสนาไม่ได้เลย

สมถะแปลว่า หยุด แปลว่า นิ่ง หมายความว่า ทำใจนิ่งที่ศูนย์กลางกาย ต่อเมื่อใจนิ่งแล้ว จะเห็นดวงปฐมมรรค เป็นดวงเพชรใสจรัสแสง เท่าฟองไข่แดงของไก่ ทำได้ดังนี้ แปลว่าเข้าข่ายสมถะแล้ว จากนั้น ลำดับดวงธรรม ๖ ดวง คือ ดวงธรรม ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุติ และดวงวิมุตติญาณทัสสนะ แล้วจะเห็นกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรูปพรหม ทั้งหยาบและละเอียด รวม ๘ กาย ดังนี้ คือ หลักสูตรสมถะ

พอถึงธรรมกายโคตรภูหยาบ จนถึงธรรมกายพระอรหัตต์ละเอียด รวม ๑๐ กาย ดังนี้ คือ หลักสูตวิปัสสนา

พระทิพย์ปริญญา เห็นหลวงพ่อท่านแม่นสูตร ก็ยังไม่เฉลียวใจอะไร จะรอฟังรายละเอียดเกี่ยวกับการปฏิบัติว่ามีอย่างไร ต่อมาเมื่อทราบวิธีปฏิบัติแล้ว จึงจะไปสรุปกันตอนนั้น จะใช้ได้หรือไม่ได้ ต้องไปดูท้ายเรื่องอีกครั้งหนึ่ง

ขึ้นชื่อว่าบัณฑิต เขาจะไม่ยุติอะไรง่ายๆ โดยเฉพาะนักกฎหมายด้วยแล้ว เขาต้องดูอะไรหลายอย่าง ต้องใช้เวลาเป็นข้อพิสูจน์ ต้องใช้ข้อมูลมากมาย การจะว่าใครดีใครไม่ดี ไม่ใช่เรื่องที่จะพูดกันง่ายๆ

เราผู้ศึกษาประวัติของหลวงพ่อ นึกชมเชยพระทิพย์ปริญญา ที่ท่านมีความอดทนฟังหลวงพ่อเทศน์จนจบ ปกติผู้ใหญ่มักนั่งฟังพระเทศน์ไม่จบ เพราะต้องนั่งสงบเสงี่ยม แถมยังเมื่อยหากเทศน์ไม่ประทับใจ ไม่ว่าใคร ก็ต้องหมดความเพียรที่จะฟังต่อ เรามักจะลุกหนีเดินไปเปลี่ยนอิริยาบถ พูดอย่างเราก็คือ ขี้เกียจฟัง สมัยใหม่เขาก็จะว่า ฟังให้โง่ทำไม เมื่อยจะตายไป กลับบ้านดีกว่า เรามักจะพบเห็นกันแต่อย่างนี้

แต่พระทิพย์ปริญญาท่านมีวาสนาบารมีทางธรรม ฟังหลวงพ่อเทศน์จนจบและเป็นการบังเอิญที่หลวงพ่อเทศน์ได้ประทับใจนักปราชญ์ ขึ้นชื่อเทศน์แล้วหลวงพ่อพูดน่าฟังจังเลย ขนาดเราเป็นหนุ่มเด็กๆ น่าจะไปเที่ยวดูหนังดูละคร แต่กลับเป็นว่ามานั่งฟังหลวงพ่อเทศน์โดยสมัครใจ ไม่มีใครบังคับ

เป็นอันสรุปได้ว่า เรื่องสมถะชัดเจน เรื่องวิปัสสนาชัดเจน สาระแห่งหลักสูตรสมถะและหลักสูตรวิปัสสนาชัดเจน ไม่มีข้อโต้แย้งของบัณฑิตอีกต่อไป คราวนี้มาถึงภาคปฏิบัติเพื่อสนองความรู้หลักสูตรสมถะและวิปัสสนาว่าหลวงพ่อเข้าถึงได้เพียงไรและแค่ไหน หากท่านศึกษาตำราของหลวงพ่อ คือ หนังสือทางมรรคผล ๑๘ กาย หนังสือคู่มือสมภาร หนังสือวิชชามรรคผลพิสดารและเทศน์ของหลวงพ่ออีก ๖๒ กัณฑ์ เราจะทราบทันทีว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำคือผู้ทำให้แจ้งซึ่งนิพพาน โดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ เพราะผลงานเหล่านั้นเป็นหลักฐานให้พิจารณานั่นเอง

สงสารผู้รู้ดีบางท่านชอบออกความเห็นเรื่องสมถะและวิปัสสนา แล้วก็พูดผิดๆ ถูกๆ สุดท้ายยุติความเห็นไปตามใจชอบ บางอย่างเอาความไม่รู้ไปประเมินผู้รู้ อย่างนี้เป็นที่น่าละอาย เป็นการไม่สมควรที่จะทำเช่นนั้นเลย นักปฏิบัติระดับเราไม่ควรอาจเอื้อมอย่างนั้น

ตามที่กล่าวนั้น เป็นเรื่องหลักสูตร มีอยู่แล้วในตำรา ใครจำมาก็บอกได้ไม่ยากอะไร แต่การแสดงวิธีปฏิบัติ ขั้นตอนรายละเอียดของการปฏิบัติ และการวัดผลยังไม่แสดงให้ชัดออกมา ก็จะต้องมาตายด้านเหมือนเรื่องปัจจกัมมัฏฐาน ซึ่งได้แก่การพิจารณา เกสา โลมา นขา ทันตา ตะโจ มีแต่หลักการว่าพิจารณาสิ่งทั้ง ๕ แต่ไม่แสดงวิธีการ ไม่แสดงปฏิบัติการ และไม่แสดงวิธีวัดผลไว้ ปรากฏว่า ไม่มีใครทำได้เลย ได้แต่สอนสืบต่อกันมาตราบทุกวันนี้

คำว่าวิธีการ ปฏิบัติการ และสิทธิการ นั้นเป็นคำทางพระ คำสากลใช้ว่า **วิธีการ (METHOD) ปฏิบัติการ (PROCEDURE)** ส่วนสิทธิการก็คือ **วัดผล (EVALUATION)**

วิธีการ หมายถึง วิธีทำว่าทำอย่างไร เพื่อนำสู่การปฏิบัติ ว่าการปฏิบัติจริงนั้นทำอย่างไร วิธีการ-ปฏิบัติการ เป็นของคู่กัน **ถ้าไม่ทราบวิธีการย่อมไม่เกิดผลในทางปฏิบัติการ ส่วนการวัดผลนั้น เป็นการตรวจสอบว่าทำเป็นแค่ไหนแล้ว**

พอหลวงพ่อแสดงวิธีปฏิบัติเบื้องต้นให้กำหนดนิมิตขึ้นก่อน เป็นดวงเพชรที่เจียระไนแล้ว ไม่มีขนแมว โตเท่าแก้วตา หญิงน้อมดวงนิมิตเข้าทางปากช่องจมูกซ้าย และชายเข้าทางปากช่องจมูกขวา บริกรรมคาถา **สัม มา อะ ระ หัง** จำนวน ๓ ครั้ง แล้วเลื่อนไปตามฐาน ๗ ฐาน สุดท้ายบริกรรมอยู่ที่ฐานที่ ๗ จนกว่าจะเห็นดวงใส ใครเห็นดวงใสเบื้องต้น หลวงพ่อท่านว่า นั่นคือ จิตฺตํ ภาวิยติ แปลว่า จิตเป็นขึ้นแล้ว และดวงใสนี้ คือเบื้องต้นของสมถะ จากนั้น หลวงพ่อท่านก็สอนเดินกายและตบท้ายว่า กายโลกีย์คือขั้นสมถะ ส่วนกายธรรมเป็นขั้นวิปัสสนา แล้วก็ไปเรียนตามหลักสูตร ตามที่กล่าวแล้ว

เพียงเท่านี้ พระทิพย์ปริญญาเกิดความเข้าใจโดยตลอด เพราะเทศน์ของหลวงพ่อเกลี้ยงเกลาทั้งหมด ชัดเจนทั้งหมด ไม่มีอะไรต้องข้องใจอีกต่อไปว่าหลวงพ่อรู้จริง สามารถแสดงวิธีทำให้แจ้งชัดได้ปานนี้ เกิดศรัทธาในหลวงพ่อขึ้นมาทันที ที่เราคิดว่าเรามาพบพระดีนั้น ถูกต้องแล้ว คนรู้กับคนรู้ พูดกันรู้เรื่อง เพราะพระทิพย์ปริญญาท่านเป็นเปรียญและเป็นเนติบัณฑิตด้วย ไม่ใช่บัณฑิตธรรมดา ต้องทำความกระจ่างชัดในความรู้ ท่านจึงจะนับถือ

แต่นั้นมา คุณพระฯ เพียรไปฟังหลวงพ่อเทศน์ เป็นเวลาติดต่อกัน ๒ ปี ทั้งยังบันทึกความรู้หลวงพ่อไว้อีกด้วย เห็นว่าความรู้ของหลวงพ่อมีค่ายิ่งต้องจดโน้ตไว้ เพื่อพี่น้องผู้หวังมรรคผลนิพพานจะได้ศึกษาต่อไป หลวงพ่อปฏิบัติดีประพฤติชอบในพระธรรมวินัยเช่นนี้ เหตุใดจึงมีใครเข้าใจอะไรบางอย่างคลาดเคลื่อน การกระทำเช่นนั้นเป็นบาปเป็นโทษ คุณพระฯ จึงคิดเพื่อระงับการบาปเหล่านั้น จึงพิมพ์ความรู้หลวงพ่อขึ้นเป็นหนังสือเล่มไม่โต ให้ชื่อหนังสือนั้นว่า “ธรรมกาย” หนังสือเล่มนี้พิมพ์ขึ้นเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๙ พอหนังสือนี้จ่ายไปทั่ว การกล่าววิจารณ์หลวงพ่อก็ยุติมาแต่วันนั้น และแต่นั้นมามีคนมาเรียนวิปัสสนาที่วัดปากน้ำมากขึ้นและมากขึ้น

พระทิพย์ปริญญาไม่ได้ศึกษาหลวงพ่อย่างธรรมดา แต่เป็นการวิเคราะห์เจาะลึกทราบแม้กระทั่งเรื่องทำวิชาปราบมาร กุฏิที่ใช้นั่งทำภาวนาวิชาปราบมาร หลวงพ่อท่านเรียกว่า “โรงงาน” ไม่เรียกกุฏิ คุณพระฯ ท่านเลยหัวเราะ มิน่าเล่าคนภายนอกเขาว่า หลวงพ่อมีโรงงานทำอะไร และกุฏิพระคณะต่างๆ หลวงพ่อท่านก็ตั้งว่า คณะดุสิต คณะดาวดึงส์ เป็นต้น

พระทิพย์ปริญญาเคารพหลวงพ่อ และเป็นอุปการะคอยระวัง เพื่อให้หลวงพ่อได้รับความสงบ จะได้ใช้จิตใจทำวิชาปราบมารให้ลุล่วงเพราะงานปราบมารเป็นงานใหญ่ เป็นงานทำ ได้ยากคุณพระฯ ท่านเข้าใจเป็นอย่างดี แต่คนภายนอกไม่ทราบ ทราบแต่ศิษย์ธรรมกายระดับแก่กล้าเท่านั้น ขอยุติเรื่องบัณฑิตผู้คงแก่เรียนเข้าวัดไว้เพียงนี้

โรงเรียนปริยัติธรรมของหลวงพ่อเกิดขึ้นแล้วที่วัดปากน้ำ

เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๓ เกิดโรงเรียนพระปริยัติธรรมขึ้นในวัดปากน้ำ เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๓ ชั้น ทันสมัย มีอุปกรณ์เครื่องใช้พร้อม ในวงเงิน ๒ ล้านเศษ อันเป็นเงินที่ปวงชนเขาศรัทธาในหลวงพ่อ ถวายแก่หลวงพ่อ ไม่ใช่ได้มาเป็นก้อน เขาถวายทีละเล็กละน้อย สมัยนั้นเงิน ๒ ล้านเศษ ไม่มีทางที่จะหามาได้ เว้นแต่รัฐบาลเท่านั้น ที่จะทำได้ นี่คืออภินิหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ข้าพเจ้าดีใจมาก เพราะสมัยนั้น ทางการสงฆ์หาศาลาการเปรียญที่ไหนใช้เป็นสนามสอบธรรมสนามหลวงไม่ได้ เมื่อหลวงพ่อสร้างโรงเรียน ทางการสงฆ์ใช้โรงเรียนของหลวงพ่อเป็นที่สอบธรรมสนามหลวง พระเณรไม่ต้องแบ่งแยกย้ายไปวัดโน้นบ้างวัดนี้บ้าง เมื่อมารวมสอบที่วัดปากน้ำแห่งเดียว ย่อมสะดวกหลายประการ การตั้งกรรมการคุมสอบก็ดี การจัดซองข้อสอบก็ดี ตัดปัญหาเรื่องนี้ไปได้

ที่สำคัญก็คือ พระเณรท่านอยากมาวัดปากน้ำ เพราะมีอาหารการฉันบริบูรณ์ เพียงแต่บอกว่า หลวงพ่อเป็นเจ้าภาพ เพียงเท่านี้ ศิษย์ของหลวงพ่อทั่วนครก็เฮโลกันมาสนับสนุน

โรงเรียนของหลวงพ่อหลังนี้ต่อมามีชื่อว่า “โรงเรียนพระปริยัติธรรมภาวนานุสนธิ์” ชั้นหนึ่งใช้เป็นโรงเรียนนักธรรม อีกชั้นหนึ่งเป็นโรงเรียนบาลี และอีกชั้นหนึ่งเป็นโรงเรียนวิปัสสนา สรุปแล้ว โรงเรียนหลังนี้ครบธุระ ๒ คือ คันถธุระและวิปัสสนาธุระ จึงดีใจกับหลวงพ่อเหลือเกินที่โรงเรียนหลังนี้ให้ประโยชน์สูง

หลวงพ่อคงจะคิดมาก ครั้งนั้นการเงินหายาก เพราะอยู่ในระหว่างคาบลูกคาบดอกแห่งสงคราม ศิษย์ของหลวงพ่อทราบว่าหลวงพ่อจะสร้างโรงเรียนต่างก็มาบริจาคเงินถวาย ไม่รู้จะเอาอะไรเป็นรางวัลน้ำใจแก่ศิษย์ จึงตัดสินใจทำพระขึ้น หลวงพ่อเรียกว่า “ของขวัญ” ต่อมาเรียก “พระของขวัญ” คือ ให้เป็นของขวัญแก่ศิษย์ที่มาบริจาคเงินสมทบสร้างโรงเรียน

ดร.วิลเลียม เปอร์เฟอร์ท แห่งมหาวิทยาลัยอ๊อกฟอร์ด มาบวชเพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย

ในปี พ.ศ. ๒๔๗๙ ดร.วิลเลียม เปอร์เฟอร์ท แห่งมหาวิทยาลัยอ๊อกฟอร์ดและอาจารย์มหาวิทยาลัยอีก ๒ คน มาบวชที่วัดปากน้ำเพื่อศึกษาวิชาธรรมกายทั้ง ๓ ท่าน หลวงพ่อให้ฉายาว่า กปิลวัฑโฒ ปัญญาวัฑโฒ และ สัทธาวัฑโฒ

เมื่อภิกษุทั้ง ๓ กลับประเทศอังกฤษ ยังได้เผยแพร่วิชาธรรมกาย ดังนั้นการเผยแพร่วิชาธรรมกายในต่างแดน มีมาแต่ครั้งนั้น

บัดนี้ งานเผยแพร่วิชาธรรมกาย กำลังเผยแพร่เกือบทั่วโลกแล้ว โดยท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถร (อาจารย์วีระ อาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาวัดปากน้ำเป็นผู้นำร่อง) ศิษย์หลวงพ่อที่เป็นพระสงฆ์ศึกษาอยู่ในต่างประเทศ ได้ทำหน้าที่เผยแพร่ไปด้วย แม้ข้าพเจ้าเองก็มีคนมาติดต่อให้ไปช่วยสอนในต่างประเทศเหมือนกัน

วิชาธรรมกายคือ เรื่องการทำใจให้ใส ตามคำสอนของพระศาสดาที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** อานิสงส์เบื้องต้นของการพัฒนาใจ ถ้าทำใจให้ใสได้ เขาย่อมมีใจเป็น **หิริโอตตัปปะ** หากคนทั้งโลกมีสภาพใจอย่างนี้ สันติจะมาสู่โลกทันที เอาใจช่วยอยู่เหลือเกิน ขอให้วิชาธรรมกายเผยแพร่ได้ทั่วโลกโดยเร็ว

สรุปแล้ว งานคันถธุระและวิปัสสนาธุระ เกิดขึ้นที่วัดปากน้ำเกินคาดหมาย งานของพระศาสนา เจริญขึ้นที่วัดปากน้ำ ในสมัยที่หลวงพ่อเป็นเจ้าอาวาส ถ้าไม่เรียกอภินิหารของหลวงพ่อแล้วจะเรียกอะไร

งานสร้างเสนาสนะสมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่

งานสร้างเสนาสนะ หลวงพ่อไม่นิยม บางครั้งลูกศิษย์ต้องไปกราบเรียนบอกพระไม่มีกุฏิ เรือนไม้ก็จะพัง หลวงพ่อมักจะบอกว่า ยังไม่จำเป็น การศึกษาจำเป็นกว่า เว้นแต่ผู้มีจิตศรัทธาแจ้งความจำนง หลวงพ่อจึงจะจัดสร้างให้

หลวงพ่อไม่นิยมสร้างพระใหญ่พระโต มีแต่จะสร้างพระเป็น พระเป็นหมายถึงเป็นธรรมกาย พูดถึงที่อยู่อาศัย หลวงพ่อปรารภเสมอว่า การสร้างคนให้เจริญด้วยการศึกษาสำคัญกว่าอะไรทั้งหมด วันเวลาล่วงไป แต่การศึกษาของเราไม่ทัน เราก็เป็นผู้ล้าหลังอยู่ดี งานก่อสร้างมีเงินแล้วทำได้ ไม่ยากอะไร แต่เสียเวลาเล่าเรียน มัวแต่เอาเวลาไปยุ่งกับวัตถุ ทำเช่นนั้นฉลาดอยู่หรือ หากเราไปก่อสร้าง ย่อมจะเกิดเสียงดัง รบกวนพระที่กำลังท่องตำรา พระเณรของเราก็จะเอาแต่หอบหนังสือไปท่องที่โน่นบ้างที่นี่บ้าง เสียเวลาเรียนของท่านเปล่าๆ กุฏิและที่ทางที่เรามีอยู่พออาศัยกันได้ ก็ช่วยกันไป หลวงพ่อกล่าวเช่นนั้น

ลุงเปล่ง ศิษย์คนโปรดของหลวงพ่อ กล้าพูดกับหลวงพ่อ เพราะรู้ว่าหลวงพ่อรักและเมตตา “หลวงพ่อครับ กุฏิหลังนั้น มีพระอยู่ตั้ง ๒๐ รูป ห้องส้วมก็ผุใกล้จะพัง ทางวัดน่าจะจัดการ”

“เปล่ง เอ็งเฉยๆ ไว้ เดี๋ยวเทวดาเขาหาคนมาทำ” หลวงพ่อตอบอย่างนั้น

อีก ๗ วันต่อมา ลุงเปล่งก็มานมัสการหลวงพ่อดังเคย ลุงเปล่งยังไม่ทันนั่งยังไม่ทันกราบหลวงพ่อ หลวงพ่อเอ่ยขึ้นก่อนว่า “เปล่ง เอ็งมาก็ดีแล้ว” ชี้ไปทางกุฏิหลังนั้น “**สัม มา อะ ระ หัง** อย่างเดียวเทวดาก็ดลใจเจ้าภาพมาทำส้วมให้เอง” ลุงเปล่งบอกว่า หลวงพ่อท่านว่าเราด้วย บอกให้ฝึก สัม มา อะ ระ หัง นานแล้ว เราก็ยังไม่ได้ทำ

กล่าวถึงอาคารใหม่เกิดขึ้น ๒ หลัง ในยุคนั้นฮือฮากันมาก หลังแรกคือ โรงเรียนพระปริยัติธรรม หลังที่ ๒ คือ กุฏิ ๒ ชั้น หลังซึ่งสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ อยู่ทุกวันนี้ (อาคารประกอบอื่น โปรดดูเอกสารของวัดปากน้ำ)

ขอกล่าวถึงกุฏิหลังงาม คือ กุฏิที่สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์อยู่ปัจจุบัน ครั้งนั้นถือว่าสวยงาม ใครๆ เห็นเป็นต้องออกปากชมว่า สง่างาม การก่อสร้างประณีต ผู้มีจิตศรัทธาปรารถนาสร้างให้หลวงพ่ออยู่ พอสร้างเสร็จปรากฏว่าหลวงพ่อไม่อยู่ หลวงพ่อก็ยังคงอยู่กุฏิหลังเล็กของหลวงพ่อตามเดิม ต่อมาจำต้องรื้อกุฏิหลังเล็กของหลวงพ่อ เพื่อสร้างอาคารขึ้นใหม่ตามโครงการของวัด หลวงพ่อจึงปฏิเสธไม่ออก จำต้องขึ้นอยู่กุฏิหลังใหม่ โดยภาวะจำยอม

เดี๋ยวนี้ วัดปากน้ำเป็นเมืองสวรรค์ เสนาสนะสวยไปหมดทุกตารางนิ้ว เป็นอภินิหารของหลวงพ่อ หลังจากที่หลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว

หลวงพ่อถือคติว่า **ต้องการให้การศึกษาแก่ทุกคน ทั้งด้านปริยัติและด้านปฏิบัติ ศาสนาเจริญโลกก็เจริญ อย่าไปติดวัตถุ ให้พัฒนาใจก่อน เมื่อคนมีสภาพใจใสเสียอย่างเดียว จะส่งผลให้อะไรทั้งหลายดีไปหมด**

สมณศักดิ์ของหลวงพ่อ

พ.ศ. ๒๔๕๘ พระสด จนฺทสโร

พ.ศ. ๒๔๕๙ พระสมุห์สด (ฐานานุกรมของเจ้ากรมศากยบุตติยวงศ์)

พ.ศ. ๒๔๖๔ พระครูสมณธรรมสมาทาน

พ.ศ. ๒๔๙๐ เป็นอุปัชฌาย์

พ.ศ. ๒๔๙๒ พระภาวนาโกศลเถระ (พระราชาคณะชั้นสามัญ)

พ.ศ. ๒๔๙๔ ได้รับพระราชทานพัดเทียบเปรียญ

พ.ศ. ๒๔๙๘ พระมงคลราชมุนี(พระราชาคณะชั้นราช)

พ.ศ. ๒๕๐๐ พระมงคลเทพมุนี (พระราชาคณะชั้นเทพ)

คำว่า"ธรรมกาย" สู่วงการสงฆ์ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๒

คำว่า "ธรรมกาย" ไม่คุ้นหูเราท่าน แต่แรกที่ฟัง ย่อมเกิดความเข้าใจกันไปต่างๆ แต่คนที่ฝึกหัดพัฒนาใจกับหลวงพ่อเข้าใจคำว่า "ธรรมกาย" เป็นอันดี

แต่แล้วคำว่า "ธรรมกาย" ก็สู่วงการของสงฆ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๒ เหตุมาจากศิษย์หลวงพ่อ คือ อุบาสิกาเนาวรัตน์ หิรัญรักษ์ ได้มีโอกาสเข้าเฝ้าสมเด็จพระสังฆราช สมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ แห่งวัดบวรนิเวศวิหาร ทรงถามอุบาสิกาเนาวรัตน์ว่า อยู่ศึกษาปฏิบัติธรรมกับพระครูสมณธรรมสมาทาน (หลวงพ่อสด) แห่งสำนักวัดปากน้ำนั้น หลวงพ่อท่านสอนอย่างไร และเห็นอะไรบ้าง

อุบาสิกาเนาวรัตน์ หิรัญรักษ์ ก็กราบทูลเล่าเนื้อวิชาถวาย เรียนอย่างไร ฝึกอย่างไร เห็นอะไรก็กราบทูลเช่นนั้น ปรากฏว่า เป็นที่พอพระทัยของสมเด็จฯ จึงทรงบัญชาให้อุบาสิกาเนาวรัตน์ หิรัญรักษ์ เขียนตำราถวาย อุบาสิกาเนาวรัตน์ หิรัญรักษ์ได้นำความไปกราบทูลหลวงพ่อ หลวงพ่อได้แต่แจ้งแก่ศิษย์ว่า นี่เป็นบัญชาของสมเด็จพระสังฆราช เมื่อทรงบัญชาสั่งมายังพวกเธอ พวกเธอจงช่วยกันรวมความรู้แล้วพิมพ์เป็นเล่มถวายสมเด็จฯ จงรีบทำโดยเร็ว เธอทั้งหลายเรียนกันมามากแล้ว ทบทวนความรู้ดูใหม่ ทำหลักสูตรจากง่ายไปหายากลองนึกดูว่าหลวงพ่อสอนอะไรไว้บ้าง เรื่องใดแต่ครั้งใด หารือในหมู่พวกเธอกันเอง อย่ามากวนหลวงพ่อมากนัก แต่ถ้าสงสัยเรื่องใดให้ถามเป็นเรื่องๆ แล้วหลวงพ่อจะเทศน์ให้ฟังใหม่ ปรากฏว่า ศิษย์หลวงพ่อเหงื่อแตกไปตามๆ กัน เพราะไม่มีใครจดโน๊ตความรู้ที่หลวงพ่อสอนไว้เลย ในที่สุด ศิษย์หลวงพ่อก็ต้องมาประชุมกัน ซึ่งประกอบด้วย อุบาสิกาเนาวรัตน์ หิรัญรักษ์ อุบาสิกาสมทรง สุดสาคร และคุณฉลวย สมบัติสุข เป็นตำราออกมาชื่อว่า "คู่มือสมภาร" และได้นำหนังสือ "คู่มือสมภาร" ถวายแต่พระสังฆราชฯ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๒

หนังสือคู่มือสมภาร กล่าวถึงการพัฒนาใจ ตามคำสอนของพระศาสดาข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** จนในที่สุดเข้าถึง "ธรรมกาย" เป็นอันว่า คำ "ธรรมกาย" ได้เข้าสู่วงการสงฆ์ แต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๒ เป็นต้นมา

การเผยแพร่ธรรมกายครั้งแรก

หลวงพ่อเป็นผู้เผยแพร่เอง ตามประวัติค้นได้จากบันทึกของหลวงพ่อว่า หลวงพ่อบรรลุวิชาธรรมกายที่วัดบางคูเวียง คลองบางกอกน้อย จังหวัดนนทบุรี เมื่อออกพรรษาแล้ว ออกจากวัดบางคูเวียงไปสอนที่วัดบางปลา อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม พระสงฆ์เป็นธรรมกาย ๓ รูป ฆราวาส ๔ คน ปี พ.ศ. ใดยังค้นไม่ได้ อีกครั้งหนึ่งคือ คราวที่หลวงพ่อไปจำพรรษาที่วัดพระศรีมหาธาตุ อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี เผยแพร่ธรรมกาย แต่ไม่บันทึกข้อมูลไว้

การเผยแพร่ธรรมกายในต่างประเทศครั้งแรก

พระ ดร. ทิตเวโทภิกขุ ศิษย์ของหลวงพ่อ ได้ไปต่างประเทศ เมื่อไปถึงประเทศอังกฤษ ได้พบกับ ดร.วิลเลียม เปอร์เฟอร์ท ชาวอังกฤษ ศาสตราจารย์สอนวิชาปรัชญาศาสนา มหาวิทยาลัย อ๊อกฟอร์ด ดร.วิลเลียม คิดอย่างไรไม่ทราบ มาบวชเรียนวิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๗ ครั้นต่อมา มีเพื่อนบัณฑิตชาวต่างประเทศ ของ ดร.วิลเลียม มาบวชอีก ๒ ท่าน รวมนักบวชชาวต่างประเทศ ๓ ท่าน จำได้ว่า หลวงพ่อให้ฉายาวัฑโฒ ทั้งนั้น คือ ปญฺญาวฑฺโฒ กปิลวฑฺโฒ และสทฺธาวฑฺโฒ

ต่อมาพระชาวต่างประเทศ ๓ รูปกลับไปต่างประเทศ การเผยแพร่วิชาธรรมกายในต่างประเทศ เริ่มแต่ครั้งนั้นแล้ว

บัดนี้ศิษย์หลวงพ่อที่ไปศึกษาในต่างประเทศ ได้เผยแพร่วิชาธรรมกายไปด้วย ดูไปแล้ว วิชาธรรมกายเผยแพร่ไปเกือบทั่วโลก แม้ผู้เขียนเอง ก็ยังมีพระท่านมาติดต่อให้ไปสอนต่างประเทศด้วย แต่ยังไม่รับปาก เพียงแต่บอกว่ารอไปก่อน เพราะปัจจุบันหลวงพ่อให้ผู้เขียนทำวิชาปราบมาร งานปราบมารที่หลวงพ่อสั่งให้ทำนี้ ต้องทำทุกวันอีกประการหนึ่ง ผู้เขียนมีภาระจะต้องดูแลครอบครัว จึงไปไหนมาไหนไม่คล่องตัว ต้องขอดูเหตุการณ์ก่อน

พูดถึงการเผยแพร่ในต่างประเทศ ท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถระ (พระอาจารย์วีระ) ดำเนินการมา ถึงขั้นตั้งวัดในต่างประเทศไปแล้วหลายประเทศ เป็นผู้นำร่องเรื่องนี้มาแต่ต้น ขณะนี้เป็นยุคใหม่ เท่าที่ทราบก็คือพระสมศักดิ์ มหพฺพโล สำนักปฏิบัติธรรมมงคลธรรมกายาราม ตำบลบ้านโป่งงาม อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย กำลังเผยแพร่วิชาธรรมกายในต่างประเทศ น่าอนุโมทนาและช่วยกันสนับสนุน

หลวงพ่อเริ่มอาพาธและมรณภาพในที่สุด

หลวงพ่อเริ่มอาพาธมาแต่ปี ๒๔๙๙ ด้วยโรคความดันโลหิตและโรคไส้เลื่อน เข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลสงฆ์ ๒ ครั้ง เข้าผ่าตัดไส้เลื่อนที่โรงพยาบาลศิริราช ๑ ครั้ง ปกติก็มีหมอมาให้การรักษาที่วัด

ครั้นถึงปี ๒๕๐๒ อาการโรครุนแรงขึ้น หลวงพ่อมรณภาพเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๒ เวลา ๑๕.๐๕ น. ณ กุฏิหลังใหม่ในวัดปากน้ำ และได้เคลื่อนศพไปประกอบการกุศลที่โรงเรียนพระปริยัติธรรมภาวนานุสนธิ์

รวมอายุ ๗๕ ปี รวมจำนวนพรรษา ๕๓ พรรษา

ขณะนี้ ศพหลวงพ่อประดิษฐานอยู่หอสังเวชนียมงคลเทพนิรมิต นับแต่หลวงพ่อมรณภาพมาจนถึงบัดนี้ ประชาชนมากราบไหว้ไม่ขาดสาย ทางวัดประกาศไม่ให้เผาศพหลวงพ่อ

ความเจริญของวัดปากน้ำปลายสมัยของหลวงพ่อ

หลวงพ่อเริ่มอาพาธตั้งแต่ปี ๒๔๙๙ นั้น หลวงพ่อมีสมณศักดิ์เป็น “พระมงคลราชมุนี” จัดว่าเป็นยุครุ่งเรือง เพราะมีผู้มีจิตศรัทธามาสร้างเสนาสนะให้มากขึ้น มีพระเณรมากขึ้น มีคนมาเรียนภาวนากันมากขึ้น สำนักบาลีวัดปากน้ำโด่งดัง เพราะพระเณรสอบเปรียญเอกได้มากขึ้น รวมความว่าชื่อเสียงวัดปากน้ำระบือนามไปทั่ว

ที่น่าเป็นห่วงอยู่ก็เรื่องรับแขกของหลวงพ่อ หลวงพ่อต้องรับแขกทั้งที่ป่วย ใครเขามาวัดหากไม่มีโอกาสได้กราบหลวงพ่อก็แปลว่า เขาผิดหวังอย่างมาก ทางวัดแก้ปัญหานี้ไม่ตก ต้องยอมให้ประชาชนได้เข้ามาไหว้ ใกล้จะมรณภาพ หลวงพ่อไม่พูดแล้ว เพราะอาการของโรค แต่หลวงพ่อใช้สายตาพูดด้วย กล่าวคือหลวงพ่อจะมองที่ใบหน้าของเขาทั่วทุกคน แล้วแขกชุดนั้นก็กลับแขกชุดใหม่เข้ามาอีก หลวงพ่อก็ทำอย่างนั้นอีก เหตุที่ผู้เขียนกล่าวอย่างนี้ เพราะผู้เขียนได้ไปไหว้ก่อนมรณภาพเพียงวันเดียว ได้ถวายของแก่หลวงพ่อ โยมประยูรไวยาวัจกรของวัดยังเอามือหลวงพ่อมาแตะรับของถวายให้ด้วย ไม่นึกว่าหลวงพ่อจะมรณภาพในวันรุ่งขึ้น หากรู้ว่าหลวงพ่อจะมรณภาพในวันรุ่งขึ้นก็จะกราบอย่างทิ้งทวนทีเดียว แต่วันนั้นรู้สึกเฉลียวใจ ทำไมหลวงพ่อมองหน้าเราอย่างจ้องทีเดียว ทุกคราวที่เคยไปกราบระหว่างป่วย มักจะยิ้มให้ด้วยแล้วก็มองหน้า จากนั้นก็มองไปยังแขกผู้อื่น เรารีบกราบแล้วรีบกลับ แต่คราวนี้จ้องหน้า จนเราต้องหลบ รีบกราบแล้วก็กลับ พอมาถึงยุคที่หลวงพ่อได้เลื่อนสมณศักดิ์เป็น “พระมงคลเทพมุนี” วัดปากน้ำยิ่งเจริญมากขึ้น

ยุคที่หลวงพ่อเป็น “พระมงคลเทพมุนี” วัดปากน้ำมีลาภผลมาก แต่เรามักกังวลใจที่หลวงพ่ออาพาธถึงขั้นออดแอด แม้กระนั้นหลวงพ่อก็ยังรับแขกเหมือนเดิม การมากราบหลวงพ่อช่วงนี้ หลวงพ่อไม่พูดแล้ว ใช้สายตาคุยกับแขก ในช่วงใกล้มรณภาพ มีเสียงบ่นกันว่า หลวงพ่อหัวเราะให้หรือเปล่า หากรายใดหลวงพ่อหัวเราะให้ ถือกันว่าถูกใจหลวงพ่อ หากประกอบกรรมดีถือว่าการอันนั้นถูกใจหลวงพ่อ หลวงพ่อถึงกับหัวเราะให้ รายใดที่หลวงพ่อไม่หัวเราะ แปลว่าต้องปรับปรุงกิจการนั้นใหม่ หลวงพ่อหัวเราะให้ เท่ากับยาทิพย์ชะโลมใจ

สมเด็จป๋าทรงร้องไห้ขณะดำเนินนำศพหลวงพ่อ

เป็นเหตุการณ์ที่ผู้เขียนได้พบเห็นวันนั้น เรื่องมีอยู่ว่า วันนั้นเป็นวันนำศพหลวงพ่อเวียนรอบอุโบสถ โดยมีสมเด็จป๋า (ขณะนั้นมีสมณศักดิ์เป็นสมเด็จพระวันรัต) ทรงนำหน้าศพ สมเด็จป๋าทรงร้องไห้ คงจะกลั้นพระทัยไม่อยู่ เป็นที่ประจักษ์แก่ศิษย์หลวงพ่อในวันนั้น เราทั้งหลายไม่ว่าใครร้องไห้กันทั้งนั้น ประหนึ่งว่านัดกันมาร้องไห้ ทุกคนโศกใจที่หลวงพ่อของเขามรณภาพ ซึ่งขณะนี้กำลังนำศพเวียนรอบพระอุโบสถ ตามพิธีประกอบการกุศลทางศาสนา

สมเด็จป๋าทรงเป็นหลานของหลวงพ่อ ศิษย์หลวงพ่อคงทราบกันไม่มาก แต่ประทับใจที่พระเถระผู้ใหญ่แสดงความเศร้าโศกต่อการมรณภาพของหลวงพ่อ เหตุการณ์ทางสงฆ์ต่างกังวลถึงพระเถระชั้นผู้ใหญ่ ที่จะมาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดปากน้ำสืบแทนหลวงพ่อ เพราะวัดปากน้ำมีภิกษุสามเณรมาก รวมทั้งอุบาสกและอุบาสิกาอีก จำนวนไม่น้อย กิจการทางศาสนาในวัดปากน้ำมีมากมาย การเลี้ยงและการศึกษาอบรม ล้วนแต่เป็นเรื่องต้องใช้ทุนรอนทั้งนั้น ท่านใดเหมาะสมสมควรที่จะส่งมารักษาการในตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ นี่คือเรื่องที่ทางคณะสงฆ์ขบไม่แตก

ในที่สุดคณะสงฆ์แต่งตั้งสมเด็จป๋าให้มารักษาการเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ท่ามกลางความยินดีแก่ศิษย์หลวงพ่อทั่วไป เพราะวันนำศพหลวงพ่อเวียนรอบพระอุโบสถ ศิษย์หลวงพ่อต่างประทับใจในการที่สมเด็จป๋าทรงกันแสง เป็นการแสดงความเสียใจแก่ศิษย์หลวงพ่อ ที่นัดหมายกันมาร้องไห้ในวันนั้น ไม่ใช่ศิษย์หลวงพ่อเสียใจเท่านั้น แม้สมเด็จป๋าก็ยังทรงเสียพระทัยด้วย หากจะถามผู้เขียนว่า ใครเสียใจมากที่สุด ผู้เขียนขอตอบว่า สมเด็จป๋าทรงเสียพระทัยมากกว่าใครๆ โดยมีเหตุผลชี้แจงว่า สมเด็จป๋าทรงอยู่กับหลวงพ่อมานาน ตั้งแต่ครั้งยังไม่มีสมณศักดิ์ ครั้นสมเด็จป๋ามีสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะ สมเด็จฯ ก็ยังติดต่อกับหลวงพ่อในฐานะหลานกับอา หากป๋าหายไปนาน หลวงพ่อมักบ่นว่า “ธรรมดิลกวัดโพธิ์ไม่อยู่” (ขณะนั้นป๋ามีสมณศักดิ์เป็นพระธรรมดิลก เจ้าอาวาสวัดโพธิ์) และมิช้ามินานป๋าก็จะต้องมาหาหลวงพ่อ บางครั้งหลวงพ่อบ่นว่า “วัดโพธิ์ไปไหน” หากหลวงพ่อบ่นลอยๆ เช่นนี้ ป๋าต้องมาหาหลวงพ่อทันที ไม่วันนี้ก็พรุ่งนี้ เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะอานุภาพธรรมกายของหลวงพ่อนั่นเอง

สมเด็จป๋าทรงได้รับความนิยมสูงสุดจากปวงชนทุกหมู่เหล่า จะไม่ได้รับความนิยมได้อย่างไร หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านอบรม (ติวเข้ม) หลานของท่านอยู่เรื่อย ป๋าอาจโตในที่อื่นๆ เนื่องจากมีตำแหน่งสมณศักดิ์สูง แต่กับหลวงพ่อแล้วป๋าไม่โตเลย หลวงพ่อรักป๋ามาก หากป๋าหายไป หลวงพ่อจะบ่นทันที ป๋าต้องอยู่ในสายตาของหลวงพ่อตลอด

แปลกแต่จริงก็คือ ป๋าไม่เชื่อหลวงพ่อ หลวงพ่อพยากรณ์ว่า ป๋าจะได้เลื่อนเป็นสมเด็จพระสังฆราช ป๋าก็ไม่เชื่อ ที่สำคัญก็คือ ไม่เชื่อในวิชาธรรมกายของหลวงพ่อ แม้หลวงพ่อจะเรืองนามในอานุภาพธรรมกายปานใด ป๋าก็ยังไม่เชื่อหลวงพ่อยู่ดี เพิ่งจะเชื่อตอนที่ป๋าป่วยปอดเป็นจุดนี่เอง

โดยเหตุที่ผู้เขียนเคยถวายการรับใช้ป๋า ตอนที่ป๋ามีสมณศักดิ์เป็นสมเด็จพระวันรัต และผู้เขียนรับราชการเป็นครูโรงเรียนวัดบวรนิเวศ ป๋าฝากเด็กเข้าเรียนที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศทุกปี ป๋าเล่าให้ฟังว่า ป๋าป่วย หมอบอกว่าปอดเป็นจุด ป๋าเสวยยายาก จะไปให้หลวงพ่อท่านแก้ โดยวิชาธรรมกายก็นึกอายท่าน เพราะเราไม่เชื่อหลวงพ่อเป็นทุนอยู่แล้ว จึงนำตำราหลวงพ่อมาอ่านดูว่าท่านภาวนา สัม มา อะ ระ หัง อย่างไร ไม่รับกิจนิมนต์ ๗ วัน หลบแขกไปหาสถานที่ทำภาวนาที่อื่น ภาวนา สัม มา อะ ระ หัง อยู่ ๗ วัน แล้วไปให้หมดฉายแสงดูใหม่ หมอเขาบอกว่าจุดที่ปอดหายไปแล้ว ดีพระทัย แต่นั้นมาก็หมั่นฝึก แต่ภารกิจทางสงฆ์มากมายเหลือเกิน การฝึกได้ผลครึ่งๆ กลางๆ

ป๋าเคืองหลวงพ่ออยู่เรื่องหนึ่ง ป๋าเล่าให้ผู้เขียนฟังเอง คือ เรื่องพระของขวัญ ป๋าอยากได้อีกองค์หนึ่ง ที่ได้ไว้แต่เดิม ๑ องค์นั้น ได้ให้เด็กไปเสียแล้ว เกิดความสงสารเด็กคนนั้นคราวเสด็จไปตรวจสนาม สอบต่างจังหวัด เลยควักจากย่ามมอบแกเด็กผู้นั้นไป มีความประสงค์อยากได้อีก ๑ องค์ จึงหาโอกาสไปเลียบเคียงหลวงพ่อ พยายามอยู่หลายครั้ง พอหลวงพ่อทราบว่าจะมาเอาพระ หลวงพ่อจะเปลี่ยนเรื่องพูดทันที ทำเป็นไม่ทราบว่าจะเอาพระ และกลบเกลื่อนเรื่อง แปลว่าหลวงพ่อไม่ให้

อีกเรื่องหนึ่งที่ป๋าทรงเล่าเอง ก็คือ เรื่องพระของขวัญ ข่าวทราบไปถึงป๋าว่า มีคนนำเงินไปถวายหลวงพ่อถึง ๒๐๐,๐๐ บาท แต่หลวงพ่อมอบพระของขวัญให้แก่ผู้บริจาคเพียงองค์เดียว ป๋ารับสั่งว่า หลวงพ่อเราน่าจะให้พระเขามากกว่านั้น ป๋าจะไปวัดปากน้ำ จะลองถามหลวงพ่อดูสักที เหตุใดจึงให้พระเขาเพียงองค์เดียว พวกเราบูชากันแค่องค์ละ ๒๕ บาท แต่นี่เขาถวายถึง ๒๐๐,๐๐๐ บาท น่าจะให้พระแก่เขาหลายๆ องค์ ผู้เขียนได้ฟังแค่นั้น ไม่ทราบว่าป๋ามาพบหลวงพ่อด้วยเรื่องนี้อีกหรือเปล่า

มาทราบเรื่องที่ป๋าไปพบหลวงพ่อจริงๆ เกี่ยวด้วยเรื่องถวาย ๒๐๐,๐๐๐ บาท แล้วหลวงพ่อให้พระของขวัญ ๑ องค์ ก็คือ ได้อ่านนิพนธ์ของป๋าที่เขียนให้แก่วัดปากน้ำ ในนิพนธ์นั้นกล่าวว่า ป๋าถามหลวงพ่อว่า เขาถวายเงินแก่วัด ๒๐๐,๐๐๐ บาท เหตุใดหลวงพ่อไม่ให้พระของขวัญสัก ๑๐ องค์ หลวงพ่อตอบว่า พระของขวัญ ๑ องค์นั้นมีค่ามากกว่าเงินเป็นไหน ๆ เมื่อหลวงพ่อตอบเช่นนั้น ป๋าก็ทรงเงียบและทรงเงียบต่อไป อยากชนะหลวงพ่อสักครั้ง แต่ผิดหวัง

ป๋าไม่เคยชนะหลวงพ่อเลย ไม่ว่าเรื่องใด หลวงพ่อชนะทุกเรื่อง หลวงพ่อตอบแล้วก็อบรมไปทุกเรื่อง แถมยังติวเข้มอีก หลวงพ่อรักป๋า ป๋าก็รู้ ว่ากล่าวทุกอย่างป๋ารับฟัง แปลว่าป๋าทรงเกิดมาเป็นคู่บุญของหลวงพ่อ และหลวงพ่อก็มีป๋าเป็นที่ปรึกษา หากไม่มีป๋าก็ไม่สนุก และหากไม่มีหลวงพ่อป๋าก็วังเวง ภาพยนตร์ของหลวงพ่อมีหลวงพ่อเป็นพระเอก ป๋าทรงเป็นพระรอง ฉายที่ไหนมีคนดูล้นหลาม บัดนี้ไม่มีฉายแล้ว ไม่มีทั้งหลวงพ่อและไม่มีป๋า เป็นเคราะห์กรรมของเราจริงๆ คิดถึงหลวงพ่อและคิดถึงป๋า เราได้แต่กราบภาพถ่าย ชีวิตแห่งการสร้างบารมีของพวกเราไม่สนุกเหมือนสมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ สมมุติว่า ป๋าเป็นธรรมกายเชี่ยวชาญอย่างหลวงพ่อ ภาพยนต์เรื่องนี้จะมีรสชาติกว่าอะไรทั้งหลายในโลกทีเดียว

พระของขวัญคือ
การสอนกัมมัฏฐานอย่างพิสดารของหลวงพ่อ

เคยเรียนถามท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถระ (พระอาจารย์วีระ) เหตุใดหลวงพ่อต้องทำพระของขวัญ พูดไปเพียงแต่นี้เท่านั้น ไม่ได้ซักอะไรมากไปกว่านี้

ท่านเจ้าคุณภาวนาฯ ตอบว่า “หลวงพ่อมีกลวิธีสอนให้คนเรียนภาวนาอย่างแยบยล โดยเอาพระของขวัญเป็นนิมิต เอานิมิตพระของขวัญไปตั้งที่ศูนย์กลางกาย จากนั้นก็ภาวนา **สัม มา อะ ระ หัง** จนกว่าพระของขวัญกลายเป็นพระพุทธรูปขาวใส (ธรรมกาย) จากนั้นจึงอธิษฐานขอความสำเร็จ” ท่านเจ้าคุณภาวนาฯ บอกว่า หลวงพ่อมีความประสงค์อย่างนั้น

ปกติพวกเราชอบพระเครื่องกันอยู่แล้ว จะแก้ไม่ให้นิยมพระเครื่องทำไม่สำเร็จ เลยหนามยอกต้องเอาหนามบ่ง พระของขวัญในครั้งนั้น ใครมาร่วมบริจาคเงินสร้างโรงเรียนพระปริยัติ ๒๕ บาท หลวงพ่อก็มอบพระให้ ๑ องค์ และไม่ว่าใครจะบริจาคมากน้อยแค่ไหนก็องค์เดียวเหมือนกัน หากองค์ละ ๒๕ บาท กี่องค์จึงจะเป็นพันบาท เงินพันบาทยังทำอะไรไม่ได้ แค่ประสิทธิ์ประสาท ก็เหนื่อยแล้ว แล้วได้เงินมาเพียงพันบาท เมื่อไรจึงจะสร้างโรงเรียนได้ หลวงพ่อไม่มีความประสงค์ต้องการเงิน หลวงพ่อต้องการให้เรียนภาวนาโดยไม่รู้ตัว ถ้าสอนให้เรียนภาวนาแก่คนบางพวก เขาจะรู้สึกเบื่อ วิธีนี้เป็นกลอุบายที่ให้เขาเรียนโดยไม่รู้ตัว เพราะใครๆ ก็อยากได้ความสำเร็จ เมื่ออยากได้ ก็ต้องปฏิบัติตามสลากอธิบาย มันยากตรงพิมพ์สลาก เพราะในสลากนั้น ต้องอธิบายวิธีฝึกภาวนาโดยใช้ของขวัญเป็นนิมิต ส่วนเงินค่าก่อสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม พอข่าวทราบไปถึงใคร เขามาบริจาคเงินแก่ทางวัดเอง ด้วยทราบว่า วัดปากน้ำมีพระเณรมาก ยังไม่มีโรงเรียน ใครทราบอานิสงส์ เขาก็มาบริจาค ทางวัดถือว่าพระของขวัญเป็นของที่ระลึกที่ทางวัดจัดให้ ท่านเจ้าคุณภาวนาฯ อธิบาย

ไม่ใช่จบเพียงนั้น ท่านเจ้าคุณบรรยายต่อไปว่า หลวงพ่อท่านคำนึงถึงความเหนื่อยยากต่อการหาเงิน เมื่อทางวัดจะทำของขวัญสักครั้ง ของขวัญนั้นต้องมีคุณภาพ ให้สาสมแก่เงินที่เขาบริจาค การสร้างพระของหลวงพ่อต้องใช้ความรู้สูงกันหน่อย นั่นคือท่านใช้วิชาธรรมกายไปอาราธนาพระพุทธเจ้าที่เข้านิพพานไปแล้วมากน้อยปานใดมาทำวิชาศักดิ์สิทธิ์ เสร็จความรู้ของหลวงพ่อแล้ว จึงนำพระมอบแก่ศิษย์ที่มาร่วมบริจาคเงินสร้างโรงเรียนต่อไป เพราะหลวงพ่อใช้ความรู้วิชาธรรมกายนั่นเอง พระของขวัญจึงศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่ต้องการของปวงชนทุกหมู่เหล่า เวลานี้ราคาซื้อขายแพงมาก ไม่ว่าที่ใดแสวงหาแต่พระของขวัญ เลยเป็นจังหวะให้พวกมิจฉาชีพทำพระปลอมขายทั่วไป

สรุปแล้ว หลวงพ่อประสบความสำเร็จในการเผยแพร่วิชาธรรมกายโดยวิธีพระของขวัญอีกแนวหนึ่ง

ขอพูดวิธีทำพระของขวัญของหลวงพ่อสักหน่อย หลวงพ่อไม่ได้ทำพิธีพุทธาภิเษกอย่างที่เราเห็น ไม่ต้องมีการสวดมนต์ ไม่มีการจุดเทียนชัย พอได้พระพิมพ์ครบจำนวนแล้ว ทุกท่านที่เป็นธรรมกาย นั่งล้อมวงแล้วเดินวิชาทันที ท่านเป็นฆราวาสก็ทำได้ แต่การทำพระของขวัญนึกจะทำก็ทำ ทำเช่นนั้นไม่ได้ จะต้องให้พระศาสดาทรงเห็นชอบก่อน ว่าที่ทำไปนี้เพื่อการพระศาสนาอย่างไรสมควรหรือไม่ สมควรอย่างไร เรื่องนี้เราต้องเป็นธรรมกายจึงจะทราบ

การปลูกฝังการศึกษาปริยัติธรรมและวิปัสสนาธุระ ของหลวงพ่อวัดปากน้ำเอาเป็นแบบอย่างได้

หลวงพ่อวัดปากน้ำได้ปลูกฝังงานการศึกษา ทั้งฝ่ายปริยัติธรรมและวิปัสสนาธุระ ที่วัดปากน้ำ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร ในสมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่นั้น ถือเป็นแบบอย่างได้อย่างดี

การศึกษาด้านปริยัติธรรม คือ การศึกษานักธรรมและบาลีนั้น ไม่ต้องอธิบายเลย เพราะเราเห็นอยู่และเข้าใจดีแล้ว ขณะนี้ที่ไหนๆ ก็จัดได้ ไม่เป็นที่ข้องใจแก่เรา มีหลักสูตร มีครู มีสถานที่ เราก็ทำได้แล้ว ไม่ยากอะไร

การศึกษาด้านวิปัสสนาธุระ คือ การศึกษาเพื่อแจ้งนิพพานนั้นเป็นเรื่องยากยิ่งกว่าอะไรทั้งหลาย แม้มีเงินมีสถานที่ มีวัสดุอุปกรณ์เครื่องใช้ เราก็ดำเนินการศึกษาไม่ได้ เพราะขาดหลักสูตร แม้ตำราวิสุทธิมรรคมีให้เราศึกษาก็จริง เราจะจัดการด้านวิปัสสนาธุระไม่ได้ เหตุผลที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ จัดการศึกษาด้านวิปัสสนาธุระขึ้นได้ ก็เพราะหลวงพ่อท่านบรรลุวิชาธรรมกาย คือท่านบรรลุวิธีทำใจให้ใสตามคำสอนของพระศาสดาข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** ท่านสามารถกำหนดหลักสูตรวิชาวิปัสสนาธุระได้ เมื่อมีหลักสูตรแล้ว หลวงพ่อก็หาครู ครูจึงได้แก่ผู้บรรลุวิชาตามที่หลวงพ่อสอน เพียงเท่านี้ หลวงพ่อก็สามารถตั้งโรงเรียนวิปัสสนาธุระได้ที่วัดปากน้ำ โดยหลวงพ่อท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ เป็นผู้ควบคุมดำเนินการสอน หนังสือหลักสูตรที่หลวงพ่อพิมพ์ขึ้นใช้สมัยหลวงพ่อมี ๒ เล่ม คือ

๑. หนังสือมรรคผลนิพพาน (หนังสือ ๑๘ กาย)

๒. หนังสือคู่มือสมภาร

ข้อเสียอย่างหนึ่ง ที่หลวงพ่อลืมนึกถึง ในการตั้งโรงเรียนวิปัสสนาธุระคือ ไม่ได้ขึ้นป้ายอย่างเป็นทางการ คงตั้งโรงเรียนปริยัติธรรมอย่างเป็นทางการอย่างเดียว คือ โรงเรียนปริยัติธรรมภาวนานุสนธิ์ ตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ เท่านั้น

กลับมาดูงานตั้งโรงเรียนวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อกันใหม่ อันที่จริง หลวงพ่อท่านตั้งแล้ว แต่ไม่เป็นทางการเท่านั้น หลวงพ่อท่านเรียกโรงเรียนวิปัสสนาธุระในวัดปากน้ำว่า “โรงงาน” แต่พระทิพย์ปริญญา ท่านว่า คือ กุฏิที่หลวงพ่อใช้สอนวิปัสสนาชั้นสูง ขั้นทำวิชาปราบมาร ผู้ที่จะเข้าเรียนวิชาระดับนี้ หลวงพ่อท่านเฟ้นเอาแต่ระดับหัวกะทิเท่านั้น ส่วนท่านที่เรียนทั่วไป มี ๒ อาจารย์ คือ หลวงพ่อท่านสอนเองบนศาลาบำเพ็ญบุญ และศิษย์ของท่าน หากใครเรียนเก่งถึงขั้นที่หลวงพ่อจะตั้งเงินเดือนให้ หลวงพ่อท่านก็ตั้งเงินเดือนให้ ทราบว่าหัวหน้าเวรเดือนละ ๓๐๐ บาท รองหัวหน้าเวร ๑๕๐ บาท ลูกเวร ๗๐ บาท อาหารการกินอยู่กับกงสีใหญ่ ที่อยู่อาศัยยารักษาโรค อยู่กับกงสีใหญ่คือ หลวงพ่อ สรุปแล้วหลวงพ่อท่านตั้งโรงเรียนวิปัสสนาธุระขึ้นแล้ว เป็นโรงเรียนกินนอน ที่เราได้ยินว่า “โรงงาน” นั่นเอง

หลักสูตรวิปัสสนาธุระ หลวงพ่อท่านพิมพ์ขึ้น ๒ เล่ม ระดับชั้นมูลใช้หนังสือมรรคผลนิพพาน ๑๘ กาย ระดับมัธยมใช้หนังสือคู่มือสมภาร ส่วนระดับอุดมศึกษาใช้หนังสือมรรคผลพิสดาร ซึ่งหลวงพ่อสอนเอง (หนังสือมรรคผลพิสดารท่านเจ้าคุณภาวนาฯ อาจารย์วีระ พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗)

สรุปแล้ว หลวงพ่อท่านวางรากฐานการศึกษาปริยัติธรรมและการศึกษาวิปัสสนาธุระที่วัดปากน้ำ อย่างสมบูรณ์แล้ว ถือเป็นแบบอย่างได้เป็นอย่างดี

ท่านอยากทราบว่า การศึกษาปริยัติธรรมกับการเรียนวิปัสสนาต่างกันอย่างไร

การเรียนปริยัติธรรม เราลืมตาเรียน แต่การเรียนวิปัสสนาต้องหลับตาเรียน

การเรียนปริยัติธรรม ต้องท่องจำ เข้าใจ แต่การเรียนวิปัสสนาต้องนั่งสมาธิทำใจ ฝึกใจไปตามหลักสูตรที่หลวงพ่อกำหนดไว้

การวัดผลด้านปริยัติธรรม ต้องสอบในสนามหลวง ส่วนการวัดผลด้านวิปัสสนาอาจารย์วิปัสสนาเป็นผู้ชี้ขาด ว่าใครมีความรู้ระดับใด ครั้งนั้นยังไม่มีใบประกาศนียบัตรให้ ได้แต่ยอมรับกันเองในหมู่พวกเรากันเอง

ผู้เขียนยอมรับว่าหลวงพ่อมีอภินิหาร ที่สามารถฟื้นฟูวิปัสสนาธุระขึ้นมาได้

เพราะวิปัสสนา เป็นธุระที่เราควรทำ เพื่อเกิดสภาพแห่งใจใส สภาพแห่งใจใสก่อให้เกิดคุณธรรมแก่ใจตน

คุณธรรมที่ว่านี้คือ **หิริโอตตัปปะ** และคนที่มีสภาพใจเป็นหิริโอตตัปปะเป็นคนที่สังคมปรารถนา

ปัญหาน้อยใหญ่เกิดแก่ชาติบ้านเมืองเราก็ดี เกิดแก่โลกก็ดี มูลเหตุมาจากคนที่มีสภาพใจขุ่นมัวทั้งสิ้น

ดังนั้น สำนักใดที่มีแต่การศึกษาปริยัติธรรมเพียงอย่างเดียว ย่อมแสดงว่า จัดการศึกษาไม่ครบองค์ตามคติทางพระศาสนา คนของเราจะเจริญแต่ความรู้ แต่ขาดการเจริญทางใจ ส่งผลให้คนของเราทำกรรมบาปอยู่ดี และเมื่อมีการทำกรรมชั่วเกิดขึ้น จะส่งผลกระทบต่อสังคมทันทีคือสังคมจะมีแต่ความทุกข์ร้อน แม้เราไม่ได้ทำ แต่เราก็พลอยได้ทุกข์ไปกับเขาด้วย เหมือนตีวัวกระทบคราด หยิกเล็บแล้วเจ็บเนื้อ ***ถึงเราจะจัดปริยัติธรรมได้ดีปานใด หากไม่จัดการศึกษาวิปัสสนา เราก็ตกอยู่ใน "ความประมาท" อยู่ดี*** ไม่ว่านักปราชญ์ไหน ท่านจะว่าเราประมาททั้งนั้น

ครั้นเราได้โต้ว่าขาดตำรา ขาดครู พูดได้ แต่ฟังไม่ขึ้น เพราะเราทราบทั่วกันว่า วัดปากน้ำภาษีเจริญให้บริการทุกอย่าง หากขาดตำราขอไปได้ หากส่งคนไปเรียน ปัญหาขาดครูสอนก็จะหมดไป

เหตุใดหลวงพ่อจึงทุ่มเทชีวิต ให้แก่งานค้นคว้าวิปัสสนาอย่างอุกฤษฏ์

วันหนึ่ง หลวงพ่อใช้เวลาจำวัดเพียง ๒ ชั่วโมงเท่านั้น นอกนั้นใช้เวลาส่วนใหญ่ค้นคว้าวิชาวิปัสสนา ตามหลักการแพทย์ ร่างกายต้องมีเวลาพักผ่อนคือ นอนหลับอย่างน้อยวันละ ๘ ชั่วโมง แม้หลวงพ่อจะมีสภาพใจวิเวก เหมาะแก่การเจริญธรรมภาวนา เกิดความสุขทางใจปานใด แต่ร่างกายทนไม่ไหว การฝึกภาวนาสมัยที่หลวงพ่อมีสมณศักดิ์เป็นพระครูสมณธรรมสมาทาน พระสงฆ์ที่เรียนกับหลวงพ่อนั่งกัมมัฏฐานถึงวันละ ๖ ชั่วโมงรวดเดียวติดต่อกัน นี่คือข้อเท็จจริงที่เราค้นคว้าได้ สมาชิกที่มาศึกษาบางส่วนเกิดการเมื่อยขบ ทนไม่ไหวก็มี การที่หลวงพ่อทุ่มเทร่างกายเพื่อการนั่งภาวนานานๆ และพักผ่อนน้อย เป็นเหตุหนึ่งที่ร่างกายทนไม่ไหว ในที่สุดหลวงพ่อก็ป่วยไข้และมรณภาพเร็วเกินไป

หลวงพ่อให้เหตุผลว่า **ชีวิตของเราไม่พอแก่การค้นคว้าธรรมปฏิบัติ** หากเราค้นคว้าย่อหย่อนไม่ว่าจะด้วยเหตุใด ย่อมยากแก่การเข้าถึงความรู้อันยิ่งนั้น เพราะขอบข่ายของวิชาธรรมกายกว้างไพศาลและละเอียดยิ่งนัก **หากไม่เอาชีวิตเป็นเดิมพันเราจะไม่ได้อะไรเลย** ชีวิตของเราขาดผลงานอันประเสริฐ ผลงานอันประเสริฐตามความหมายของหลวงพ่อก็คือ วิธีทำใจให้ใสนั้นคืออย่างไร เพราะคำสอนมีอยู่แล้วว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** ซึ่งแปลว่า การทำใจให้ใส หากเราไม่รู้วิธีการของพระศาสดาในเรื่องนี้ จะส่งผลให้สภาพใจคนต่ำ เมื่อสภาพใจต่ำเพียงอย่างเดียวย่อมทำบาปไม่ทำกุศล ปิดทางมรรคผลนิพพานอย่างสิ้นเชิง ก็แปลว่าธรรมภาคกิเลสมีอานุภาพแก่กล้า เหตุนี้เอง จำต้องค้นคว้าวิชาธรรมกายให้รุดหน้า เพราะธรรมกายคือพระศาสดา และพระศาสดาคือธรรมกาย เมื่อเราค้นพบธรรมกายแล้ว งานสะสางธาตุธรรมจะเริ่มทันที **งานสะสางธาตุธรรมของหลวงพ่อคือปราบมารนั่นเอง**

กล่าวถึงงานปราบมารของหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านระดมสรรพกำลังทุกสถาน ตั้งเป็นเวรถึง ๖ เวรๆ ละ ๓ ชั่วโมง ตลอดวันตลอดคืนไม่หยุดเลย พลรบเวรบางเวร ๒๐ คน บางเวรน้อยกว่านั้น ขณะที่หลวงพ่อฉันอาหารหรือทำวัตรเย็นทำวัตรเช้า เวรเขาเดินวิชาไปเรื่อยไม่หยุด พอหลวงพ่อเสร็จภารกิจเหล่านั้น จะมาซักถามผลงานของเวรที่กำลังเดินวิชาอยู่ทันที ว่าขณะนี้ได้ความรู้อะไรและจะทำประการใดต่อไป หลวงพ่อท่านจะตรวจสอบทางญาณทัสสนะทันที หลวงปู่ชั้ว โอภาโสเล่าว่าหลวงพ่อกวดขันวิชาปราบมารแบบหามรุ่งหามค่ำเป็นเวลากว่า ๓๐ ปี

นี่คือผลงานอันประเสริฐ เป็นอภินิหารของหลวงพ่อที่สามารถทำได้ พลรบมีทั้งพระสงฆ์ สามเณร อุบาสิกา และคฤหัสถ์ สามารถปกครองให้ศิษย์ทั้งหลายเข้าเวรโดยไม่มีใครขาดหน้าที่ ติดต่อเป็นเวลา ๓๐ ปีกว่า ตั้งแต่ต้นจนถึงวันที่หลวงพ่อมรณภาพ นี่คืออภินิหาร

ภาพถ่ายของหลวงพ่อมีความจำเป็นแก่บ้านเรือน

เหตุใดจึงมีความเชื่อว่าภาพถ่ายของหลวงพ่อ มีความจำเป็นแก่บ้านเรือน ไม่ว่าจะไปที่ใด เห็นมีภาพถ่ายของหลวงพ่อประดิษฐานไว้ในที่สูงเกือบทุกบ้าน ถามดูได้ความว่า ขึ้นบ้านใหม่หาก ไม่มีภาพถ่าย หลวงพ่อก็แปลว่า ขาดสิ่งศักดิ์สิทธิ์ บางรายบอกว่า หลวงพ่อสำเร็จธรรมชั้นสูง มีไว้ บูชาแล้วเกิดมงคล และได้ฟังหลายแบบหลายอย่าง

เรื่องภาพถ่ายของหลวงพ่อนั้น ทางวัดได้นำมาจำหน่ายแก่ประชาชนนานมาแล้ว เดี๋ยวนี้ ทราบว่าทำมาเท่าไรก็ไม่พอแก่ความต้องการ

ยุคหลังนี้ เกิดมีการนิยมกันขึ้นในหมู่นักเล่นพระเครื่องหรือที่เราเรียกว่าเซียนพระ ภาพถ่ายหลวงพ่อไม่ว่าอิริยาบถใด หากมีลายเซ็นของหลวงพ่อ จะมีราคาสูง บางแห่งถือว่าภาพที่ มีสมณศักดิ์เป็นพระภาวนาโกศลเถรมีราคาแพง หากมีรายเซ็นด้วย ราคาจะแพงขึ้นไปอีก และใน บางแห่งถือว่าล๊อกเก็ตตอนที่มีสมณศักดิ์เป็นพระราชมงคลมุนี มีราคาแพงกว่าภาพใด ๆ

เมื่อเกิดความนิยมขึ้น การปลอมแปลงภาพเกิดตามมาทันที ดูไม่ออกว่าเป็นภาพดั้งเดิม เช่นนั้น หรือถ่ายขึ้นทีหลัง เพราะการถ่ายทำภาพยุควิทยาศาสตร์เจริญ สายตาอย่างเราดูเท่าไรก็ บอกไม่ได้ว่าของเดิมหรือทำขึ้นภายหลัง

เมื่อครั้งที่อุบาสิกาถนอม อาสไวย์ (ศิษย์เอกวิชาธรรมกายของหลวงพ่อ) ป่วย ถึงกับ เข้าโรงพยาบาลจังหวัดอ่างทอง ท่านยังต้องนำภาพถ่ายของหลวงพ่อไปตั้งไว้ที่หัวนอน มือธรรมกายระดับอุบาสิกาถนอม ยังถึงกับขนาดนั้น แล้วมือระดับอย่างเราจะอย่างไร แต่นั้นมา ข้าพเจ้ารวบรวมภาพถ่ายหลวงพ่อ โดยมาขอจากท่านเจ้าคุณภาวนาฯ บ้าง หาจากที่อื่นบ้างแต่ หายากเหลือเกิน เพราะเขาหวงของเขา หาที่ไหนไม่ได้ จำเป็นต้องถ่ายจากหนังสือพิมพ์ เขามา เรียนภาวนา เขาก็จะบูชาหลวงพ่อ ถือว่า**หลวงพ่อเป็นบรมครู**

ครอบครัวของข้าพเจ้าและญาติบ้านนอกที่จังหวัดสุพรรณบุรีถือปฏิบัติตรงกันหมด ก่อนออกจากบ้านต้องไปไหว้หลวงพ่อก่อน และเมื่อกลับบ้านก็ต้องไหว้อีกครั้ง บางคนเดินทางไป ทำงานแล้ว ยังไม่ทันถึงที่ทำงานรีบกลับมาบ้าน ถามว่ากลับมาทำไม เขาตอบว่าลืมพระของขวัญ นึกได้ตามทาง จึงต้องกลับมาเอาพระของขวัญ ติดตัวไป จะทำงานเลยก็ได้แต่ไม่สบายใจ เหมือนขาดอะไรไป อย่างเดินทางไกลหน่อยไม่เป็นไร เมื่อได้พระของขวัญติดตัวแล้ว คราวนี้จะ อย่างไรต่อไปไม่ว่าทั้งนั้น

ตามที่กำหนดประเด็นว่า หลวงพ่ออยู่ที่ไหนแล้วทำอะไรที่นั้นบ้าง บัดนี้ถือว่ากล่าวจบแล้ว

คำถาม ถามต่อไปว่า หลวงพ่อมีอภินิหารอย่างไร คำตอบก็คือ ผลงานตามที่กล่าวนั้น คือ อภินิหารส่วนหนึ่ง อภินิหารประการอื่นจะกล่าวต่อไปนี้

คุณสมบัติส่วนตัวของหลวงพ่อ

หลวงพ่อลายมือสวย เป็นพรสวรรค์ของหลวงพ่อ หลวงพ่อเซ็นชื่อกำกับรูปถ่ายให้แก่ศิษย์ จะเห็นว่าลายมือสวย เกิดความรู้สึกว่ามีชีวิตชีวา แต่ตอนที่หลวงพ่อเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระมงคลเทพมุนี ลายมือชักไม่สวยแล้ว เพราะอายุมากนั่นเอง

หลวงพ่อมีน้ำเสียงคมและมีอำนาจ เพราะเสียงดีมีอำนาจนี้เอง ชวนให้น่าฟัง เวลาเทศน์ไม่ต้องเกณฑ์กัน เพราะอยากฟังหลวงพ่อพูด น้ำเสียงของหลวงพ่อทำให้เรามีมานะอดทน สมัยที่ข้าพเจ้ามาฝึกเรียนวิชาธรรมกาย ฝึกกี่ปีก็ไม่ได้ความ กล้าขึ้นมาอย่างไรไม่ทราบ เข้าไปลาหลวงพ่อกราบนมัสการหลวงพ่อว่า “หลวงพ่อครับ ผมลาหลวงพ่อแล้ว วิชาหลวงพ่อ เรียนเท่าไรไม่เห็นวันนี้มากราบลา”

หลวงพ่อรับสั่งว่า **“ขึ้นชื่อว่าของดี ยากทั้งนั้น ไม่มีใครได้อะไรโดยไม่ทำความเพียร หลวงพ่อเรียนถึงกับสละชีวิต จึงได้เห็นธรรม เธอจงไปทำความเพียรใหม่ ต้องทำเป็น ต้องทำได้”** เสียงนี้ก้องในหูเราแต่วันนั้นจวบจนวันนี้ ข้าพเจ้าเรียนวิชาธรรมกายไม่เลิก คิดจะเลิกเรียนหลายครั้ง แต่นึกอายหลวงพ่อ ท่านสั่งไว้แล้วว่า เราต้องทำเป็น ต้องทำได้

หลวงพ่อมีวาทศิลป์ในการเทศน์ นอกจากจะสันทัดบาลีแล้ว วิธีขยายความ และการสรุปเนื้อหาสาระ แล้วตบท้ายวิชา ๑๘ กาย บางคราวร่าเริงในธรรม มีเสียงหัวเราะในลำคอเสียด้วย พอบอก “มาติกา” หรือกระทู้หรือปุณณียบท แล้วลงท้ายด้วย “ติ” แล้ว หลวงพ่อจะเริ่มกล่าวต่อไปนี้อาตมาภาพจะคลี่ความเป็นสยามภาษา....ยกศัพท์ขึ้นอธิบายทีละศัพท์ เสร็จแล้ว สรุปความบาลีเป็นภาษาไทย จากนั้นโยงเข้าเรื่อง ลำดับเรื่องไปจนจบ ไม่เคยหลงประเด็น ปกติเมื่อพูดอะไรที่ชอบแล้วมักติดลมเรื่อยไปจนลืมประเด็น รับประกันได้ว่าหลวงพ่อ ไม่เคยหลงประเด็น เข้าหาประเด็นแล้วสรุปอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นโยงเรื่องเข้าหาภาคปฏิบัติ คือโยงเข้าหาวิชา ๑๘ กายของหลวงพ่อ ไม่รู้หลวงพ่อทำได้อย่างไร เหตุใดโยงมาเข้าวิชา ๑๘ กายได้ทุกทีไป หลวงพ่อมีลีลาการเทศน์อย่างนี้ ถูกใจพระทิพย์ปริญญายิ่งนัก เพราะพระทิพย์ปริญญา เป็นเปรียญ ๖ ประโยค เคยเป็นนักเทศน์มาเหมือนกัน โบราณมีคำพังเพยว่า นักเลงเก่าย่อมไม่หาญราญนักเลง บัดนี้นักเลงกับนักเลงมาเจอกัน คือ นักเทศน์กับอดีตนักเทศน์มาเจอกัน คุณพระฯ ยอมรับว่าหลวงพ่อมีฝีมือในทุกด้าน ถวายความเคารพแก่หลวงพ่อ และเป็นปากเสียงแทนหลวงพ่อด้วย ใครจะมากล่าวสูงต่ำอะไรแก่หลวงพ่อไม่ได้ก็แล้วกัน คุณพระฯ ไม่ยอม

หลวงพ่อเป็นบุรุษผู้มีความเพียร พวกเรากันเองอาจไม่คิดอะไร แต่บัณฑิตอย่างพระทิพย์ปริญญา มารู้เห็นว่าหลวงพ่อเคร่งวินัยยิ่งนัก อีกทั้งทำวิชาภาวนาตลอดวันตลอดคืน วันหนึ่งหลวงพ่อจำวัดเพียง ๒ ชั่วโมงตามที่อุบาสิกาถนอม อาสไวย์ เล่าให้ฟัง หลักการแพทย์บอกว่าวันหนึ่งเราต้องนอนอย่างน้อย ๘ ชั่วโมง ร่างกายจึงจะอยู่ได้ แต่หลวงพ่อนอนเพียงวันละ ๒ ชั่วโมง สร้างความประหลาดใจให้แก่พระทิพย์ปริญญายิ่งนัก คุณพระฯ ได้ศึกษาต่อไปว่า เหตุใดหลวงพ่อจึงทำภาวนาตลอดวันตลอดคืน ก็ทราบว่า หลวงพ่อทำงานใหญ่ คือ คุมวิชาธรรมกายชั้นสูงให้แก่ศิษย์ แบ่งเป็นเวรได้ ๖ ชุดๆ ๓ ชั่วโมง งานใหญ่ที่ว่านั้นคือ ปราบมาร มารนั้นคือ ธรรมกายดำ หรือที่เราเรียกว่าทุกข์และสมุทัย หรือที่เราเรียกว่า ตัณหา อุปาทาน หรือที่เรียกว่า อวิชชา ได้รู้เห็นหลวงพ่อใช้วิชาธรรมกายแก้สงคราม เพราะขณะนั้นเกิดสงครามโลก ญี่ปุ่นเข้าเมืองไทย ถ้าญี่ปุ่นไม่ยอมแพ้ กรุงเทพฯ จะเป็นทะเลเพลิง คุณพระฯ เป็นผู้รู้เห็นงานสำคัญนี้ จึงเคารพหลวงพ่อมีคุณแก่บ้านเมือง แต่ไม่มีใครรู้ รู้กันเฉพาะศิษย์หลวงพ่อที่เป็นธรรมกายชั้นสูงเท่านั้น

หลวงพ่อเป็นนักเสียสละ ไม่มีอะไรเป็นของตนเอง ได้อะไรมาทั้งหมดถวายวัดทั้งหมด เข้าโรงครัวทั้งหมด ไม่เคยเห็นหลวงพ่อหยิบเงินเลย เห็นแต่ใบปวารณา เวลาใครถวายเงินเขาถวายเป็นใบปวารณา โยมประยูร ไวยาวัจกรวัดเล่าว่า หลวงพ่อเป็นหนี้วัด เวลาญาติโยมบ้านนอกมาเยี่ยม หลวงพ่อยืมเงินวัดไปให้ หากหลวงพ่อได้กัณฑ์เทศน์ จะใช้หนี้ทันที แถมให้ดอกเบี้ยด้วย โยมประยูรเล่าตลกๆ ต่อไปว่า ผมอยากให้หลวงพ่อยืมเงินอีก ถามว่าทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ยิ่งยืมวัดก็ยิ่งรวย เพราะหลวงพ่อให้ดอกเบี้ยเกินเงินต้นทุกครั้ง

โยมประยูร สุนทารา ศรัทธาในหลวงพ่อ จึงมารับใช้หลวงพ่อ เป็นไวยาวัจกรให้แก่วัด ติดตามปฏิบัติหลวงพ่อ เห็นหลวงพ่อที่ไหนก็เห็นโยมประยูรที่นั่น โยมประยูรชอบใจผม คงจะเห็นว่าผมเป็นข้าราชการ ตอนนั้นผมเป็นชั้นตรีแล้ว ทุกคราวที่ไปหาหลวงพ่อ โยมประยูรจะให้โอกาสแก่ผมเป็นอย่างดี ช่วงเวลาที่หลวงพ่อป่วย โยมประยูรทำงานหนักกว่าหลวงพ่อจะนอน กว่าจะแปรงฟัน ฉันยาที่หมอสั่ง ดูว่าโยมประยูรเหนื่อยเหลือเกิน ตอนที่หลวงพ่อไม่ป่วย โยมประยูรก็คุยกับหลวงพ่อ แน่นอนโยมประยูรต้องได้ฟังเรื่องดีๆ ผมไม่มีโอกาสสนทนากับโยมประยูรเลย เป็นเพราะไม่ว่าง จะต้องรับใช้หลวงพ่อใกล้ชิดนั่นเอง ผิดกับลุงเปล่งผู้เป็นศิษย์คนโปรดของหลวงพ่อ ลุงเปล่งทำงานกับฝรั่ง มีรายได้สูง ลุงเปล่งผู้นี้ชอบใจผมมาก ทุกครั้งที่พบกัน มักจะมีเรื่องของหลวงพ่อเล่าให้ฟัง แล้วจะเขียนให้ทราบในโอกาสต่อไป

คติธรรมของหลวงพ่อวัดปากน้ำไม่เหมือนใคร

เราเคยเห็นคติธรรมของใครๆ มามากแล้ว เราเคยเห็นคติของนักปราชญ์มามากแล้ว แต่พอเรามาศึกษาชีวิตของหลวงพ่อวัดปากน้ำ เห็นคติการดำเนินชีวิตของท่านแล้ว ไม่เหมือนใครเลย

หลวงพ่อท่านมีคติว่า

เกิดมา ว่าจะมาหาแก้ว พบแล้วไม่กำ จะเกิดมาทำอะไร
สิ่งที่อยากเขาก็หลอก สิ่งที่หยอกเขาก็ลวง ทำให้จิตเป็นห่วงเป็นใย
เลิกอยาก ลาหยอก รีบออกจากกาม เดินตามขันธ์สามเรื่อยไป
เสร็จกิจสิบหก ไม่ตกกันดาร เรียกว่านิพพานก็ได้

ผลงานหลังจากหลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว

เราจำได้ว่า หลวงพ่อมรณภาพมาตั้งแต่ปี ๒๕๐๒ ปีนี้เป็นปี ๒๕๓๙ ก็แปลว่า หลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ๓๗ ปี เรามาเรียนกันว่า ผลงานระหว่างที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่กับผลงานที่หลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว อย่างไหนจะมีภาษีกว่ากัน หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่า หลวงพ่อภาคพื้นดินกับหลวงพ่อภาคสวรรค์ มีผลงานต่างกันอย่างไร

หากท่านได้มีโอกาสไปนมัสการศพหลวงพ่อที่วัดปากน้ำ จะทราบทันทีว่า ผลงานภาคสวรรค์เหนือผลงานภาคพื้นดินเป็นไหนๆ เราจะเห็นภาพรวมว่า ผลงานที่ปรากฏให้เห็น สมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ กับสมัยที่ศพหลวงพ่อนอนนิ่งอยู่ในโลงนั้น ผลงานสมัยหลวงพ่อมรณภาพไปแล้วมีมากกว่าสมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่ในทุกด้าน ก็แปลว่า **ศพหลวงพ่อมีอภินิหาร**

ครับถูกต้องแล้ว ศพหลวงพ่อมีอภินิหารจริงๆ

เรื่องศพหลวงพ่อมีฤทธิ์นั้น สมัยที่ข้าพเจ้ายังเข้าวัดอยู่นั้นได้รู้จักหลวงตาแพ ขณะนั้นหลวงตาแพยังอยู่ที่วัดปากน้ำ หลวงตาเล่าให้ฟังว่า ยุคหลังที่หลวงพ่อยังป่วยน้อยๆ หลวงตาทำหน้าที่ปฏิบัติ หากหลวงพ่อปวดเมื่อย หลวงตาจะบีบนวดให้ หลวงพ่อท่านเปรยไว้ว่า “หลวงตา ถ้าหลวงพ่อตายแล้วอย่าเผา ศพมีฤทธิ์เลี้ยงพระได้” หลวงตาเล่าให้ฟังอย่างนี้

บัดนี้ ศพหลวงพ่อแสดงอภินิหาร เป็นจริง ตามที่หลวงตาเล่า

เรามาพิจารณาการอธิษฐานใจ
การปฏิบัติกัมมัฏฐานขั้นอุกฤษฏ์ของหลวงพ่อ

เราทราบแล้วว่า หลวงพ่อบรรลุธรรมที่วัดบางคูเวียง คลองบางกอกน้อย จังหวัดนนทบุรี

"ถ้านั่งลงไปครั้งนี้ ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่นี้จนหมดชีวิต"

แสดงถึงว่า หลวงพ่อเด็ดเดี่ยว กล้าเอาชีวิตเข้าแลกกับวิปัสสนาธุระ แล้วหลวงพ่อก็บรรลุ "ธรรมกาย" ตามที่เราทราบแล้ว ความรู้ว่าด้วย "ธรรมกาย" นี้คือ ธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ ไม่ใช่ความรู้อย่างอื่น

หลวงพ่อคงจะเคยฝึกอานาปานัสสติ คือการกำหนดลมหายใจเข้าออก อาจารย์ก่อนๆ ก็สอนว่าให้พิจารณาลมหายใจเข้าออก หายใจเข้าก็ให้รู้ว่าหายใจเข้า หายใจออกก็ให้รู้ว่าหายใจออก ใจของเราก็เลยวิ่งเข้าวิ่งออก ไม่นิ่งที่ศูนย์กลางกาย ก็ไม่ได้อะไร เพียงแต่เกิดอารมณ์สบายใจ เรื่องก็มีเท่านี้เอง

แต่ว่าการบำเพ็ญคราวนี้ หาเป็นเช่นนั้นไม่ จะโดยวาสนาบารมีหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ พอลมหายใจเข้ากับลมหายใจออกเท่ากันเมื่อไร จะเห็นดวงธรรมแว๊บหนึ่ง แต่พอใจมาประหวัด ลมหายใจเข้าอีกครั้งเดียว ดวงนั้นจะหาย หลวงพ่อโชคดีตรงที่เห็นดวงธรรมแล้ว นิ่งอยู่กับดวงธรรมนั้น แล้วไม่ส่งใจมารับลมหายใจอีกเลย จึงนิ่งกับดวงธรรมนั้นจนในที่สุดเห็น "ธรรมกาย"

เหตุผลที่กล่าวเช่นนี้ เพราะสมัยนั้นไม่มีใครฝึกแบบตั้งใจที่ศูนย์กลางกาย มีแต่พิจารณาลมกันทั้งนั้น จึงมาจับหลักว่า ที่เห็นธรรมกายนั้น เพราะตั้งใจที่ศูนย์กลางกาย **เราจะเห็นว่าความรู้เราเพี้ยนไปเพียงนิดเดียวเท่านั้น ส่งผลให้การปฏิบัติของเราล้มเหลวไปเป็นชาติ ๆ** ความจริงเรื่องอานาปานัสสติ พระศาสดาก็ทรงสอน แต่มาหลังๆ เพี้ยนกันไปอย่างไรไม่ทราบ ทำให้เรื่องของพระรัตนตรัยหรือธรรมกายสูญไป หลวงพ่อวัดปากน้ำมาค้นคว้าได้คราวนี้ ต้องนับว่าเป็นโชคของพระศาสนาอย่างแท้ เพราะการที่เราไม่รู้จักพระรัตนตรัย ไม่เข้าใจว่าธรรมกาย หมายเอาอะไร การเข้าถึงพระรัตนตรัยนั้นมีวิธีทำอย่างไร เมื่อไม่ทราบเช่นนี้ การทำให้แจ้งซึ่งนิพพานก็เป็นอันล้มเหลว แม้เราจะตั้งใจดีอย่างไร แม้เราจะทำความเพียรอย่างไร แม้เราจะทุ่มเทอะไรทั้งหลาย เป็นอันล้มเหลวทั้งนั้น **รู้สึกเป็นหนี้บุญคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ถ้าหลวงพ่อไม่แจงแสดงชี้แนวการเดินใจ เราก็ไม่รู้จักพระรัตนตรัยอยู่ดี เราเกิดมาเพื่อตายอย่างเดียว โดยไม่ได้เห็นธรรมของพระศาสดาเลย เสียประโยชน์อันพึงมีพึงได้ อย่างน่าเสียดาย**

การอธิษฐานสำคัญอีกตอนหนึ่ง
คือรับเป็นทนายศาสนาตลอดชีวิต

หลวงพ่อได้อธิษฐานอ้อนวอนต่อพระศาสดาว่า "ขอพระองค์ได้ทรงกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้ อย่างน้อยที่สุดและง่ายที่สุดที่พระองค์ทรงได้รู้แล้ว แต่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้วเป็นโทษแก่พระศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์อย่าทรงพระราชทานเลย ถ้าเป็นคุณค่าแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานแด่ข้าพระพุทธเจ้า ข้าพระพุทธเจ้ารับเป็นทนายศาสนาในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต"

คำว่า "ทนายศาสนา" หมายความว่า แก้ปัญหาในธุระ ๒ อย่างของพระศาสนา คือคันถธุระและวิปัสสนาธุระ คือ พระศาสนามีกิจกรรมที่ต้องศึกษา ๒ ประการ ประการแรกคือ ศึกษาปริยัติธรรมแยกเป็น แผนกนักธรรมและแผนกบาลี ประการที่สองคือ การศึกษาวิปัสสนาธุระซึ่งได้แก่ สมถกัมมัฏฐาน และวิปัสสนากัมมัฏฐาน

หลวงพ่อท่านจะรับภาระหน้าที่จัดการและบำรุงรักษาการศึกษาปริยัติธรรมและวิปัสสนาให้ หากหลวงพ่อได้เห็นธรรมตามที่พระศาสดาทรงต้องการ คือ ศาสนาของพระพุทธองค์ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด หลวงพ่อวัดปากน้ำจะรับอุปถัมภ์ค้ำจุนไปตลอดชีวิตของหลวงพ่อ

ผลงานของหลวงพ่อสมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่

คงมีผลงานแก่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เท่านั้น ตามที่กล่าวมาแล้วนั้น ยังไม่กระจายไปทั่วประเทศ และในต่างประเทศที่มีวัดไทย ผลงานของหลวงพ่อไปถึงแล้วหรือยัง

เราทั้งหลาย อยากทราบว่าในต่างแดนนั้น บารมีหลวงพ่อแผ่ไปถึงแล้วหรือยัง

ขณะนี้เราทราบว่า วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นเมืองสวรรค์ มองไปทางไหน เห็นแต่เสนาสนะสวยงามทั้งนั้น ชาวต่างประเทศที่ไปทัศนศึกษาทางเรือ เมื่อผ่านหน้าวัดปากน้ำ จะหยุดครู่หนึ่งเพื่อถ่ายรูปวัด ที่ดินของวัดไม่พอใช้ ไม่พอแก่การพัฒนา หากเรามายืนดูหน้าวัด มองไปรอบๆ ตัวเรา ประมาณราคาก่อสร้างเล่นๆ คงไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ ล้าน จำนวนพระเณรยังมากเหมือนเดิม

การศึกษาด้านปริยัติธรรมและวิปัสสนาธุระของวัด ไม่ต้องกล่าวถึงอีกแล้ว เพราะกิจการทุกอย่างเจริญและก้าวหน้า และก้าวหน้าต่อไปไม่หยุดยั้ง

หลวงพ่อวัดปากน้ำในต่างแดน

ความจริงถ้าพูดถึงหลวงพ่อวัดปากน้ำในต่างแดน ต้องพิจารณากันว่า “เกินเป้าหมาย” ของหลวงพ่อ เพราะหลวงพ่อท่านอธิษฐานเพียงว่า “เป็นทนายศาสนาไปตลอดชีวิต” บัดนี้หลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ๓๗ ปี เหตุใดหลวงพ่อต้องมารับผิดชอบอยู่อีก ตามคำอธิษฐานของหลวงพ่อนั้น ขอรับใช้เพียงมีชีวิตอยู่ เมื่อตายไปแล้วก็น่าจะหมดความรับผิดชอบ

เมื่อพิจารณาดูแล้วจะพบว่า ศพของหลวงพ่อยังอยู่ ซึ่งประดิษฐานอยู่ที่วัดปากน้ำ ภารกิจจึงตกอยู่แก่ศพของหลวงพ่อ ศพของหลวงพ่อจะต้องรับผิดชอบต่อไป

เมื่อเป็นเช่นนี้ เราก็ต้องกลับมาพิจารณาว่า “ผลงานของศพหลวงพ่อวัดปากน้ำ” กันต่อไป ว่าตั้งแต่หลวงพ่อตายไปแล้วนั้น ศพของหลวงพ่อสืบต่องานธุระของศาสนา ๒ ประการ อย่างไรบ้าง

ส่งเสริมปริยัติธรรมและวิปัสสนาธุระทั่วประเทศ

นั่นคือ วัดปากน้ำได้มอบทุนการศึกษาแผนกบาลีให้แก่วัดต่างๆ ทุกจังหวัด วัดละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท ในชั้นต้น เลือกจังหวัดละ ๑ วัด บัดนี้เข้าใจว่าเกือบครบทุกสำนักเรียนบาลีแล้ว ถึงไม่ทั่วก็เกือบทั่ว หากไม่ทั่วถึงก็คงจะทั่วถึงในโอกาสต่อไป ทราบว่าปีหนึ่ง วัดปากน้ำมอบทุนเพื่อการนี้ในนามหลวงพ่อไม่ต่ำกว่าปีละ ๑๐ ล้านหรือมากกว่านั้น

ผลงานด้านวิปัสสนา ก็คือ ทางวัดได้ถวายหนังสือ “คู่มือสมภาร” แก่วัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ หนังสือคู่มือสมภารนั้น เป็นเทศน์อย่างย่อของหลวงพ่อ บอกวิธีพัฒนาใจตั้งแต่ต้นจนเข้าถึงธรรมกาย ทั้งนี้ก็เพื่อวัดต่าง ๆ จะได้ศึกษาวิปัสสนาธุระกันต่อไป

วิปัสสนาธุระในต่างแดนของหลวงพ่อ

อาจารย์ตรีธา เนียมขำ นายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ เล่าให้ฟังว่าปีหนึ่งทางวัดจะต้องประกอบพิธีหล่อรูปเหมือนของหลวงพ่อให้แก่วัดต่างๆ ที่ขอมา แม้แต่ต่างประเทศก็ขอมาด้วย เมื่อถึงวันสำคัญทางศาสนา ทางวัดได้จัดประกอบพิธีหล่อรูปเหมือนหลวงพ่อเท่าองค์จริง ตามจำนวนที่ขอ ในการนี้ผู้ขอจะต้องมาร่วมในพิธีเททองด้วย ครั้นหล่อเสร็จแล้ว นายช่างหล่อแต่งรูปหล่อเสร็จแล้ว ทางวัดจะนัดหมายให้ผู้ขอ มารับที่วัดปากน้ำ

กล่าวถึงพิธีอัญเชิญรูปหล่อหลวงพ่อ กระทำไม่เหมือนกัน บางสำนักจัดริ้วขบวน ตั้งแถวจากวัดปากน้ำเดินทางกลับจังหวัดของตน พอเข้าเขตจังหวัดนั้น เขามีพิธีแห่โดยจัดกลองยาวแตรวง ผ่านตามจุดสำคัญของจังหวัดนั้น ประชาชนถวายดอกไม้ไปเรื่อยตลอดทาง เสร็จแล้วอัญเชิญรูปหล่อหลวงพ่อเข้าประจำวัด บางแห่งจัดมโหฬารกว่านั้น

รายของท่านเจ้าคุณพระราชสาครมุนี เจ้าคณะจังหวัดสมุทรสาคร ทำได้ดีมาก ข้าพเจ้ารู้เห็นด้วย ทำด้วยศรัทธา ทำด้วยความเคารพ ทำด้วยการถวายเกียรติแก่หลวงพ่อ เห็นผลทันตาพระเดชพระคุณเลื่อนเป็นพระราชาคณะชั้นราช แถมวัดยังถูกยกฐานะเป็นวัดหลวงเข้าอีก สำนักวิปัสสนาสัมมาอะระหังดำเนินไป ยังแถมเงินเดินคล่องตัวเสียด้วย อย่างนี้ก็ต้องว่าท่านเจ้าคุณราชสาครมุนีดวงดี ไม่ใช่ดวงดีแค่นั้น ท่านเจ้าคุณสอนสัมมาอะระหังเก่งเหลือเกิน ไม่เก่งสอนอย่างเดียวเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูงถึงเกจิอาจารย์ทีเดียว

อาจารย์ตรีธา เนียมขำ เล่าว่า รูปหล่อของหลวงพ่อมีในที่ต่างแดนมากขึ้นทุกที อาทิเช่นศรีลังกา ญี่ปุ่น สิงคโปร์ มาเลเซีย ปีนัง ฮ่องกงฯ การบริการแก่ต่างประเทศด้านการเคลื่อนย้ายไม่สะดวก ทางวัดกำลังหาวิธีอยู่ ทำอย่างไรจึงจะจัดให้แก่ประเทศต่างๆ ได้ เพราะการส่งวัตถุหนักๆ อย่างนี้ไม่ใช่ทำง่าย อาจารย์ตรีธา เนียมขำ อยากจะให้ใครทั้งหลายสมประสงค์ หากใครต้องการอะไรของหลวงพ่อ ไม่ขัดข้องทั้งนั้น เพราะท่านเป็นนายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ จะต้องช่วยวัดปากน้ำในทุกเรื่อง ตามวัตถุประสงค์ของสมาคม

อภินิหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ เขียนเท่าไรก็ไม่จบ เท่าที่กล่าวมานี้ยังไม่ครบถ้วน

เกรงว่าขนาดหนังสือจะโตไป อยากจบเพียงแค่นี้ คราวหน้าค่อยว่ากันใหม่

ยังไม่ทันพิมพ์ก็มีหลายท่านมาอ่านมาออกความเห็น ให้เขียนเรื่อง “หลวงพ่อวัดปากน้ำภาคสวรรค์” บางท่านบอกว่าให้เขียน “เกร็ดและควันหลงของหลวงพ่อตามที่ได้ยินมา” บางรายโด่งไปถึงว่าให้เขียน “หลวงพ่อวัดปากน้ำในต่างประเทศ” ผมยังไม่ได้ไปต่างประเทศ จะเขียนได้อย่างไร พูดราวกับว่าผู้เขียนมีเงินมาก นึกอยากจะไปไหนก็ได้ นึกจะไปต่างประเทศเวลาใดก็ได้กระนั้นหรือ

อภินิหารของหลวงพ่อเป็นอัศจรรย์นั้นเกิดจากอะไร

เรื่องนี้ท่านผู้ศึกษาอยากทราบ และอยากทราบมากๆ ด้วย หากเราศึกษาโดยรอบด้าน เราทราบตรงกันว่า หลวงพ่อทุ่มเทให้กับการค้นคว้าวิชาธรรมกายจนตลอดชีวิต ถึงกับระยะหลังๆ ไม่รับกิจนิมนต์เลย วันหนึ่งคืนหนึ่งหลวงพ่อขอเวลาจำวัดเพียง ๒ ชั่วโมงเท่านั้น วิชาธรรมกายก็คือ วิชาว่าด้วยพระรัตนตรัย เพราะธรรมกายคือตถาคตและตถาคตคือธรรมกาย วิชาธรรมกายชั้นสูง หลวงพ่อท่านเรียกวิชาปราบมาร มารคือ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และมารคือทุกข์และสมุทัย มาร คือ สงคราม ข้าวยากหมากแพง ฝนแล้งเหี้ยนเตียน และฯลฯ หลวงพ่อท่านทำวิชากำจัดสิ่งเหล่านั้น โดยศิษย์ของท่านศึกษาไปด้วย และทำวิชาปราบมารไปด้วย หลวงพ่อเป็นผู้อำนวยการทางวิชา จัดเป็นเวรถึง ๖ เวรๆ ละ ๓ ชั่วโมง ค้นคว้าตลอดวันตลอดคืน จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตหลวงพ่อ นี่คือข้อมูลที่เราศึกษาได้ **อานิสงส์แห่งวิชาธรรมกายของหลวงพ่อนี้เอง คือ อภินิหาร** แม้แต่ศพของหลวงพ่อยังมีอภินิหาร ขณะนี้ทราบว่ารับเป็นเจ้าภาพสร้างหอสมุดให้แก่พุทธมณฑลเป็นเงิน ๑๕๐ ล้าน พอข่าวนี้แพร่ออกไป ต่างก็ว่าศพหลวงพ่อวัดปากน้ำแสดงอภินิหารอีกแล้ว เราจะว่า อย่างไร เพราะเราก็เห็นกันซึ่งๆ หน้าด้วยกัน วันหนึ่งๆ มีประชาชนไปนมัสการศพที่วัดปากน้ำไม่ขาดระยะ บางวันก็มีชาวต่างประเทศไปไหว้

หากเป็นวันเสาร์อาทิตย์ ควรไปแต่เช้า เพราะต้องพบปัญหาคนแน่น ผู้เขียนเคยพารองเจ้าคณะจังหวัดจันทบุรีไปไหว้ ออกจากจันทบุรีเวลา ตี ๔ รถยนต์วิ่งไม่หยุดเลย ไปถึงวัดปากน้ำ ๗ โมงเช้า มัวแต่ไปคุยกับคนโน้น คนนี้ เชื่อว่ายังเช้าอยู่ ไม่มีปัญหาคนแน่น ไหว้เสร็จก็จะรีบกลับ ที่ไหนได้ เราคาดการณ์ผิด คนแน่นเสียแล้ว รองเจ้าคณะจังหวัดอยากนั่งทำภาวนาครู่หนึ่ง พอจะไปนั่งตรงโน้นคนก็แน่นเสียแล้ว กลับมาทางนี้ คนมาแน่นทางนี้อีก เลยหัวเสีย ไม่ทราบว่าได้บุญหรือเปล่า เพราะอารมณ์เสียนั่นเอง เพราะเราเดินทางมาแต่ไกล ได้แต่ไหว้ แต่ไม่ได้ทำภาวนาสัมมาอะระหังถวาย เพราะนัดกันว่าต้องทำภาวนาถวายศพหลวงพ่อ เรื่องที่เราอธิษฐานขอต่อศพหลวงพ่อจึงจะสำเร็จ ครั้นไม่ทำภาวนา อารมณ์ชักจะเสีย เราจะโทษว่าไม่ให้เกียรติแก่พระผู้ใหญ่ คิดเช่นนั้นก็ไม่ถูกอีก เนื่องจากไม่รู้จักกันต่างคนต่างมา ต่างคนต่างจะกลับบ้าน ต่างคนต่างรีบทำธุระของตน เราไม่ว่ากัน

อภินิหารหลวงพ่อยังไม่จบ ยังมีต่อ

อภินิหารหลวงพ่อยังไม่จบ ยังมีต่ออีก ต้องขออภัยต่อท่านทั้งหลาย เรื่องที่ท่านร้องขอจัดให้ทันทีไม่ได้ การพิมพ์แต่ละครั้งใช้เงินมากอยู่ แต่รับว่าจะทำให้ อย่างเรื่องเกร็ดหลวงพ่อวัดปากน้ำ รับว่าทำให้ได้ ถึงหนังสือไม่โตนัก แต่ก็พออ่านได้ ท่านอยากทราบอีกว่าจะเอาอะไรมาเขียน ขอเรียนต่อท่านดังนี้

เรื่องเกร็ดของหลวงพ่อ พอนึกถึงตัวละครอันเป็นที่มาของเรื่อง เราจะนึกเรื่องออกทันทีว่าท่านนั้นได้เล่าอะไรให้ผู้เขียนฟังบ้าง เช่น ลุงเปล่ง (จำนามสกุลไม่ได้) ศิษย์คนโปรดหลวงพ่อรายนี้ได้หลายเรื่อง จบแล้วขึ้นหมออู๊ด กฤษณานุวัตรศิษย์หลวงพ่อ ผู้มาเลี้ยงพระเป็นประจำทุกปี มาถึงศิษย์หลวงพ่อผู้เรืองนามวิชาธรรมกาย เช่น อุบาสิกาญาณี ศิริโวหาร อุบาสิกาถนอม อาสไวย์ อุบาสิกาทองสุข สำแดงปั้น เพียงแค่นี้ ก็ได้หลายเรื่องแล้ว หากพบอาจารย์ตรีธา เนียมขำ นายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ พบท่านที่ไหน แล้วคุยกับท่านพักเดียวจะเอากี่เรื่องก็ยังได้ หากเห็นว่าหนังสือยังไม่โต ผู้เขียนบรรเลงไปด้วย เพราะรู้เห็นหลวงพ่อมาพอสมควร แถมตอนนี้หลวงพ่อใช้ให้ทำวิชาปราบมาร เรื่องที่ควรนำเสนอ มีไม่น้อยทีเดียว

ส่วนเรื่องหลวงพ่อวัดปากน้ำในต่างแดน ต้องคอยโอกาสนั้นมาถึง หากผู้เขียนได้ท่องไปในโลกกว้างจะถือโอกาสรวมผลงานหลวงพ่อมาเรียนต่อท่าน ไม่ปฏิเสธ รับไว้พิจารณาแล้ว โปรดรอคอย ไม่นานเกินรอ

วิชาธรรมกายก่อเกิดอภินิหารแก่หลวงพ่อวัดปากน้ำ อย่างไรและเพียงไรตามที่กล่าวทั้งหมดนี้ เป็นส่วนน้อย เกรงว่าหนังสือจะเล่มโตเกินไป จึงไม่อาจกล่าวอย่างพิสดารได้

อภินิหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ยังไม่จบ โปรดพบกันใหม่ในเล่มหน้า

พระของขวัญของ
หลวงพ่อวัดปากน้ำมือภินิหารเป็นอัศจรรย์

เรื่องนี้เคยกล่าวไว้แล้ว แต่นำมากล่าวอีก ก็ด้วยแหตุที่ว่า ระยะนี้พระของขวัญที่ทางวัดปากน้ำทำขึ้นรุ่นหลังๆ ได้รับความนิยมจากประชาชนอย่างมาก หลายท่านปรารภว่า ควรเขียนเรื่องพระของขวัญ รุ่นที่หลวงพ่อทำ โดยกล่าวแต่ที่เรารู้เห็น ในส่วนที่เราไม่รู้เห็นไม่ต้องเขียน ทั้งนี้โดยมีความประสงค์ว่า พระของขวัญรุ่นที่หลวงพ่อทำกับรุ่นใหม่ที่ศิษย์ของหลวงพ่อทำ มีความต่างกันอย่างไร หากไม่เขียนไว้จะยากต่อการศึกษาในโอกาสต่อไป

เหตุผลที่กล่าวนั้นฟังได้ทีเดียว แต่ข้าพเจ้ารู้เห็นมาน้อย และเท่าที่ข้าพเจ้ารู้เห็นจะถูกต้องเพียงใด ก็ไม่ทราบเหมือนกัน ต้องขออภัยต่อท่านที่สนใจเรื่องนี้ด้วย

พระของขวัญที่หลวงพ่อทำมี ๓ รุ่น รุ่นละ ๘๔,๐๐๐ องค์ ลักษณะขององค์พระเป็นพระปางประทานพร แบบสมาธิราบ คือเท้าขวาทับเท้าซ้าย องค์พระอยู่ในกรอบ ๓ เหลี่ยม ทำเป็นเส้นๆ เส้นๆ คือ รัศมี ขนาดของพระไม่กัน คือ มีพิมพ์เล็กพิมพ์ใหญ่ ในเรื่องพิมพ์นั้นมีมากแบบ เหตุที่มากแบบก็เพราะมีคนมาบอกหลวงพ่อว่า ตรงนั้นไม่ดีตรงนี้ไม่ดี หลวงพ่อก็สั่งทำแบบให้เป็นอย่างที่ศิษย์มาบอก อย่างรุ่นแรกเนื้อยุ่ย พอถูกน้ำแล้วจะละลาย หลวงพ่อก็สั่งรุ่นต่อไปต้องประสมน้ำมันตั้งอิ๊ว มาถึงเรื่ององค์พระไม่ชัด ก็สั่งแกะแบบให้ร่องลึก ต่อมามีคนมาบอกว่า ควรจะมีกรอบเงิน หลวงพ่อก็สั่งใส่กรอบ หมายความว่าร้องเพลงตามคำขอ ดังนั้น พระของขวัญของหลวงพ่อจึงมีอะไรละเอียด ยากต่อการศึกษาของเซียนพระ เวลานี้มีการปลอมกันมาก พระปลอมกับพระจริงดูแล้วไม่ต่างกันเลย เนื้อก็เหมือน แบบก็เหมือน และกรอบก็เป็นสนิม ดูแล้วไม่ทราบว่าองค์ไหนปลอมองค์ไหนจริง

พวกเราศรัทธาในหลวงพ่อ พอเห็นใครบอกว่านี่คือพระของขวัญของหลวงพ่อวัดปากน้ำ เราก็ควักเงินบูชาทันที ไม่ต่อรองราคาเสียด้วย ต่อมาจะอย่างไรไม่ทราบได้ เชื่อว่าพระของขวัญที่ได้จากการแอบอ้างของคนขายพระว่าเป็นพระปลอม เกิดการโวยวายขึ้นมา เสียดายเงินที่บูชาไป กรณีตามที่ว่านี้ คือบรรยากาศในสนามพระทั่วไป

เรื่องการปลอมพระของขวัญของหลวงพ่อ ทราบว่ามีการปลอมแต่ครั้งหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อท่านตั้งกติกาไว้ว่า ต้องไปรับด้วยตัวเราเอง โดยหลวงพ่อเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทให้ แม้เด็กกำลังนอนผ้าอ้อม บิดามารดาต้องอุ้มเด็กไป คนไทยที่อยู่ต่างประเทศต้องเดินทางมารับเอง หากไม่มารับเองเป็นอันหมดหวัง กติกาอีกข้อหนึ่งก็คือ คนละ ๑ องค์เท่านั้น รับแล้วจะมารับอีกไม่ได้ แม้ทำหายไป จะมารับใหม่ไม่ได้ เพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่งรับมาแล้วเกิดหายไป จึงไปเข้าปลายแถว เพื่อจะรับใหม่ พอถึงคิวเพื่อนจะเข้ารับ หลวงพ่อท่านชี้มาว่า คนนี้รับแล้ว หลวงพ่อท่านทราบอย่างไร ก็ไม่ทราบเหมือนกัน เพื่อนเลยผิดหวัง ทั้งที่ไปเข้าแถวยาวกับเขา พอมาถึงเรา เราเกิดรับไม่ได้ ยังมีกติกาอีกข้อหนึ่งก็คือ ใครทำบุญสร้างโรงเรียนเท่าไร ก็รับได้เพียง ๑ องค์ แต่อย่างต่ำต้อง ๒๕ บาท แม้หลวงพ่อเองก็ ๑ องค์ และต้องถวายเงินแก่วัดด้วย จะเอาฟรีไม่ได้

การที่เรามีกันคนละหลายองค์นั้น ได้แก่สมัยที่หลวงพ่อป่วย ได้มอบหน้าที่ให้ท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถระ (พระมหาเจียก) ประสิทธิ์ประสาทแทน เพราะหลวงพ่ออาพาธ นายแพทย์ห้ามหลวงพ่อทำงาน ยุคนี้เองที่เป็นยุคที่เราสามารถมีพระของขวัญหลายองค์ได้ การป่วยของหลวงพ่อรุนแรงขึ้น วิจารณ์กันว่า หากหลวงพ่อถึงแก่พลาดพลั้งลงไป ใครเล่าจะรับหน้าที่เลี้ยงพระ แม้ทางวัดก็หนักใจ จังหวะนี้เองที่ใครไปรับพระของขวัญ ท่านเจ้าคุณภาวนาฯ ประสิทธิ์ประสาทให้ทั้งนั้น

ยุคที่หลวงพ่อประสิทธิ์ประสาทเอง พระของขวัญมี ๓ รุ่น พอรุ่นที่ ๑ ใกล้จะหมด หลวงพ่อก็สั่งทำรุ่นที่ ๒ พอรุ่นที่ ๒ มีแนวโน้มว่าจะหมด หลวงพ่อก็ทำรุ่นที่ ๓ การแจกแต่ละครั้งบางทีคละกัน เป็นเพราะมีคนมารับจำนวนมาก ฝ่ายที่ทำหน้าที่นำพระห่อใบอธิบายวิธีอาราธนา ทำไม่ทัน กล่องพระมี ๓ กล่อง คือ รุ่นที่ ๑, ๒, ๓ เรียงกันอยู่ เพื่อความรวดเร็วของงาน ใกล้มือกล่องใดก็นำกล่องนั้นห่อใบอธิบาย บางวันเข้าแถวยาวเป็นกิโลเมตร กรณีนี้บางท่านได้รุ่น ๑ บางรายได้รุ่น ๒ และบางรายได้รุ่น ๓ เมื่อคลี่ใบอธิบายวิธีอาราธนา เรามักอวดกันว่าใครได้รุ่นใด รายที่ได้รุ่นที่ ๑ เขาก็อวดว่าของเขาเยี่ยม เพราะถือว่ารุ่นที่ ๑ มีคุณภาพดี ทำให้คนที่ได้รุ่น ๒ และรุ่น ๓ เกิดอารมณ์ขุ่น ว่ารุ่นของเราไม่ใช่รุ่นแรก ความจริงแล้วไม่ว่ารุ่นใด มีคุณภาพคือความศักดิ์สิทธิ์เท่ากัน เพราะการประกอบวิชาใช้ความรู้เดียวกัน รุ่นหลังน่าจะเก่งกว่ารุ่นแรก เพราะความรู้ในการประกอบวิชาเชี่ยวชาญขึ้น เนื่องจากทำหลายครั้ง ความคล่องแห่งวิชาย่อมคล่องกว่านั่นเอง

ข้าพเจ้าเคยถามแม่ชีถนอม อาสไวย์ ศิษย์ธรรมกายของหลวงพ่อ ถามว่าแม่ชีเคยทำพระของขวัญหรือเปล่า เพราะสมัยนั้นแม่ชีทำวิชาอยู่กับหลวงพ่อที่วัดปากน้ำ แม่ชีตอบว่าเคย ท่านเล่าว่าเวลานำผงมาเข้าแบบ อธิษฐานใจว่าองค์โตๆ ฉันก็เลือกเอาแบบที่องค์โตๆ ในการประกอบวิชานั้นทำอย่างไร แม่ชีตอบว่า ทุกเวรต้องประกอบวิชาตามแต่หลวงพ่อจะสั่ง หลวงพ่อท่านให้เดินวิชาอย่างไร ก็ทำอย่างนั้น จนกว่าจะเสร็จกิจของพระแต่ละรุ่น พระพุทธเจ้าทรงซ้อนธรรมกายของพระองค์มาเดินวิชา เราได้แต่ดูว่าพระองค์ทำอย่างไร นี่คือ ทัศนะของแม่ชีถนอม อาสไวย์ ข้าพเจ้าได้ยินมา จึงนำมาเขียนไว้

สมัยก่อน ก่อนที่หลวงพ่อจะออกมาประสิทธิ์ประสาทพระของขวัญ ท่านได้อธิบายวิธีอาราธนาพระของขวัญไว้ในเทป และเมื่อจบเทปแล้ว หลวงพ่อก็ออกมาเพื่อทำพิธีประสิทธิ์ประสาทพระของขวัญ พิธีของหลวงพ่อไม่มีอะไรมาก เพียงแต่ท่านกล่าวคำประสิทธิ์ประสาทเป็นคำบาลี ฟังดูแล้วจะลงท้ายว่า ประสิทธิเต แล้วหลวงพ่อก็หย่อนห่อพระลงไปที่มือของผู้รับ หากผู้รับเป็นหญิงจะอยู่ห่าง แต่ยื่นมือสองมือเพื่อรับพระ ส่วนท่านที่เป็นชาย ข้าพเจ้าชอบใจมาก หลวงพ่อจะให้เข้าใกล้ท่าน โดยหลวงพ่อใช้มือซ้ายจับมือผู้รับ ส่วนมือขวาของหลวงพ่อกำพระของขวัญ และวางที่ศีรษะผู้รับ พอหลวงพ่อกล่าวคำประสิทธิ์ประสาทจบลงด้วยคำว่า “เต” แล้วท่านก็ทุบศีรษะเบาๆ ด้วยมือขวาที่ถือพระ จากนั้นก็ยืนมือขวาหย่อนพระให้แก่เขา ซึ่งขณะนั้นมือซ้ายของหลวงพ่อกำมือผู้รับด้วยมือซ้ายอยู่แล้ว ดูว่ากระฉับกระเฉง ผู้รับเขายินดีมากที่หลวงพ่อทำแก่เขาอย่างนั้น แม้ข้าพเจ้ารับ หลวงพ่อก็ทำอย่างนั้น เรายังเกิดความประทับใจ คนอื่นทำไม่น่าดู หลวงพ่อท่านทำแล้ว แลดูเป็นศักดิ์สิทธิ์ไปหมด เหตุใดเราจึงมีความคิดเช่นนั้น คำตอบก็คือ **หลวงพ่อท่านเป็นปรมาจารย์ จึงแลดูสมบทบาทของบรมครู**

ส่วนวิชาธรรมกายที่ใช้ทำพระของขวัญนั้น หลวงพ่อท่านบอกว่า ธรรมกายของเราเข้านิพพานไปอาราธนาธรรมกายของพระพุทธเจ้านับอสงไขยนิพพานไม่ถ้วน และนับพระองค์ไม่ถ้วน เพื่อประกอบความศักดิ์สิทธิ์แก่พระของขวัญ ธรรมกายพระพุทธองค์ทรงทำอย่างไร ธรรมกายของเราเองก็ทำตาม ประกอบความศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ตั้งแต่วันเข้าพรรษา จนถึงได้อรุณแห่งวันออกพรรษา แม้วินาทีเดียวก็มิได้หยุดเลย ครั้นได้อรุณแห่งวันออกพรรษา ธรรมกายของพระศาสดาที่ทรงเป็นประธานทรงรับสั่งว่า **“ของศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกของโลก”** รับสั่งเพียงแค่นี้แล้วมิได้รับสั่งอีก แปลว่าการทำพระของขวัญเสร็จกิจในวันออกพรรษานั้น หลวงพ่อได้ขอต่อธาตุธรรมไว้ว่าของขวัญนี้ จะมอบแก่ท่านที่บริจาคเงินสร้างโรงเรียนปริยัติธรรม ใครบริจาคขอให้เขามีสมบัติติดตัวหนึ่งพันล้านไปทุกชาติ

ครั้นรุ่งขึ้นหลวงพ่อก็แจกแก่ผู้มาบริจาคเงินสร้างโรงเรียน ปรากฏว่าพระของขวัญแสดงอภินิหารเป็นอัศจรรย์ เกิดข่าวเล่าลือกันไปทั่ว ผู้คนทุกทิศต่างมุ่งไปวัดปากน้ำเพื่อขอรับพระของขวัญ ความศักดิ์สิทธิ์ของพระของขวัญ ตั้งแต่วันนั้นจวบจนถึงวันนี้ เขียนกันเท่าไรก็เล่าไม่จบ **นี่คืออภินิหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ**

ความอัศจรรย์ของหลวงพ่อ
คือแก้โรคโดยคนไข้ไม่ต้องกินยา

เมื่อสมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ เราเห็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของวัดปากน้ำ คือ มีกล่องใบใหญ่เปิดรับใบขอแก้โรค กล่องนี้ตั้งอยู่หน้ากุฏิหลวงพ่อ ใครป่วยเป็นอะไรไม่ต้องกินยา เพียงแต่เขียนบอกแก่หลวงพ่อว่า ป่วยเป็นโรคอะไร ขอให้หลวงพ่อช่วยแก้ให้ โดยบอกชื่อ อายุ และที่อยู่ของคนไข้ เมื่อถึงเวลาหลวงพ่อจะให้สามเณรอ่านใบขอแก้โรค แล้วหลวงพ่อท่านเข้าวิชาธรรมกายแก้โรคตามความรู้ของท่าน ปรากฏว่าหายจากโรคโดยไม่กินยา มีจำนวนมาก รายที่ไม่หายก็มี ทางวัดไม่ได้คิดเงินทองอะไร เป็นการบริการฟรีแก่ประชาชน

ข่าวแก้โรคโดยไม่กินยาแพร่ไปทั่ว วันหนึ่งๆ มีคนนำใบแก้โรคไปส่งในกล่องวัดปากน้ำมีจำนวนมาก หลวงพ่อท่านอธิบายว่า วิชาธรรมกายแก้ได้จริง เว้นแต่อาการป่วยถึงขึ้นแก้ไม่ได้ คือ ขั้นอเตกิจฉา หากป่วยใหม่ๆ แก้หายทั้งนั้น

ข้อแรก ผู้ป่วยต้องเรียนภาวนาด้วย กระแสจิตของผู้แก้กับคนไข้จึงถึงกัน การแก้โดยวิธีนี้ได้ผลมาก นอกจากจะหายจากโรคแล้ว ผู้ป่วยยังได้ฝึกภาวนา กุศลจากการฝึกภาวนามีส่วนช่วยคนป่วยอีกด้วย **ในเรื่องนี้ต้องจัดว่าเป็นอภินิหารของหลวงพ่อ เพราะเป็นคนแรกของโลกที่รักษาคนป่วยโดยไม่กินยา** พี่น้องประชาชนที่ป่วย เป็นผู้ยืนยัน ว่าเขาหายจากโรคร้ายเพราะหลวงพ่อวัดปากน้ำ เขาจึงเห็นหลวงพ่อว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ บางรายเขาบอกว่า เขาเองมีแต่ตายกับตายเท่านั้น เป็นโรคอย่างนี้แล้วไม่มีทางรอด ไปหาหลวงพ่อขอลาตาย ไม่มีทางรอดแล้ว ชีวิตนี้หมดหวังแล้ว เมื่อพบหลวงพ่อ หลวงพ่อรับสั่งว่า เธอยังตายไม่ได้ โรคร้ายนี้หลวงพ่อจะแก้ให้ เพียงแต่เธอไปท่องคาถา **สัม มา อะ ระ หัง** ทุกคืนวัน ไม่ช้าไม่นาน คนไข้ผู้นั้นไปหาหลวงพ่อขอกราบที่เท้า แจ้งต่อหลวงพ่อว่า เขาไม่ตายแล้ว หลวงพ่อสำทับไปว่า ให้บริกรรม สัม มา อะ ระ หัง ไว้เนืองๆ จนกว่าจะเห็นดวงธรรมในท้องของเธอ แล้วเธอจะหายไข้เร็วขึ้น ตัวอย่างกรณีอย่างนี้เป็นภาพที่เราท่านเห็นเกือบทุกวันที่วัดปากน้ำ

รายหนึ่ง ข้าพเจ้าพบมาเอง คือวันรุ่งขึ้นจะรับพระราชทานกระบี่ แต่เป็นเพราะไปทำผิดวินัยเข้า โรงเรียนเขาให้ระงับการรับกระบี่ไว้ก่อน ไปกราบหลวงพ่อให้หลวงพ่อช่วย ต่อมาเห็นนายร้อยผู้นั้นไปกราบขอบคุณหลวงพ่อ บอกว่าเขาได้รับกระบี่ในวันประกอบพิธีด้วย อีกรายหนึ่งจากจังหวัดสุรินทร์ บอกว่าฝนไม่ตก ขอให้หลวงพ่อช่วยให้ฝนตก เพื่อข้าวที่หว่านจะไม่เสียหาย หากฝนตกเขาจะนำข้าวสารมาเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำ กาลต่อมาท่านผู้นี้นำข้าวสารมาลำเรือหนึ่งมาถวายหลวงพ่อเลี้ยงพระ แปลว่า เขาประสบความสำเร็จ

ไม่ใช่แก้โรคอย่างเดียวเสียแล้ว หากเล่าไปไม่รู้จบ วิชาธรรมกายบำบัดทุกข์ให้แก่ชาวโลกมากมาย วันหนึ่งหลวงพ่อท่านรับแขกไม่รู้ว่าจำนวนเท่าไร วันหนึ่งอย่างต่ำจำนวนเป็นร้อย แต่ละท่านไปหาหลวงพ่อ ล้วนแต่มีเรื่องทุกข์ร้อนให้หลวงพ่อช่วย ร้อยคนก็ร้อยเรื่อง หลวงพ่อช่วยเขาได้จริง เขาจึงนับถือและสนับสนุนกิจการของหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านฉลาดมาก ถามความทุกข์ของแขกเรียงตัวไปเลย คนนี้จะให้ช่วยอะไร บรรยายไปจบแล้วขึ้นคนอื่นต่อไป จนกว่าจะครบ แขกทุกคนได้พูดกับหลวงพ่อ ที่แปลกมากก็คือ ใครมีอะไรเล่าไปเลย ไม่อายกัน เรื่องของใครก็ของใคร เสร็จแล้วเขาก็ลากลับ กี่ปีกี่เดือนก็เป็นอย่างนี้ น่าเป็นทุกข์แทนหลวงพ่อ เพราะบางเรื่องหลวงพ่อไม่มีความรู้ เขาก็จะให้หลวงพ่อช่วย หลวงพ่อก็ขานรับ รับว่าจะช่วย หากไม่รับปากว่าจะช่วย เขาก็ไม่กลับ เพราะไม่รู้จะพึ่งใครแล้ว

แม้ทหารจะไปรบ ก่อนเดินทางไปออกสนาม มักจะไปขอพรหลวงพ่อก่อน และเมื่อไปถึงหลวงพ่อแล้ว อ้อนวอนต่อหลวงพ่อ ขอให้ได้กลับมาทั้งหมด ไม่ให้มีการตายจากเลย หลวงพ่อท่านก็รับคำ เราท่านเมื่อเห็นภาพพจน์เช่นนั้นแล้ว ย่อมหนักใจแทนหลวงพ่อ ว่าหลวงพ่อจะทำอย่างไร ทหารของเราจึงจะรอดปลอดภัย หลวงพ่อท่านก็บอกว่าไม่เป็นไร ภาวนาคาถา **สัม มา อะ ระ หัง** ไว้แล้วพระพุทธองค์จะรักษาให้ปลอดภัย

สรุปว่าเรื่องแก้โรคโดยไม่กินยานั้น วิชาธรรมกายแก้ไขได้จริง และในเรื่องของทุกข์ร้อนน้อยใหญ่ที่บรรดาประชาชนไปให้หลวงพ่อช่วยนั้น หลวงพ่อท่านก็บอกว่า วิชาธรรมกายแก้ไขได้ หากเราเรียนภาวนาแล้ว การแก้ไขจะได้ผล เรื่องสำคัญก็คือ ต้องเรียนภาวนาวิชาธรรมกาย เพราะธรรมกายคือตถาคต และตถาคตคือธรรมกาย การเรียนวิชาธรรมกายก็คือการเข้าถึงพระรัตนตรัยนั่นเอง **เมื่อเราเรียนแล้ว อานุภาพแห่งคุณพระศรีรัตนตรัยกำจัดทุกข์ กำจัดภัย และกำจัดโรคได้**

การที่พี่น้องประชาชน ศรัทธาในหลวงพ่อวัดปากน้ำ ก็เพราะหลวงพ่อบำบัดทุกข์ให้เขาได้

หลวงพ่อได้พิสูจน์อานุภาพของวิชาธรรมกายให้ชาวโลกได้เห็นตั้งแต่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่ จนกระทั่งหลวงพ่อถึงแก่มรณภาพ พอเอ่ยถึงชื่อ “หลวงพ่อวัดปากน้ำ” ทุกคนยอมรับ ไม่มีใครปฏิเสธ เรายอม เราเกรงและกลัวในบุญญาภินิหารของท่าน

ทุกวันนี้ คนเป็นต้องพึ่งคนตาย คนเป็นคือเรา เพราะเรายังไม่ตาย ต้องพึ่งคนตาย คือ พึ่งศพหลวงพ่อวัดปากน้ำ นี่คืออภินิหารของหลวงพ่อ

ขอกล่าวแถมถึงเรื่องน้ำมนต์กับเรื่องเนื้อมนต์ของหลวงพ่ออีกหน่อย คนสุพรรณฯ เขามาทอดผ้าป่าที่วัดปากน้ำ ท่านเหล่านั้นส่วนหนึ่งเป็นคนรุ่นหลวงพ่อก็มีและเป็นคนรุ่นใหม่ก็มี เมื่อทอดผ้าป่าเสร็จ เอ่ยปากขอน้ำมนต์จากหลวงพ่อ อยากให้หลวงพ่อพรมน้ำมนต์ให้ หลวงพ่อตอบว่า **วัดปากน้ำไม่มีน้ำมนต์มีแต่เนื้อมนต์** พี่ป้าน้าอาถามว่า ที่ว่าเนื้อมนต์นั้นคืออะไร หลวงพ่อตอบว่า เนื้อมนต์คือ สัม มา อะ ระ หัง ให้ท่อง สัม มา อะ ระ หัง ไว้เนืองๆ มีอานุภาพยิ่งกว่าน้ำมนต์ร้อยเท่าพันทวี เราจะมางมงายน้ำมนต์อยู่ทำไม ไม่ใช่ทางเดินของพระศาสดา พระศาสดาทรงทำพระทัยนิ่งที่ศูนย์กลางกาย เมื่อใจยังไม่นิ่งไม่หยุด ให้บริกรรม **สัม มา อะ ระ หัง** เข้าไว้ เมื่อใจหยุดแล้วจะเห็นดวงขาวใสในท้องของเรา และเมื่อเห็นดวงใสในท้องของเราแล้ว ให้ส่งใจนิ่งลงไปที่กลางดวงใสนั้น และจะเห็นพระศาสดา พระศาสดาคือ ธรรมกาย ธรรมกายคือพระศาสดา เมื่อเห็นได้เช่นนั้นทุกข์ร้อนจะหมดไป โรคภัยไข้เจ็บหายหมด แล้วพี่น้องชาวสุพรรณฯ ก็ทดลองฝึกเบื้องต้นประมาณ ๑๐ นาที จากนั้นหลวงพ่อสวดอนุโมทนา จบเรื่องไม่มีน้ำมนต์มีแต่เนื้อมนต์เพียงนี้

ทำอย่างไรเราจึงจะมีอภินิหาร
อย่างหลวงพ่อวัดปากน้ำบ้าง

ประเด็นสำคัญ ที่ท่านอยากให้ผู้เขียนสาธกออกความเห็นก็คือ ทำอย่างไร เราจึงจะมีอภินิหารอย่างหลวงพ่อวัดปากน้ำบ้าง

ไม่ใช่ท่านเท่านั้นที่อยาก ข้าพเจ้าอยากยิ่งกว่าท่านมากมายนัก

ชีวิตของข้าพเจ้า อุตสาห์เผยแพร่วิชาธรรมกายมาตลอด ทั้งที่ขยันและไม่ขยัน อุตสาห์เขียนตำราวิชาธรรมกายไว้มาก ทั้งที่รู้จริงบ้าง รู้เพี้ยนไปบ้าง และทำวิชาปราบมารก็โดยหวังว่าจะมีอภินิหารอย่างหลวงพ่อบ้าง ไม่ถึงขนาดเท่าหลวงพ่อ แม้เพียงกระเส็นกระสายของหลวงพ่อข้าพเจ้าก็พอใจแล้ว

อันที่จริง ข้าพเจ้าก็เดินทางอย่างหลวงพ่อ หลวงพ่อทำอย่างไร ข้าพเจ้าก็ทำตาม อานิสงส์เกิดแก่ข้าพเจ้าแน่ไม่ต้องสงสัย แต่จะมากน้อยเพียงใดเท่านั้น จะให้ถึงขั้นมีอภินิหารอาจเป็นไปได้ แต่ว่าจะเพียงใดและแค่ไหน และเมื่อไรนั้น ข้าพเจ้าตอบไม่ได้

คำว่า “อภินิหาร” แปลว่า อำนาจแห่งบารมี อำนาจบุญที่สร้างสมไว้ อำนาจเหนือปกติธรรมดา พจนานุกรมเขาว่าอย่างนั้น แต่ข้าพเจ้าสังเกตดูหลวงพ่อวัดปากน้ำแล้ว เข้าใจคำว่า “อภินิหาร” ว่าความสำเร็จเกิดได้โดยอัศจรรย์ เพราะผู้คนที่เข้าไปไหว้ศพหลวงพ่อ ฟังเขาบรรยายทุกข์ร้อนและฟังความต้องการของเขาแล้ว แล้วแต่เป็นเรื่องที่คนอย่างเราทำไม่ได้ แต่เขาเหล่านั้นก็ได้รับความสำเร็จตามปรารถนาของเขา นี่คืออภินิหาร

อะไรที่เป็นฐานแห่งอภินิหาร ต้องยอมรับว่า อำนาจแห่งบารมีคือ บุญบารมีที่สร้างสมไว้แต่ครั้งปุเรภพชาติและปัจจุบันชาติแน่ ๆ

หลวงพ่อท่านอธิบายถึงบารมี ๑๐ ทัศ อุปบารมี ๑๐ ทัศ และปรมัตถบารมี ๑๐ ทัศ ว่าบารมีคือ ผลบุญที่เราสร้างสมเป็นบารมี แล้วกลั่นดวงมาเป็นอุปบารมี และกลั่นจากอุปบารมีมาเป็นดวงปรมัตถบารมี ต้องให้ได้ดวงใหญ่อย่างต่ำเส้นผ่าศูนย์กลางต้อง ๑ คืบ จึงจะเข้าข่ายอริยสาวกของพระศาสดา หากจะเอาดียิ่งกว่านั้น ดวงบารมีต้องโตกว่านั้น และยังได้อธิบายต่อไปว่า **บารมีไพศาลคือ การเห็นดวงธรรมเพียงชั่วไก่กระพือปีก ช้างกระดิกหู งูแลบลิ้น ท่านว่าบารมีไพศาลยิ่งนัก บุญอะไรในโลกสู้ไม่ได้ทั้งนั้น** ได้ยินหลวงพ่ออธิบายแต่ครั้งข้าพเจ้าเป็นเด็กแล้ว

หากท่านอยากมีอภินิหาร และประสงค์สร้างบารมีอย่างข้าพเจ้าบ้าง ข้าพเจ้าจะแนะนำเพื่อให้ท่านช่วยสนับสนุนอุดหนุน ส่งเสริม สำหรับข้าพเจ้าขณะนี้อายุ ๖๑ ปี เผยแพร่วิชาธรรมกายมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ ขณะนี้ทำวิชาปราบมารด้วย หากท่านอยากทราบความเป็นไปเป็นมาของข้าพเจ้า โปรดอ่านหนังสือ “ปราบมาร” ซึ่งข้าพเจ้าได้พิมพ์ไปแล้ว โปรดติดตามค้นหา

รายที่ข้าพเจ้าเสนอแนะให้ท่านช่วยอุปถัมภ์ก็คือ ศิษย์หลวงพ่อเรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีปุกเป็นเวลา ๑๐ พรรษา ขณะนี้กำลังเผยแพร่วิชาธรรมกายโดยส่งหนังสือวิชาธรรมกายหลักสูตรต่างๆ ที่ข้าพเจ้าเขียนไปเกือบทั่วประเทศ ในต่างประเทศก็ส่งหนังสือไปแล้วคือ สิงคโปร์ บรูไน มาเลเซีย ออสเตรีย ฮอลแลนด์ เยอรมันตะวันตก ฝรั่งเศส สวิสเซอร์แลนด์ ฮ่องกง ไตหวัน มาเก๊า ญี่ปุ่น และประเทศในยุโรป (ข้อมูลเก่า เดี๋ยวนี้ไปได้มากกว่านี้)

ขณะนี้กิจการของท่านยังไม่มั่นคง ยังขาดเหลืออยู่มาก ท่านช่วยผู้ที่ขาดเหลือได้กุศลแรง รายอื่นเขาก็มั่นคงกันแล้ว ข้าพเจ้าไม่แนะนำ แต่รายนี้ต้องประชาสัมพันธ์ให้ท่านช่วย กำลังรอเพื่อนสหธรรมมิก เพื่อร่วมสนุกงานสร้างบารมีร่วมกัน โปรดมีจดหมายติดต่อตามจ่าซองดังนี้

พระสมศักดิ์ มหพฺพโล สำนักปฏิบัติธรรมมงคลธรรมกายาราม ซอย ๑ บ้านสันติสุข หลังหมวดการทางแม่สาย บ้านถ้ำ หมู่ ๑ ต.โป่งงาม อ.แม่สาย จ.เชียงราย ๕๗๑๓๐ โทร. (๐๕๓) ๗๐๙๕๒๐, ๗๐๙๕๒๗

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียนอภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ

นามผู้เขียน นายการุณย์ บุญมานุช อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด จันทบุรี

ผลงานเขียนวิชาธรรมกาย

๑. ตื่นเป็นสุข หลับเป็นสุข

๒. ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย

๓. วิธีสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย (คู่มือวิปัสสนาจารย์)

๔. ไม่หยุดไม่ถึงพระ

๕. สร้างคุณธรรมสู่แผ่นดินธรรม สำหรับผู้ปกครองและผู้บริหาร

๖. ปราบมารภาค ๑ ปราบมารภาค ๒ ปราบมารภาค ๓ (วิชาธรรมกายชั้นสูง)

๗. พระศาสดาพาเราสู่ความเป็นอารยะ ให้เราสุขภาพดี เกิดสันติแก่โลกด้วยวิธีการอย่างไร

๘. อภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ

๙. แนวการเดินวิชาตามคู่มือสมภารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ (วิชาธรรมกายชั้นสูง)

๑๐. แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ (วิชาธรรมกายชั้นสูง)

๑๑. คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

หนังสือปราบมารเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง

หนังสือปราบมาร เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง ได้พิมพ์ไปแล้ว สมควรอย่างยิ่งที่เกจิอาจารย์ต้องเรียนรู้และรีบศึกษา เพราะเป็นการเตรียมตัวไว้แต่บัดนี้ หากรอไว้ จะเสียท่ามารเขาอีกแน่ๆ การเตรียมคนและเตรียมวิชา ต้องทำแต่ชาตินี้ จะรอไว้ชาติหน้าไม่ได้ หากท่านได้อ่านหนังสือปราบมาร ท่านจะทราบว่าบุญและบารมีของเรา มารเขามาย่อยแยก ระเบิด เอาไป ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร เมื่อเราไปรู้ไปเห็นเข้า เราสลดใจ และใครก็ช่วยไม่ได้ทั้งนั้น แม้พระพุทธองค์เขาก็ไม่เว้น น่าอนาถใจ

เป็นงานรับช่วงจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ ทำวิชารบมาแต่ปี ๒๕๒๗ ตราบเท่าทุกวันนี้ คืนหนึ่งๆ แทบไม่ได้นอนเลย ต้องทำวิชาสู้มารมาตลอด เป็นความรู้ที่ผู้คงแก่เรียนจะต้องเรียนและต้องทำ เรื่องราวของการปราบมาร และความรู้ที่ใช้เดินวิชา ได้พิมพ์ออกมาแล้วคือ ปราบมารภาค ๑ (พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๓) ปราบมารภาค ๒ (พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖) และปราบมารภาค ๓ (พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙) และปราบมารภาค ๔ กำลังจะตามมา

ประสบการณ์ทางวิชาธรรมกาย

ข้าพเจ้ากับวิชาธรรมกายเกี่ยวข้องกันมาตลอด พอเรียนหนังสือจบ ก็ออกรับราชการ ระหว่างที่เรียนหนังสือ ได้เรียนวิชาธรรมกายไปด้วย คู่กันไปกับการเรียนวิชาทางโลก ระหว่างที่ทำราชการ เหตุการณ์จะต้องไปเป็นวิทยากรสอนวิชาธรรมกายมาตลอดชีวิต เราไม่อยากสอนก็มีคนมาบังคับให้ไปสอน เขียนหนังสือนั้นแค่งูๆ ปลาๆ ก็มีคนมาบังคับให้เขียน เขียนได้แต่วิชาธรรมกาย อย่างอื่นไม่เคยเขียนเลย

พอแก่ตัวเข้าหน่อย กลับถูกธาตุธรรมบังคับให้ทำวิชาปราบมาร ทำไมวาสนามันอย่างนั้น ก็ไม่ทราบ คือ ถูกบังคับอยู่เรื่อย ทางโลกก็โดนบังคับ ทางธรรมก็โดนบังคับ เมื่อถูกกำกับตัวให้ปราบมาร งานราชการต้องสละหมด เพราะขึ้นไปดำรงตำแหน่งเข้า จะไม่มีเวลาทำวิชาเลย ระบบของราชการเพียงไปประชุมอย่างเดียวก็หมดวันแล้ว จะต้องตัดสินใจว่า จะเอาราชการหรือจะเอาธรรม เลือกเอาอย่างหนึ่ง จะเอา ๒ อย่างพร้อมกันไม่ได้ นี่คือปัญหาประจำวันของข้าพเจ้า ซึ่งไม่คาดคิดมาก่อนว่า ตัวเราจะต้องมาเป็นอย่างนี้

หากข้าพเจ้าอยากดัง ก็น่าจะดังไปนานแล้ว เพราะมีจังหวะที่เขามายกตำแหน่งทางธรรมให้ แต่เราหนี เราไม่ยินดี เราหนีไปทำราชการ แต่ไม่พ้น แม้เป็นฆราวาสครองโลกมีครอบครัว พระท่านก็มาเชิญไปสอนวิปัสสนา ต้องมาเขียนตำราวิชาธรรมกาย สุดท้ายโดนให้ทำวิชาปราบมารครบเครื่องในยุทธจักรแห่งวิชาธรรมกาย หนีได้ที่ไหน ยิ่งหนีก็ยิ่งใกล้ นี่คือข้าพเจ้า ชะตาชีวิตของข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้ หนีธาตุธรรมท่านไม่พ้น ยิ่งหนียิ่งใกล้ ท่านใช้ให้เราทำอย่างนี้ นี่คือข้อต่างกันระหว่างท่านกับข้าพเจ้า หากใครนึกสงสารข้าพเจ้า แปลว่า ท่านคิดถูกแล้ว น่าสงสารตัวเองเป็นอย่างนี้ตลอดชีวิตแน่ ถึงเวลานอนเราไม่ได้นอน จะต้องไปแสดงวิชาธรรมกายตามบทบาท อย่างปีที่ไปสอนที่จังหวัดยโสธร ปีอะไรจำไม่ได้เสียแล้ว เพราะเป็นเหตุการณ์นานมาแล้ว ไปถึงวัดเวลาเกือบ ๓ ทุ่ม เดินทางไปกับพระ เดินท่าไหนไม่ทราบ พลัดตกลงไปในแปลงปลักควาย เปื้อนโคลนไปทั้งตัว กว่าจะเดินถึงวัด กว่าจะอาบน้ำ และกว่าจะสอนได้ ทุลักทุเลน่าดู

เป็นวิทยากรสอนวิชาธรรมกายแก่พระสงฆ์ที่อยู่ปริวาสกรรมในต่างจังหวัด เป็นวิทยากรให้แก่สถานศึกษาและหน่วยราชการ เป็นเวลาเกินกว่า ๒๐ ปี

ทำวิชาปราบมารมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ตราบเท่าทุกวันนี้ ในสมัยที่เป็นวิทยากร เรายังพอมีเวลาว่าง วันใดไม่มีการสอน เราก็ว่าง ได้พักผ่อน แต่ทำวิชาปราบมารนี้ฉกาจฉกรรจ์ยิ่งนัก ต้องทำวิชาทุกวัน เว้นแม้วันเดียวก็ไม่ได้ ความรู้จะหยาบทันที หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านคาดคั้นว่า **ถ้าศึกษาฯ แพ้ ก็แพ้กันหมด ถ้าชนะ ก็ชนะกันหมด** คำนี้เอง ทำให้เราว่างไม่ได้เลย เพราะเรากลัวจะแพ้เขา

ความรู้ว่าด้วยวิชาปราบมาร ตามที่พิมพ์ไปแล้วนั้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเรียนรู้ แม้จะยาก เราต้องขวนขวาย เหตุการณ์อาจเป็นว่า ตัวท่านเองต้องมาทำวิชาบ้าง อย่างเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าประสบมา ท่านจะทำอย่างไร จะอ้างว่าความรู้นี้เราไม่ได้ ความรู้นั้นเราไม่เข้าใจ อ้างอย่างนั้นได้ที่ไหน

ประสบการณ์ในการทำวิชาปราบมาร

ไม่คิดว่าตัวเองจะต้องมาทำวิชาปราบมาร **งานปราบมารนี้คือ หัวใจสำคัญของชีวิตหลวงพ่อ** พูดอย่างเข้าใจง่ายก็คือ **หลวงพ่อมาเกิดคราวนี้ ก็เพื่อมาทำวิชาปราบมาร** งานอื่นเป็นงานแฝงไม่ใช่หัวใจสำคัญของงาน หัวใจสำคัญของงานที่แท้คือ “ปราบมาร” เราท่านทราบตรงกันว่า หลวงพ่อท่านตั้งเวรทำวิชา ๖ เวรๆ ละ ๓ ชั่วโมง ทำติดต่อกันมากว่า ๓๐ ปี ต่อเมื่อหลวงพ่อมรณภาพแล้ว งานปราบมารขาดตอนลงเพียงนั้น

งานปราบมารมาเริ่มใหม่อีกครั้งหนึ่ง เริ่มแต่วันเข้าพรรษาปี ๒๕๒๗ เป็นต้นมา งานปราบมารมาตกแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดอะไรไม่ออก เมื่อธาตุธรรมท่านร้องขอ เราก็ทำมาแต่วันนั้น ตราบเท่าทุกวันนี้ ขณะนี้เป็นปี ๒๕๓๙ (เดือนกันยายน) แปลว่า ข้าพเจ้าปราบมารมาแล้ว ๑๒ ปีเต็ม ย่างเข้าปีที่ ๑๓ ครบ ๑๒ ปีเต็มเมื่อวันเข้าพรรษาของปี ๒๕๓๙ คือครบ ๑๒ ปีเต็มเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๓๙

ได้เขียนตำราปราบมารไปแล้ว ๓ เล่ม คือ ปราบมารภาค ๑(พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๓) ปราบมารภาค ๒ (พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖) และปราบมารภาค ๓ (พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙) และปราบมารภาค ๔ กำลังจะตามมาในโอกาสต่อไป

กล่าวถึงประสบการณ์ที่เราได้รับ ก็ต้องว่าเป็นโชคดีที่เราได้รู้เรื่องราวในนิพพาน ก่อนนี้เราไม่รู้ เพราะเราเดินวิชาเบื้องต้นอย่างนั้น ครั้นเรามีหน้าที่รับผิดชอบเข้าจริง เราได้รู้เห็น ได้รู้ปัญหา **ปัญหาใหญ่คือ มารยึดอำนาจปกครอง การที่มารยึดอำนาจปกครองนี้เอง ทำให้เราไม่แจ้งนิพพาน** ได้แต่รู้เรื่องของนิพพานตามตำรา แต่ยังไม่เห็นกับหูกับตาตัวเอง ยังไม่ได้สัมผัสจริง แม้ว่าจะศึกษาจริงจัง ก็ยากที่จะแจ้ง เพราะมารเขาขวางรู้ขวางญาณอยู่ตลอดเวลา ถึงจะรู้เห็นบ้าง ก็เพียงเฉียดเฉี่ยวเท่านั้น จะอ้างว่าบารมีมากหรือบารมีพิเศษ ฟังไม่ได้ทั้งนั้น มารขวางรู้ขวางญาณทั้งนั้น เพราะมารเขาเป็นผู้ปกครอง มารเขาเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรม ยากที่ใครจะรู้ ยากที่ใครจะเห็น ยากที่ใครจะเข้าถึง เสร้างบารมีกันมากๆ ก็เพื่อมรรคผลนิพพาน เราว่าตัวเราบารมีมาก ตัวเรามีบารมีธรรมสูง โปรดอ่านเรื่องราวในหนังสือปราบมาร ๓ เล่มนั้นก่อน เมื่ออ่านทั่วแล้ว จึงมาคิดกันใหม่ ทบทวนอ่านอีกเที่ยวหนึ่ง จึงมาประเมินผลตัวเอง และขอร้องให้สร้างขันติบารมีอีกครั้งหนึ่ง คือ ให้พากเพียรอ่านให้จบอีกเที่ยวหนึ่ง คราวนี้มาประเมินผลตัวเองดูใหม่ อย่าเพิ่งออกความเห็นก่อนอ่าน เมื่ออ่านไม่จบหรืออ่านไม่ทั่ว โปรดอย่าเพิ่งวิจารณ์ ทำใจเย็นๆ ไว้ก่อน การด่วนออกความเห็นโดยไม่อ่านให้ทั่ว ย่อมเกิดความพลาดพลั้งได้ ซึ่งไม่เป็นผลดีแก่ผู้มีบารมีธรรม

นี่คือประสบการณ์ กล่าวไม่ละเอียด หากจะให้ละเอียด ทราบเนื้อวิชา ทราบเรื่องราว ต้องอ่านหนังสือปราบมารทั้ง ๓ เล่มนั้น ข้าพเจ้าตกที่นั่งลำบาก ที่ต้องมามีหน้าที่ปราบมาร ดังนั้น **เมื่อรู้เห็นอะไร ก็ควรนำมาเล่าสู่กันฟังบ้าง อย่างน้อยก็เป็นข้อมูลพื้นฐานให้แก่ผู้มีบารมีธรรมได้ศึกษาค้นคว้า**

ครั้นเราเดินวิชารบมาถึงปีที่ ๑๑ เกิดความคิดอย่างหนึ่งสู่ใจคือ เห็นใจหลวงพ่อและเห็นใจศิษย์ผู้คงแก่เรียนที่ร่วมเป็นเวรทำวิชาปราบมารตามที่หลวงพ่อมอบหมาย **งานปราบมารต้องใช่วิชาสูง ใช้ความเพียนสูง ใช้ความอดทนสูง ไม่มีอะไรยากไปกว่านี้แล้ว** ทุ่มเทเวลาไปแล้วกว่า ๓๐ ปี ได้งานอะไรบ้าง นี่คือประเด็นที่เราอยากทราบ เพราะผู้รับช่วงงานต้องรู้ต้องทราบ จะไม่รู้ไม่ทราบไม่ได้ เพื่อเราจะได้ทำงานถูก เหมือนการเป็นสมภารเจ้าวัดเหมือนกัน สมภารองค์ก่อนทำอะไรไว้แค่ไหน สมภารองค์ใหม่จะทำอะไรบ้าง เพราะเรามีหน้าที่มารับผิดชอบงาน เราจะต้องทำงานสานต่อไป

นี่คือประสบการณ์ เมื่อเดินวิชามาครบ ๑๒ ปี คนที่น่าสงสารที่สุดคือข้าพเจ้า เพราะบารมีธรรมน้อยกว่าหลวงพ่อ เห็นวิชาน้อยกว่า และน้อยกว่าในทุกเรื่อง ความพร้อมที่จะทำวิชาไม่มีเลย อุปกรณ์ที่จะช่วยทำวิชาไม่มีเลย ไม่มีอะไรเลยในทุกอย่าง ขาดแคลนทุกอย่าง แต่สู้มาด้วยความอดทน ไม่รู้จะหลบเลี่ยงอย่างไร เรียกร้องอะไรจากใครก็ไม่ได้ ปรับทุกข์กับใครก็ไม่ได้ มองไปทางไหน มีแต่ทางตัน สุดท้ายก็ต้องเอาความอดทนเข้าสู้ เขียนหนังสือปราบมารได้ ๓ เล่ม เล่มที่ ๔ และเล่มต่อไปกำลังจะตามมา

ปีนี้เป็นปีที่ ๑๓ ความคิดเปลี่ยนไปจากเดิมแล้ว ที่ว่าปราบมารนั้น ยังไม่ใช่ปราบมาร เดินวิชารบมา ๑๒ ปี เวลา ๑๒ ปีเต็มที่เดินวิชารบมาตลอดนั้น ไม่ใช่ขั้นตอนงานปราบมาร **เป็นเพียงไปติดตามทรัพย์สินทั้งปวงที่โจรมาลักขโมยไป นำกลับคืนมา นำกลับคืนมาได้ครบหรือไม่ ยังไม่ทราบ ทั้งนี้ ดูจากข้อมูลที่ได้ ส่วนวิชาปราบมารแท้ เพิ่งทำมาได้ไม่กี่วันนี้เอง**

ผลงานปราบมารจะมีอะไรต่อไป ยังตอบไม่ได้ การเดินวิชาต่อไปนี้จะได้อะไรบ้าง ยังตอบไม่ได้ แม้การเดินวิชาจะทำอย่างไร ต้องอ่านหนังสือปราบมารภาค ๓ จึงจะทราบ

หนังสือปราบมารภาค ๑ และหนังสือปราบมารภาค ๒ ยังพอมีอยู่บ้าง หากท่านใดสนใจ โปรดแจ้งความจำนงให้ข้าพเจ้าทราบ หรือติดต่อไปที่คณะของข้าพเจ้า บริการฟรีทั้งนั้น

หนังสือปราบมารภาค ๓ โปรดติดต่อที่**โรงพิมพ์เลี่ยงเชียง** เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพมหานคร โทร (๐๒) ๘๗๒-๕๙๗๕-๙ โทรศัพท์ถามคุณถนอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง

นี่คือประสบการณ์ ครั้นเดินวิชาปราบมารมาถึงปีที่ ๑๒ ความคิดอันหนึ่งเกิดขึ้นทันที ความรู้ว่าด้วยวิชาธรรมกายนี้เป็นหลักสูตรกว้าง ละเอียด ลึกซึ้ง หากไม่ทำวิชาปราบมารไว้เป็นทุนสำรองแล้ว ท่านว่าอันตราย บารมีทั้งปวงที่ท่านสร้างสมไว้นั้น ช่วยได้ยาก เพราะมารไม่กลัว **แม้เราได้มรรคผลนิพพาน มารก็ไปรังควานได้ บารมีตัวจริงอยู่ที่ปราบมาร** เข้ากายธรรมไปถามพระพุทธองค์ดูได้ ข้อมูลนี้ชัดเจนตั้งแต่ “ปราบมาร ภาค ๓” แล้ว ขอให้ท่านรีบอ่านและเรียนรู้แต่บัดนี้

เอาอย่างนี้ ให้ท่านติดตามหนังสือปราบมารทั้ง ๓ ภาค แล้วจะรู้เรื่องราวละเอียดกว่าที่กล่าวนี้ เป็นเรื่องสำคัญ เป็นเรื่องที่ต้องรู้ ความรู้อย่างนี้ไม่มีที่ไหนอีกแล้ว ประเทศไหนๆ ก็ไม่มี แม้ข้าพเจ้าก็เพิ่งรู้ตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง และหนังสือปราบมารภาค ๔ กำลังจะตามมา งานปราบมารต้องทำทำต่อไป โปรดติดตาม

ประสบการณ์เผยแพร่วิชาธรรมกาย

ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อนว่า ตัวเองจะต้องมามีชีวิตเกี่ยวข้องกับวิชาธรรมกาย รับราชการมาได้ระยะหนึ่ง ก็มาเปลี่ยนหน้าที่ราชการจากครูมาเป็นศึกษาธิการอำเภอ การเป็นศึกษาธิการต้องไปทำงานบ้านนอกคือ ในต่างจังหวัด เรื่องก็มีอยู่ว่า ท่านเจ้าคณะจังหวัดอ่างทอง เชิญไปเป็นวิทยากรหน้าที่วิปัสสนาจารย์ จากงานปริวาสกรรมของท่าน ข้าพเจ้าก็ไปทำหน้าที่ด้วยความเกรงใจ เพราะการเป็นศึกษาธิการจะต้องขึ้นลงกับพระ ด้วยหน้าที่ราชการเป็นลักษณะนั้น

นับแต่วันนั้น จวบจนวันนี้เผยแพร่วิชาธรรมกายเรื่อยมา พอตำแหน่งราชการเลื่อนมาเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด ก็มาเป็นวิทยากรให้แก่โรงเรียน วิทยาลัยและให้การอบรมผู้บริหารเป็นเวลาเกินกว่า ๒๐ ปี แต่ที่มีความตั้งใจทำนั้น เริ่มมาตั้งแต่ปี ๒๕๑๖ เพราะได้บันทึกข้อมูลไว้ ก่อนปี ๒๕๑๖ นั้นไม่ได้บันทึกข้อมูล

เมื่อชีวิตข้าราชการของข้าพเจ้าต้องมาทำอย่างนี้ ก็เป็นเรื่องเลยตามเลยเรื่อยมา

สาเหตุของการเขียนตำรานั้น เป็นเรื่องจำยอมอีก คือเราเป็นวิทยากร ใครทำอะไรไม่ได้ก็มาหาเรา ใครเดินวิชาไม่ได้ ก็มาหาเรา ข้าพเจ้าจึงตกที่นั่งลำบาก จะบ่ายเบี่ยงก็ทำไม่ได้ เพราะเราเป็นวิทยากร จะตอบไม่รู้ได้อย่างไร เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ตลอดชีวิต

เหตุนี้เอง ข้าพเจ้ากับวิชาธรรมกาย จึงเกี่ยวข้องกันมาตลอด

ท่านอยากสร้างบารมีธรรมบ้าง จะทำอย่างไร

อย่าเอาแต่คิด คิดแล้วไม่ทำ ไม่มีประโยชน์อะไร คิดแล้วต้องรีบทำ และต้องทำเดี๋ยวนี้ เพราะเรายังมีชีวิตอยู่ คือเรายังไม่ตาย ข้าพเจ้าขอแนะนำดังนี้

๑. ซื้อหนังสือรายการที่ข้าพเจ้าเขียนนี้ถวายวัด มอบให้โรงเรียน มอบให้ห้องสมุด

เล่มที่จะถวายวัด และที่จะมอบแก่โรงเรียนนั้น ก็คือ เล่ม "ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย" และเล่ม "วิธีสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย" (คู่มือวิปัสสนาจารย์) เพื่อทางวัดและโรงเรียนจะได้สอนกันไป แค่นี้ก็ได้อานิสงส์แล้ว เล่มใด จำนวนเท่าไร สุดแต่จะพิจารณา

แต่ถ้าจะซื้อมอบแก่ห้องสมุดแล้ว ต้องพิจารณาว่า ห้องสมุดของเราจะมีใครระดับไหนมาค้นคว้า ให้ท่านเลือกรายการหนังสือได้ตามใจชอบ

๒. งานวันเกิดหรืองานศพหรืองานใดๆ หนังสือรายการต่างๆ นี้ใครๆ ก็ต้องการ

บัดนี้ สังคมบ้านเรา นิยมหาหนังสือแจกในงานศพ ข้าพเจ้าไปงานศพมามากแล้ว หนังสือที่แจกเขาไม่อ่าน พอกลับถึงบ้าน เขาก็โยนเข้ากอง แล้วอย่างนี้จะเอาอะไรอุทิศให้แก่ผู้ตาย

เอาอย่างนี้ หนังสือแจกงานศพ ให้ท่านติดต่อเนินๆ กับ **สำนักพิมพ์เลี่ยงเชียง** เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพมหานคร โทร. (๐๒) ๘๗๒-๕๙๗๕-๙ ติดต่อถามคุณถนอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง แล้วปัญหาทุกอย่างจะหมดไป หากท่านมีโอกาสไปกรุงเทพด้วยตัวเอง โปรดไปที่ **สำนักพิมพ์เลี่ยงเชียง** ๖๗๙/๗๑-๗๔ ถนนประชาอุทิศ ซอย ๔๕ เขตราษฎร์บูรณะ ไปดูรายการหนังสือ และข้อตกลงต่างๆ แล้วปัญหาทุกอย่างจะหมดไป

อานิสงส์ของการสร้างบารมีอย่างนี้ เคยได้ยินหลวงพ่อท่านพูดว่า ***"เราเป็นอุปการะให้มีการสอนการเรียนวิชาธรรมกายขึ้นที่ใด หากมีใครเห็นดวงใสหรือเห็นพระพุทธรูปขาวใสเกตุบัวตูม อานิสงส์ที่เราได้รับไพศาลนัก บวชพระเป็นพันรูปหมื่นรูปยังไม่เท่า"*** คงจะอย่างนี้เองที่หลวงพ่อท่านสอนภาวนาตลอดมา แม้สู่ความมีอายุ หลวงพ่อก็ไม่หยุดสอน

หากกลับมามองกันอีกมุมหนึ่ง คือมองกันในทางโลก ใครก็ตามที่ประพฤติเช่นนี้ เอาใจใส่เช่นนี้ เราได้ชื่อว่า สร้างคุณธรรมให้แก่สังคม หากคนในสังคมมีใจใสใจสว่าง สังคมนั้นชื่อว่ามีคุณธรรม ชื่อว่าเป็นแผ่นดินธรรม

สถานศึกษาพบปัญหา ไม่รู้จะให้การศึกษาอย่างไร นักเรียน นักศึกษา จึงจะมีคุณธรรม

สถานศึกษาของรัฐ คือ โรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ทั้งของรัฐและเอกชน มีปัญหาว่า ไม่รู้จะให้การศึกษาอย่างไร นักเรียนและนักศึกษาจึงจะมีคุณธรรม

คุณธรรมคืออะไร คุณธรรมคือ สภาพใจที่ละอายบาปและเกรงกลัวบาปกรรม **(หิริโอตตัปปะ)** จะต้องสร้างคุณธรรมเรื่องนี้ให้เกิดแก่ใจนักเรียน นักศึกษา

ปัญหาที่พบอยู่ ก็คือไม่รู้จะให้การศึกษาแก่นักเรียนนักศึกษาอย่างไร หาผู้รู้สอนไม่ได้ ครูอาจารย์ที่มีอยู่ก็ไม่มีความรู้ในทางนี้ ปัญหานี้เรื้อรังมานาน และพูดกันมานานแล้ว

ได้แต่พูดกัน แต่ไม่แสวงหาความรู้ ปัญหาก็คงมีอยู่อย่างนั้น คือ นักเรียนนักศึกษาจบการศึกษาในหลักสูตรการศึกษาระดับต่างๆ มามากแล้ว เขาเหล่านั้นเป็นผลผลิตทางการศึกษาทั้งสิ้น เขาเหล่านั้นจะต้องไปดำเนินชีวิตในสังคม หากสังคมของเราสงบระงับ ย่อมเป็นที่ปรารถนาของเรา **หากสังคมไม่สงบไม่ว่าจะเรื่องใด มาจากคนของเราขาดคุณธรรมทั้งสิ้น เพราะปัญหานั้นเกิดจากการกระทำของคน** คำถามที่ตามมาก็คือ มีการศึกษารูปแบบใดหรือไม่ ที่จะเสริมสร้างให้คนของเรามีคุณธรรม ตอบว่ามี และทำไม่ยาก เพียงแต่สถานศึกษาเอาหนังสือ ๒ เล่มของเราไปศึกษา แล้วก็จัดการเรียนการสอนกันขึ้นในสถานศึกษา หนังสือ ๒ เล่มนั้นคือ

๑. เล่ม “ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย”

๒. เล่ม “วิธีสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย” (คู่มือวิปัสสนาจารย์)

ท่านอ่านหนังสืออภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ จบแล้วท่านได้อะไรบ้าง

เมื่ออ่านจบแล้ว ต้องถามตัวเองเสมอว่า เราอ่านแล้ว ได้อะไรจากการอ่านบ้าง นี่คือเป้าหมายของการอ่าน

หากตอบว่า อ่านจบแล้ว สนุกดีเหลือเกิน นั่นคือ การบันเทิงอารมณ์ เวลาที่ใช้ในการอ่านเกิดประโยชน์แล้ว แต่วัตถุประสงค์ของผู้เขียน ไม่ได้มีแค่นั้น

หลวงพ่อวัดปากน้ำมีอภินิหารอย่างไร ท่านต้องเล่าได้ ใครชวนเราไปคุยหรือให้เราบรรยายหน้าชั้นเรียน เราต้องบรรยายได้ แต่เรื่องของหลวงพ่อวัดปากน้ำยังไม่จบแค่นี้ จะให้ดีก็ต้องอ่านอีกเล่มหนึ่งคือ “คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อวัดปากน้ำ” หากอ่านเล่มนี้จบแล้ว เราจะได้ความรู้อีกมาก พิมพ์เสร็จแล้ว โปรดติดต่อ **สำนักพิมพ์เลี่ยงเชียง** เราจะทราบว่า **ธรรมอะไรที่ทำให้หลวงพ่อโด่งดัง คตินิยมอะไรที่ทำให้หลวงพ่อมีคุณค่าสูงสุด การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อท่านดำเนินมาอย่างไร** เป็นเรื่องที่เราต้องเรียนต้องศึกษาแต่วันนี้ เพราะชีวิตของเรามีค่า หากบริหารชีวิตไม่ดี ชีวิตก็ไร้ค่า

ประเด็นต่อมา ถามท่านว่าตลาดวิชาธรรมกายอยู่ที่ไหน ท่านตอบได้ไหม ต้องตอบทันทีทันใดเดี๋ยวนี้

หากตอบว่า ตลาดวิชาธรรมกายอยู่ที่**สำนักพิมพ์เลี่ยงเชียง**เพราะวิชาธรรมกายน้อยใหญ่ประชุมอยู่ที่นั้น ทั้งหลักสูตรเบื้องต้นและระดับยาก ตามรายการต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้น นั่นคือ ท่านตอบถูก

คำถามต่อมา ถามท่านว่า ผู้เขียนวิชาธรรมกายคือใคร เขียนหนังสืออะไรบ้าง และผู้เขียนวิชาธรรมกายท่านนี้มีประสบการณ์ในงานวิชาธรรมกายมาแล้วอย่างไร ตอบให้ดี หากนึกไม่ออก ให้กลับไปอ่านใหม่

ถ้ามีความประสงค์จะถามวิชา ประสงค์จะให้ทบทวนวิชา และอยากถามเรื่องราวทั้งปวง จะพบผู้เขียนได้ที่ไหน เขาอยู่ที่ไหน จะติดต่อได้อย่างไร ต้องตอบได้ทันที

เครือข่ายของนายการุณย์ บุญมานุช มีใครบ้าง ติดต่อได้ที่ใด เรื่องนี้ต้องเขียนติดข้างฝาไว้เพื่อสะดวกต่อการติดต่อ พระอัสสชิดำรัสว่า **“คบคนเช่นไร ก็เป็นคนเช่นนั้น”** บัดนี้ ท่านได้เข้าสู่แวดวงของวิชาธรรมกายแล้ว กำลังจะกอบโกยดวงบารมี หลวงพ่อดำเนินการมาอย่างไร เราก็จะดำเนินเช่นนั้น ต่างกันแต่ว่าเราทำได้บ้างไม่ได้บ้างเท่านั้น แต่เราทำได้ไม่เท่าหลวงพ่อ เพราะหลวงพ่อมีบารมีสูง ส่วนเรานั้นกำลังดำเนินตามรอยบาท

เราอ่านอภินิหารฯ จบแล้วเกิดความคิดอะไร

หลวงพ่อตายจากเราไปแล้ว ส่วนเรานั้น กำลังเข้าไปใกล้ต่อความตายเช่นกัน ไม่วันใดก็วันใด เราต้องตายแน่ เกิดคำถามขึ้นว่า **เราสร้างบารมีธรรมอย่างหลวงพ่อแล้วหรือยัง เพราะบารมีธรรมจะส่งผลให้เราไปสู่สุคติ**

หากตอบว่า ยังไม่ได้ทำอะไรเลย ขณะนี้จ้องแต่จะให้รวย มีเงินแล้วจ้องแต่ไปเที่ยวเมืองฝรั่ง ยังไม่ได้เรียนวิชาเลย แถมยังไม่ได้ซื้อหนังสือธรรมกายให้โรงเรียน ยังไม่ซื้อถวายวัด ยังไม่ได้ตั้งชมรมเรียนวิชาธรรมกาย ยังไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น หากเป็นเช่นนี้ ถือว่าประมาทเท่ากับทำโทษตัวเอง ยังไม่สาย ยังไม่สายเกินไป โปรดมาเป็นมิตรกับข้าพเจ้าเถิด เรามาร่วมกันทำความดีอะไรสักอย่างเถิด การที่เราห่างเหินกันนั้น มีแต่เสียประโยชน์ ข้าพเจ้าใกล้ตายยิ่งกว่าท่าน เพราะเกษียณราชการแล้ว เป็นคนแก่ไปแล้ว อะไรที่ข้าพเจ้าจะให้บริการได้ข้าพเจ้าจะทำ เรามาเป็นเพื่อนกันในธรรม เรามาเป็นมิตรกันในธรรม ข้าพเจ้าส่งใจเป็นความปรารถนาดียังทุกท่าน ท่านใดที่แจ้งในธรรมแล้ว ขอให้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้นไป ท่านใดที่ยังไม่ได้บำเพ็ญบารมีธรรม จงรีบขวนขวายแต่วันนี้เถิด ตำราว่าด้วยวิชาธรรมกายนับแต่หลักสูตรเบื้องต้นจนถึงหลักสูตรชั้นสูง ข้าพเจ้าได้ทำไว้บริการท่านทั้งหลายแล้ว ขอให้ท่านรีบตักตวง ชีวิตของข้าพเจ้าพระเณรได้ใช้ท่านทั้งหลายได้ใช้ ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ บัดนี้ ถึงวาระที่ท่านทั้งหลายจะเป็นผู้ให้บริการอย่างที่ข้าพเจ้าได้ทำมา เพราะข้าพเจ้าต้องตายจากท่านไม่วันใดก็วันใด ขอให้ท่านเตรียมตัวทำหน้าที่แทนข้าพเจ้าแต่วันนี้

ความรู้ใดที่ยังไม่ได้เรียน ขอให้เรียนแต่วันนี้ ตำราเล่มใดที่ยังไม่ได้อ่าน ขอให้อ่านวันนี้ สงสัยอะไร ข้องใจอะไร โปรดถามลุงการุณย์ บุญมานุช ๑/๓๑ ถนนพระยาตรัง อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี โทร (๐๓๙) ๓๑๓๗๕๐

จะสร้างบารมีอย่างไร
จึงจะมีอภินิหารอย่างหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ต้องเข้าใจให้ตรงกันว่า คนเราจะดีหรือไม่ดี ขึ้นอยู่กับดวงบารมีของแต่ละบุคคล ใครมีดวงบารมีโต ก็ดีไป หากดวงบารมียังไม่ถึงขนาด เราก็ต้องเพียรสร้างคุณความดีของเราต่อไป หากปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้า อย่างนี้ต้องสร้างบารมีกันอย่างจริงจัง ดูหลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นตัวอย่าง

บารมีต้องสะสม จะทำวันเดียวให้เสร็จ ย่อมเป็นไปไม่ได้ ต้องพากเพียรกันไปกี่ชาติกี่ภพ จนกว่าดวงบารมีโตเข้ากฎเกณฑ์ จึงจะเกิดบุญญาภินิหาร

ตามที่บรรยายนี้เป็นความรู้ทั่วไป

ข้อเสนอแนะในการสร้างบารมีทั่วไปนั้น ได้บรรยายแล้ว ท่านคงเข้าใจแล้ว

คราวนี้มาถึงประเด็นที่ว่า จะสร้างบารมีอย่างไรจึงจะมีอภินิหาร ***หากเป็นสำนักปฏิบัติแท้ก็ต้องจัดการศึกษาวิปัสสนาธุระอย่างที่หลวงพ่อท่านจัด เพราะบารมีที่เกิดจากการฝึกฝนอบรมวิชาธรรมกายเป็นบารมีไพศาล ไม่มีอะไรเทียบ*** อย่างน้อยต้องแบ่งชั้นเรียนเป็น ๕ ชั้นเรียน ดังนี้

๑. ชั้นเรียนเบื้องต้น (ชั้นมูล) ได้แก่ชั้นสมาชิกใหม่ ยังไม่เป็นธรรมกาย

๒. ชั้นเรียนอนุบาล ได้แก่สมาชิกที่เป็นธรรมกายแล้ว แต่ยังใช้การไม่ได้ จะต้องเรียนอนุโลมปฏิโลมวิชาจนกว่าจะเดินวิชา ๑๘ กายได้คล่อง เข้านิพพานได้คล่อง

๓. ชั้นประถมศึกษา รับสมาชิกจากชั้นอนุบาลมาไว้ชั้นเรียนนี้ ให้เรียนหลัก สูตรคู่มือสมภาร

๔. ชั้นมัธยมศึกษา ได้แก่ สมาชิกที่เลื่อนมาจากชั้นประถมศึกษา ให้เรียนหลักสูตรวิชชามรรคผลพิสดาร

๕. ชั้นอุดมศึกษา ได้แก่ สมาชิกที่เลื่อนมาจากชั้นมัธยมศึกษา ให้เรียนหลักสูตรพิเศษ โดยเราจะเป็นผู้กำหนดหลักสูตรเอง ใครที่จบหลักสูตรนี้ เราจะให้เป็นวิทยากร เราจะให้เป็นเจ้าสำนัก และเราจะมอบวุฒิบัตรให้

ให้สอนกันแบบโรงเรียนทีเดียว ได้เวลาครูประจำวิชาจะเข้าสอน อธิบายบทเรียนประจำวันบนกระดานดำก่อน เสร็จแล้วนั่งบำเพ็ญ ครบกำหนดเวลาแล้ว ครูต้องตรวจสอบวัดผลให้คะแนนประจำวันในหลักฐานทะเบียน มีการสอบประจำภาคเรียน มีการสอบปลายปีทั้งข้อเขียนและภาคปฏิบัติ และประกาศผลการสอบและเลื่อนชั้นกันไป

ท่านก็ว่ายาก แต่ข้าพเจ้าว่าไม่ยาก

ข้าพเจ้ามีตำราให้ทุกหลักสูตร ท่านขอไปเถิด ข้าพเจ้าจะให้บริการทันที

ความยากมีอยู่เรื่องเดียว คือ การฝึกวิทยากร งานฝึกวิทยากรข้าพเจ้าต้องฝึกเอง เพราะเป็นงานยาก สอนกันยาก บอกกันยาก เรื่องนี้เราต้องทำเอง ต่อเมื่อทำแล้วรุ่นหนึ่ง ท่านทั้งหลายคงทำกันเองได้

ดูการสอนของเจ้าสำนักแล้ว มีอาการน่าเป็นห่วง ขาดความรู้ ขาดเทคนิคการสอน หากรูปการณ์เป็นอย่างนี้ วิชาธรรมกายก็จะค่อยๆ หายไปทีละสูตรสองสูตร ปัจจุบันนี้หาคนเดินวิชา ๑๘ กายไม่ได้แล้ว

นักเรียนที่แก้โรคไม่ได้
แก้ทุกข์ร้อนไม่ได้เราจะไม่ให้วุฒิบัตร

เมื่อเรียนจบหลักสูตรแล้ว ผ่านการวัดผลทุกอย่างมาแล้ว ต่อมาถึงภาคฝึกงานสุดท้าย หากใครแก้โรคไม่ได้และแก้ทุกข์ร้อนไม่ได้ อย่าให้วุฒิบัตรเป็นอันขาด เรื่องนี้เป็นกฎเกณฑ์ตายตัว

วิชาธรรมกายเป็นวิชากำจัดทุกข์กำจัดภัย จะมีพี่น้องเดินทางมาพึ่งพา ท่านจะมีเรื่องทุกข์ร้อน เราจะรับตัวไว้ให้พักค้าง ๒ คืน ให้ท่านเรียนวิชาธรรมกายเบื้องต้นไปด้วย แล้วให้นักเรียนของเราแก้โรค และแก้ทุกข์ร้อนของเขา โดยให้ครูจับตาดูผลงานของเขา แล้วบันทึกผลงานของเธอไว้ ครั้นถึงเวลาที่จะออกวุฒิบัตร เราก็มาดูข้อมูลที่ทำไว้ หากใครแก้โรคไม่ได้ และแก้ทุกข์ร้อนไม่ได้ อย่าเพิ่งให้วุฒิบัตร ควรให้โอกาสแก้ตัว จะเอาวุฒิบัตรโดยไม่มีผลงาน ดูจะง่ายเกินไป

ข้าพเจ้าเสียใจที่ไม่มีกำลัง หากมีกำลังแล้ว จะตั้งโรงเรียนสอนวิชาธรรมกาย ในเรื่องตำราเรียนแล้ว ข้าพเจ้าทำได้มาก ท่านใดต้องการตำราอะไร โปรดติดต่อไปที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพร้อมที่จะบริการ

เราควรเข้าใจให้ตรงกัน วิชาธรรมกายมารเขาหวง เขาพยายามจะดับวิชา มารดับวิชาได้เมื่อไร มรรคผลนิพพานจะสูญสิ้นทันที ดูแต่สมัยของพระบรมศาสดาเถิด พระพุทธองค์เข้านิพพานได้ไม่นานเท่าไร วิชาธรรมกายดับสูญ เป็นการบังเอิญแท้เทียว ที่หลวงพ่อค้นได้อีกครั้งหนึ่ง เราควรอนุรักษ์ไว้ในทุกรูปแบบ แต่การอนุรักษ์ทำไม่ง่าย เราจะพบว่า คนที่มีกำลังแต่ไม่มีวิชา แต่คนที่มีวิชาแต่ไม่มีกำลัง มารเขาไม่โง่ที่จะให้คนมีวิชาแล้วมีกำลัง หากคนมีวิชาและมีกำลัง งานขยายผลวิชาธรรมกายก็จะเจริญ เรื่องนี้มารเขายอมไม่ได้ หากท่านเรียนให้ละเอียดขึ้นไปท่านจะทราบเอง

คุณค่าของวิชาธรรมกายไพศาลไม่มีอะไรเทียบ

การที่เราเพียรสร้างบารมีกันมาก ก็เพื่อมรรคผลนิพพานเป็นเป้าหมาย

เส้นทางนำสู่มรรคผลนิพพานคืออะไร ต้องตอบประเด็นนี้ให้ได้ก่อน

คราวนี้กลับมาเรียนเรื่องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าคืออะไร อะไรส่งผลให้เป็นพระพุทธเจ้า ในที่สุดจะได้คำตอบ คำตอบก็คือ พระพุทธเจ้าคือโพธิสัตว์ที่สร้างบารมีมากๆ บารมีมากๆ เหล่านั้น เมื่อได้กฎเกณฑ์แล้ว มีผลให้ค้นคว้าวิชาธรรมกายได้ด้วยตนเอง วันใดที่ค้นคว้าพบวิชาธรรมกาย วันนั้นเป็นวันที่มีฐานะเป็นพระพุทธเจ้า และประกาศทันทีว่า พระองค์เป็นพระพุทธเจ้า ความรู้นี้ชัดเจนแล้ว

เหตุนี้เอง วิชาธรรมกายคือเส้นทางสู่มรรคผลนิพพาน เมื่อไม่เป็นธรรมกายแล้ว มรรคผลนิพพานยังไกลสุดเอื้อม **การที่เราอนุรักษ์วิชาธรรมกาย ก็คือ อนุรักษ์มรรคผลนิพพานไว้ให้คงอยู่** หากไม่มีวิชาธรรมกายย่อมหมายถึงว่า มรรคผลนิพพานสูญสิ้นแล้ว แม้เราจะอยาก แม้เราจะปรารถนา แต่ความอยากและความปรารถนานั้นเป็นจริงขึ้นมาไม่ได้

บัดนี้ วิชาธรรมกายมีเรียนกันแล้วในบ้านเรา จะเรียนหลักสูตรไหน โปรดเลือกได้ตามใจชอบ

เราเกิดมาแล้วมากชาติ แต่ไม่พบวิชาธรรมกาย การสร้างบารมีของเราอย่างมากก็แค่บวชเรียน อย่างที่เราเห็นในทุกวันนี้ ทำอย่างนั้นได้บารมีหน่อยเดียว แล้วเราก็ตายไป มาเกิดใหม่อีกบวชเรียนอย่างนั้นอีก สร้างวัดอย่างนั้นอีก บารมีก็นิดหน่อยอย่างนั้นอีก **บารมีตัวจริงอยู่ที่วิชาธรรมกาย** ขอให้ทราบของจริงกันแต่วันนี้ ไปสร้างความดีอย่างนั้นจะได้อะไรสักแค่ไหน หลวงพ่อท่านกล่าวว่า **การพากเพียรทำใจให้เห็นดวงใสในท้องของตน เพียงชั่วไก่กระพือปีก ช้างกระดิกหู งูแลบลิ้น ได้บารมีไพศาลยิ่งกว่าสร้างวัดวาอาราม**

เราต้องลงทุนเรียนวิชาธรรมกายกันให้สุดชีวิต เพราะตำรามีอยู่แล้ว ครูอาจารย์มีอยู่แล้ว ลงทุนแต่ความเพียรเท่านั้น ไม่ต้องไปเสียเงินเสียทองอะไร นี่คือเส้นทางสู่มรรคผลนิพพานสายเอก

ขอให้ทุกท่านที่อ่าน “อภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ” ประสบโชคดีและสร้างบารมีธรรมอย่างหลวงพ่อ และเราจะได้พบกันอีก ในวิชาธรรมกายหลักสูตรอื่นต่อไป

นายการุณย์ บุญมานุช
(อดีต) ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี
๓๐ ก.ย. ๒๕๓๙

๑/๓๑ ถนนพระยาตรัง
อ.เมืองจันทบุรี จ.จันทบุรี
โทร (๐๓๙) ๓๑๓๗๕๐

***** ติดต่อคณะวิทยากรสังกัด ชมรมจริยธรรม โรงพยาบาลสมเด็จพระพุทธเลิศหล้า จังหวัดสมุทรสงครามซึ่งได้รับการฝึกอบรมโดย อาจารย์การุณย์ บุญมานุช อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี (ผู้เขียน) ตามรายนามดังนี้ *(ข้อมูล ณ ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ท่านสามารถ Up to date รายนามของสมาชิกได้ที่ http://th.wisdominside.org/index.php?option=com_mambatstaff&Itemid=๑๔๐)*

๑. **คุณชูชัย ศรีสุชินวงศ์** : ๔๒ ถ. จักรพงษ์ แขวงตลาดยอด เขตพระนคร กทม. ๑๐๒๐๐ โทร (๐๒) ๒๘๒ - ๘๖๖๑

๒. **นพ. นิพนธ์ หลงประดิษฐ์** (พ.บ. วว.โสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา) : ๕๗/๑๖ ซ.ทรงสะอาด ถ.วิภาวดีรังสิต ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทร. ๐๘-๑๘๑๒-๙๑๔๒ E-mail : niphonl@gmail.com

๓. **นพ. ชำนาญ หล่อเมืองทอง** : กลุ่มงานวิสัญญีวิทยา ร.พ.อุตรดิตถ์ จ.อุตรดิตถ์ โทร. (๐๕๕) ๔๑๑๐๖๔-๑๓๐๙ E-mail : chamnlhon@gmail.com

๔. **ดร.มนัส โกมลฑา** : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน อ.เมือง จ.นครราชสีมา ๓๐๐๐๐ โทร. (มือถือ) ๐๘-๖๐๕๒-๑๗๐๙ E-mail : komoltha๔๒๙๙@gmail.com

๕. **ดร.บริญญา จันทร์ดา** : ๖/๔ ซ.วิศวเสนานิคม ถ.เพชรเกษม ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ราชบุรี ๗๐๐๐๐ โทร. (มือถือ) ๐๘-๗๑๖๒-๐๖๔๘

๖. **อ.กรณ์ไพบูรณ์ / อ.พิมพ์วรัชญ์ ธนบรมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖ แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๑๒๕๖-๐๗๙๘ E-mail : wisdominside@gmail.com

๗. **คุณธรรศ ธนบรมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖ แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๙๔๘๘-๑๗๘๘ E-mail : toucht@gmail.com

๘. **คุณเจษฎา สุนันท์ชัย** : มือถือ ๐๘-๓๙๑๑-๓๙๙๙ E-mail : jeshda@gmail.com

๙. **คุณประวัติ สุธีจารุวัฒน** : ๓๓๘/๒๒ หมู่บ้านกลางเมือง ซ. ลาดพร้าว ๘๐ ถ.ลาดพร้าว กทม. ๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๕๓๐-๒๗๔๓ โทร (ที่ทำงาน) ๐๒-๕๘๖-๕๑๕๙ (มือถือ) ๐๘-๑๙๔๕-๑๓๒๔ E-mail : prawats@cementhai.co.th

๑๐. **คุณ สุชาติ สิริรักษาศักดิ์** : โทร. ๐๘-๑๖๓๔-๐๖๙๙ E-mail : suchartsi@gmail.com

๑๑. **คุณอำนาจ สว่างศรี** : ๙๗๘/๑๓๑ ซ. ๑๘ ม. มัณฑนา ๒ รังสิต ต. ประชาธิปัตย์ อ. ธัญบุรี ๑๒๑๓๐ ปทุมธานี โทร. ๐-๒๙๗๔-๓๐๒๐ มือถือ ๐๘-๖๓๘๘-๘๕๑๑ E-mail : amnaj.s@bfkt.co.th

ผลงานเขียนวิชาธรรมกาย
ของ
นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

วิชาธรรมกายชั้นสูง

๑. ชื่อหนังสือ **"ปราบมารภาค ๑"** พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๓ กล่าวถึงวิชาปราบมาร ที่รับช่วงงานปราบมารต่อจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ เพราะธาตุธรรมขอร้องให้ทำ ไม่ทราบว่าจะบ่ายเบี่ยงอย่างไร มีผลงานประการต่างๆ การปราบมารในช่วงนี้ หลวงพ่อคุมวิชาเต็มที่ กล่าวถึงไปปราบมารในประเทศอินเดียด้วย (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๑๖.htm)

๒. ชื่อหนังสือ **"ปราบมารภาค ๒"** พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖ งานปราบมารในช่วงนี้มีการเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรม จักรพรรดิภาคปราบทรงพระนามว่า "ต้นปราบ" เสด็จมาช่วย หลวงพ่อถวายงานปราบมารให้ "ต้นปราบ" รับช่วงต่อจากท่าน มีผลงานแปลกๆ ธาตุธรรมประกาศให้วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตธรรม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm)

๓. ชื่อหนังสือ **"ปราบมารภาค ๓"** พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙ โรงพิมพ์เลี่ยงเชียง เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นผลงานในยุคของต้นปราบ พบว่ามารเอาพระพุทธเจ้าและจักรพรรดิของเราไป กว่าจะรบชิงเอากลับคืนมาได้ ทำได้ยากมาก (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm); (เพิ่มเติม: ปราบมารภาค ๔ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm), ปราบมารภาค ๕ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๒๐.htm))

๔. ชื่อหนังสือ **“แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ”** เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๑๕ บท หากรวมบทภาคผู้เลี้ยงด้วย เป็น ๓๐ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๑๒.htm)

๕. ชื่อหนังสือ **“แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ”** เป็นความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๔๖ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.crystalmind.org/library/makphol๑/index.htm); (เพิ่มเติม: แนวเดินวิชาหลักสูตรมรรคผลพิสดาร ภาค ๒ ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ http://www.kayadham.org/index-๑๔.htm)

๖. ชื่อหนังสือ **“วิชาสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย”** (คู่มือของวิปัสสนาจารย์) การเป็นธรรมกายคือเป้าหมายสูงสุด ต้องสอนเป็นและฝึกเป็นจึงจะเกิดผล เหมาะแก่วิปัสสนาจารย์และผู้เป็นวิทยากรอย่างยิ่ง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๒๒.htm)

วิชาธรรมกายหลักสูตรที่ได้รับความนิยมสูง

๑. ชื่อหนังสือ **"ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย"** เขียนขึ้นเพื่อช่วยขยายความเล่ม ๑๘ กายของหลวงพ่อ ให้ง่ายขึ้น เล่มนี้ได้รับความนิยมมาก บัดนี้โรงพิมพ์เลี่ยงเชียง จัดพิมพ์ ได้ปรับปรุงเนื้อหาสาระใหม่แล้ว น่าอ่านกว่าเล่มเดิม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๘.htm)

๒. ชื่อหนังสือ **"พระศาสดาพาเราสู่ความเป็นอารยะ ให้เราสุขภาพดี เกิดสันติแก่โลกด้วยวิธีการอย่างไร"** ทำขึ้นเพื่อจะถ่ายทอดเป็นภาษาต่างประเทศ ยังไม่ทันแปลเป็นภาษาต่างประเทศ เกิดความนิยมในบ้านเราอีก

๓. ชื่อหนังสือ **"สร้างคุณธรรมสู่แผ่นดินธรรม"** เป็นหลักสูตรข้าราชการชั้นผู้ใหญ่และผู้บริหารที่จะนำไปสร้างคุณธรรมแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา พิมพ์นานแล้ว และหมดนานแล้ว

๔. ชื่อหนังสือ **"ไม่หยุดไม่ถึงพระ"** เป็นหนังสือปฏิบัติวิชาธรรมกายเล่มเล็ก ทำขึ้นเพื่อสอนกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ตามโครงการแผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง ของทางราชการ พิมพ์นานแล้ว หมดนานแล้ว เหมาะสำหรับแจกนักเรียน นักศึกษา พิมพ์มากราคาไม่แพง จะใช้แจกงานศพก็ได้ งานมงคลก็ดี เหมาะแก่ทุกงาน

๕. ชื่อหนังสือ **"อภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ"** เจตนาพิมพ์แต่แรก ก็เพื่อช่วยกิจการของพระสมศักดิ์ มหพฺพโล ต่อมากลายเป็นที่นิยม พิมพ์คราวนั้นหมดแล้ว ให้ติดต่อโรงพิมพ์เลี่ยงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm)

๖. ชื่อหนังสือ **"คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อวัดปากน้ำ"** เล่มนี้รับรองว่าอ่านสนุก โปรดติดต่อโรงพิมพ์เลี่ยงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๖.htm)

๗. ชื่อหนังสือ **"ทางรอดของมนุษย์ มีทางเดียวเท่านั้น"** (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm)

๘. ชื่อหนังสือ **"ปุจฉา – วิสัชนา วิชาธรรมกาย"** (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.crystalmind.org/questions/question๓.asp)

ประวัติย่อ
นายการุณย์ บุญมานุช (พ.ม., กศ.บ.)
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

พ.ศ. ๒๕๙๖ - ๒๕๙๙ เรียนวิชาครูที่ ร.ร. ฝึกหัดครูพระนคร วังจันทร์เกษม ในระหว่างนี้ไปเรียนวิชาธรรมกายเบื้องต้นที่วัดปากน้ำโดยตลอด

พ.ศ. ๒๕๙๙ - ๒๕๐๐ เรียนจบประกาศนียบัตรประโยคครูประถม (ป.ป.) แล้วบรรจุเข้ารับราชการเป็นครูที่ ร.ร.โยธินบูรณะ ในระหว่างนี้ ไปเรียนวิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำกับแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น

พ.ศ. ๒๕๐๐ - ๒๕๐๙ ย้ายราชการมาเป็นครูที่ ร.ร.วัดบวรนิเวศ และสอบได้วุฒิประกาศนียบัตรประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) และวุฒิการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) ตามลำดับ ระหว่างนี้ไปเรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีทองสุขที่วัดปากน้ำ อย่างสม่ำเสมอ

พ.ศ. ๒๕๐๙ - ๒๕๑๔ ย้ายสังกัดราชการจากครูมาเป็นศึกษาธิการ เริ่มรับราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอ ที่อำเภอท่าใหม่ จ.จันทบุรี ระหว่างนี้เรียนวิชาธรรมกายด้วยตัวเอง เพราะห่างครู-อาจารย์

พ.ศ. ๒๕๑๔ - ๒๕๒๓ ย้ายราชการมาเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จ.อ่างทอง ได้พบกับ **แม่ชีถนอม อาสไวย์** ศิษย์เอกของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้เรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีถนอม และเป็นวิชาธรรมกายอย่างแท้จริงที่นี่ รวมทั้งได้เริ่มต้นเผยแพร่วิชาธรรมกาย โดยเป็นวิทยากรสอนในงานต่างๆ ของพระสงฆ์ในต่างจังหวัด ตามแต่จะเชิญมา

พ.ศ. ๒๕๒๓ - ๒๕๒๔ เลื่อนตำแหน่งราชการเป็น "ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด" โดยมารับตำแหน่งที่ จ.ปทุมธานี

พ.ศ. ๒๕๒๔ - ๒๕๒๕ ย้ายไปเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดสมุทรสาคร และได้เผยแพร่วิชาธรรมกายไว้ที่วัดเจษฎาราม โดยการสนับสนุนอย่างแข็งขันของท่านเจ้าคุณพระราชสาครมุนี เจ้าคณะจังหวัดฯ ในขณะนั้น

พ.ศ. ๒๕๒๕ - ๒๕๓๘ ย้ายราชการมาเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี ได้เป็นวิทยากรเผยแพร่วิชาธรรมกายให้แก่สถานศึกษาและวิทยาลัย และเป็นวิทยากรสอนผู้บริหารระดับต่างๆ รวมทั้งยังได้พิมพ์ตำราเกี่ยวกับวิชาธรรมกายเผยแพร่เป็นธรรมทาน ตราบจนเกษียณราชการ นอกจากนี้ ยังได้ทำวิชาปราบมารตั้งแต่วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ. ๒๕๒๗ มาจนถึงทุกวันนี้

ขณะนี้มหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน มีหนังสือดังกล่าว ไว้ในห้องสมุดแล้วเกือบทั่วประเทศ (ข้อมูลเมื่อ ๕ พ.ย. ๒๕๔๐) คาดว่าอีกไม่นานคงจะครบทุกมหาวิทยาลัยในประเทศ

จึงขอเชิญชวนท่านสร้างบารมีธรรม เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตด้วยการสั่งซื้อหนังสือทั้ง ๘ เล่มนี้ ในราคาพิเศษสุด เพียงชุดละ ๑,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นธรรมทานให้แก่ **วัดทุกวัดและห้องสมุด ร.ร.มัธยม - ร.ร.ประถมต่างๆ ทั่วประเทศ** เพราะหนังสือชุดดังกล่าวเป็นที่ปรารถนาของวัดทุกวัด และเป็นที่ปรารถนาของโรงเรียนทุกโรงเรียน

ฉะนั้น ในวันเกิดของท่านก็ดี ในวันที่ท่านทำบุญขึ้นบ้านใหม่ก็ดี หรือในวันที่ท่านโชคดีมีชัย ควรที่ท่านจะซื้อหนังสือชุดดังกล่าวถวายแกวัดทุกวัด หรือมอบให้แก่โรงเรียนต่างๆ ตามโอกาสอันควร

เป็นโอกาสดีของท่านทานบดีทั้งหลายแล้ว ที่จะได้สร้างบารมีธรรมชั้นสูง เพื่อเป็นการอนุรักษ์และสืบสานวิชาความรู้ของพระศาสนา (วิชาธรรมกาย) มิให้ดับสูญสืบไป

ทางสำนักพิมพ์เลี่ยงเชียง ขอร่วมอนุโมทนาในกุศลเจตนา ของท่านทานบดีทั้งหลายมา ณ โอกาสนี้ด้วย

เพิ่มเติม: อ่านประวัติของ อ.การุณย์ บุญมานุช อย่างละเอียดเพิ่มเติมได้โดย **คลิ๊กที่นี่** http://www.kayadham.org/index-๒๕.htm

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ (ทาน) ทั้งปวง

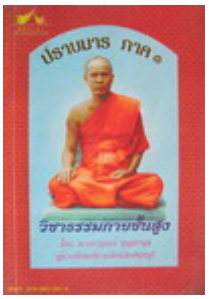

ปราบมาร ภาค ๑
ราคา ๑๔๐ บาท

ปราบมาร ภาค ๒
ราคา ๑๔๐ บาท

ปราบมาร ภาค ๓
ราคา ๑๔๐ บาท

คำว่า **"ปราบมาร"** เป็นคำที่หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านใช้ สมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อได้ทำงานสำคัญอย่างหนึ่ง งานนั้นคือ **"ปราบมาร"** หมายความว่า ต้องเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง จึงจะรู้จึงจะเห็น แล้วใช้ความรู้ชั้นสูงนั้นไปกำจัดอวิชชา (มาร) ที่มายึดอำนาจปกครองในธรรมภาคมาร

งานปรายมารคือเนื้อหาสำคัญที่สุดในชีวิตของหลวงพ่อ การที่อวิชชา (มาร) มายึดอำนาจปกครองเช่นนี้ มีผลกระทบต่อมรรคผลนิพพาน มีผลกระทบต่อธาตุธรรม มีผลกระทบต่อมนุษย์ เกิดความเดือดร้อน มีการข่มเหงรังแกกัน เกิดสงคราม เกิดกลียุค ฝนฟ้าไม่ต้องตกต้องตามฤดูกาลและทุกข์ร้อนด้วยประการต่างๆ

ต้องเรียนวิชาธรรมกายถึงระดับแก่กล้า จึงจะรู้ จึงจะเห็น จึงจะทราบ ว่า "มาร" เขาทำวิชาปกครองไว้อย่างละเอียดลึกซึ้ง หากไม่เป็นวิชาธรรมกายแล้ว รู้เห็นไม่ได้เลย แม้เป็นวิชาธรรมกายแล้ว แต่เป็นอย่างอ่อนก็รู้เห็นไม่ได้เช่นเดียวกัน

การที่หลวงพ่อทำวิชาเพื่อกำจัดอวิชชาที่ว่านี้ เรียกว่า **"ปราบมาร"** ขอเชิญท่าน โปรดติดตามได้ในหนังสือปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔-๕ (http://www.kayadham.org/index-๑๕.htm)

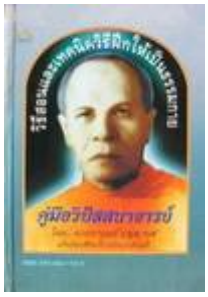

.....

วิธีสอนและเทคนิคฝึกให้เป็นธรรมกาย

คู่มือวิปัสสนาจารย์

ราคา ๒๕๐ บาท

.....

ตำราเล่มนี้ เป็นหลักสูตรเบื้องต้น คือ หลักสูตรวิชา ๑๘ กาย เมื่อผู้เรียนสามารถกำหนดดวงปฐมมรรคได้แล้ว การที่จะให้เขาเดินวิชา ๑๘ กายได้ตามหลักสูตรหนังสือ "ทางมรรคผล ๑๘ กาย" ของหลวงพ่อวัดปากน้ำนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายดายเลย วิทยากรหรือที่เราเรียกว่า วิปัสสนาจารย์นั้น จะต้องใช้ความรู้และเทคนิคหลายๆ อย่าง เพื่อให้ผู้เรียนทำวิชา ๑๘ กายได้

ตำราเล่มนี้ เขียนขึ้นเพื่อช่วยวิปัสสนาจารย์ ทำให้การสอนได้ผลมากกว่าเดิม ความเชื่อที่ว่า วิชาธรรมกายยากที่จะเรียนรู้นั้น ไม่เป็นความจริง เราต้องเรียนรู้ได้ทุกระดับความรู้ ตามที่หลวงพ่อได้ทำตำราไว้นั้น เราต้องเรียนรู้ได้ทั้งหมด แต่ว่าเราต้องเรียนกับผู้รู้ หากเรียนกับผู้รู้ครึ่งๆ กลางๆ ก็ยากที่จะเข้าถึงความรู้อันนั้น

ขอให้ท่านและวิปัสสนาจารย์ อ่านอย่างใครครวญและจำให้ได้ และทำตามให้ได้ ในที่สุด ท่านก็จะปลื้มใจว่า ท่านประสบความสำเร็จนี่คือคุณค่าของหนังสือเล่มนี้

.....

แนวเดินวิชาหลักสูตร

คู่มือสมภาร

ราคา ๒๕๐ บาท

.....

แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภารเล่มนี้ จัดเป็น**วิชาธรรมกายชั้นสูง** ท่านที่จะเรียนรู้หนังสือเล่มนี้ จะต้องฝึกวิชา ๑๘ กายได้แล้ว และเข้านิพพานได้อย่างคล่องตัว

เมื่อท่านสามารถเลื่อนชั้นมาเรียนหลักสูตรคู่มือสมภาร ขอให้ท่านตั้งใจฝึกไปทีละบท ว่าบทเรียนนี้มีความรู้อะไร มีขั้นตอนเดินวิชาอย่างไร มีวิธีฝึกอย่างไร แต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดอย่างไร ขอให้ทบทวนความแม่นยำในทุกๆ ด้าน แล้วจึงเริ่มหลับตาเดินวิชา

ระหว่างเดินวิชา อย่าได้ลืมตามาเปิดตำราเป็นอันขาด ต้องอดทนเดินวิชาให้จบบทฝึก แต่ละบทเรียนให้ฝึกหลายครั้ง จนกว่าจะแจ้งใจ แม้จะใช้เวลานานแค่ไหน ก็อดทนฝึกบทเรียนนั้นๆ จนกว่าจะแจ้ง ใครมีวิธีเรียนอย่างนี้ หลวงพ่ออนุโมทนาแน่นอน

.....

ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต

ตถาคตคือธรรมกาย

ราคา ๘๐บาท

.....

หนังสือเล่มนี้ แสดงวิธีปฏิบัติทางใจ ตามคำสอนของพระบรมศาสดา ข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** ซึ่งแปลว่า *การทำใจให้สว่างใส*

ได้อธิบายวิธีปฏิบัติทางใจไว้อย่างชัดเจน ว่าทำใจอย่างไรจึงจะสว่างใส และเมื่อสว่างใสแล้ว เราจะเข้าถึงโมกขธรรมอะไรบ้าง และเมื่อเข้าถึงธรรมเบื้องต้นแล้ว เราจะเข้าถึงธรรมชั้นสูงต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด รวมเรียกว่าวิชาธรรมกาย ทั้งนี้ก็เพื่อให้แจ้งมรรคผลนิพพาน อันเป็นยอดปรารถนาของพระศาสนา

หนังสือเล่มนี้ได้แสดงความชัดเจนไว้แล้วอย่างครบถ้วน ทั้งความรู้ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ รอแต่ความพากเพียรของผู้ศึกษาค้นคว้า ว่าจะเรียนจริงหรือเรียนเล่น เท่านั้น (หนังสือเล่มนี้พิมพ์แล้วหลายครั้ง พิมพ์เท่าไรก็ไม่พอแก่ความต้องการของประชาชน โดยเฉพาะพระสงฆ์ทั่วประเทศ ให้ความสนใจแก่หนังสือเล่มนี้มาก

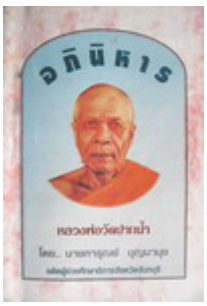

อภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ราคา ๑๐๐ บาท

หลวงพ่อผู้มีบารมีธรรมสูง สามารถบำเพ็ญกิจทางใจ จนบรรลุวิชาธรรมกาย อันเป็นความรู้สูงสุดในพระศาสนา เป็นผู้ค้นพบความรู้มรรคผลนิพพาน จะมีอะไรๆ พิเศษกว่าคนทั้งหลาย หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงประวัติชีวิตของหลวงพ่อ ตั้งแต่เยาว์วัยจนกระทั่งมรณภาพ ว่ากลวงพ่อมีคุณสมบัติพิเศษหลายๆ ประการ มีบุญญาธิการจนสามารถสร้างความสำเร็จนานาประการให้แก้พระศาสนาได้สมควรที่เราท่านจะศึกษาจดจำ และเคารพเทิดทูน บูชาในคุณธรรมของหลวงพ่อสืบไป

คติธรรม คตินิยม

การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ราคา ๙๐ บาท

คติธรรม คตินิยม ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ เป็นที่ใฝ่รู้ของคนทั้งหลาย การตีความคติธรรมของหลวงพ่อทำให้ยาก เพราะการบำเพ็ญธรรมของหลวงพ่อนั้นท่านไปเห็นวิชาชั้นสูง ครั้นได้รู้เห็นธรรมอะไร ก็จะกล่าวเป็นคติออกมา

บางคติเป็นโวหารคารมคมคาย ทำให้คิดไปได้หลายแง่หลายมุม จะยุติเป็นอย่างไรนั้น สุดแต่บัณฑิตทั้งหลายจะพิจารณาตามที่เห็นสมควรเถิด

เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว คติธรรมของหลวงพ่อไปใช้ จะสามารถเปลี่ยนจิตใจของเราให้มีคุณธรรม ชีวิตของเราจะมีสาระขึ้นกว่าเดิม มีเหตุผลขึ้นกว่าเดิม สภาพจิตใจจะโปร่งใสขึ้นกว่าเดิม เราจะไม่ปล่อยชีวิตของเราไปตามความผันแปรของสิ่งแวดล้อมอีกต่อไป (หนังสือเล่มนี้ จัดพิมพ์ขึ้นใหม่ พิมพ์เท่าไร ก็ไม่พอแก่ความต้องการ)

มนุษย์ใจมืดใจบอด เป็นเพราะไม่ทำใจให้สว่างใส ตามวิธีการที่หลวงพ่อสอน หากทำใจให้ใสจนเห็นธรรมกาย อาจมีอภินิหารอย่างหลวงพ่อก็ได้

การศึกษาวิปัสสนาธุระมืดมนมานานแสนนาน บัดนี้ หลวงพ่อได้วางรากฐานวิปัสสนาธุระให้แล้ว ใจของมนุษย์จะสว่าง หากเรียนให้ครบหลักสูตร ก็จะเห็นลู่ทางมรรคผลนิพพาน

นี่คือ อภินิหาร

ห้ามผู้ใดคัดลอกบทความบางส่วน หรือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อการเผยแพร่ เพื่อธรรมทาน หรือเพื่อการค้า ด้วยเกรงว่า ผู้คัดลอกอาจเรียบเรียงใหม่ผิดพลาด ฉะนั้น โปรดติดต่อผู้เขียน (เจ้าของลิขสิทธิ์) โดยตรง ผู้ใดฝืนจะมีความผิดตามกฎหมาย